TOP WAR

COMANDO URMARIRI
TERORISM SPIONAJ SABOTAJE RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE SUPER COLECTIA WAR

Baldwin Wolf
FURIA SUPRAVIETUIRII

BALDWIN WOLF

FURIA SUPRAVIEȚUIRII

Traducere de Iurie Pripa

Colecția Top WAR
Editura Z
București, 1998

V.1.0

CAPITOLUL I

— Cercetași... stai!

Ca niște marionete cărora li s-au tăiat sforile, două fantome albe se lăsară să cadă în zăpada afânată. Anton Lehmann se lungi după un mesteacăn cu tulpina retezată de un obuz. Își scoase binoclul și cercetă câmpia din fața sa.

După o clipă se întoarse către Heinz Klotz, radistul său. Acesta de asemenea se prăbușise în zăpada moale proaspăt căzută în timpul nopții și urmărea vasta câmpie cu ochii săi vioi.

— Vino încoace, Klotz! ordonă Lehmann. Ai văzut fumul acesta?

Omul, cu spinarea cocoșată de emițător, se apropie târâș. Heinz Klotz simțea mereu o frică teribilă de trăgătorii de elită sovietici.

Asta poate pentru că, pe parcursul întregii campanii văzuse prea mulți ofițeri cu creierii împrăștiați la câțiva pași de el.

— Arde Kaminievul.

— Bineînțeles că arde Kaminievul, mormăi Lehmann cu o mișcare nervoasă. Problema este de a afla cine i-a dat foc. Ivan trebuie să fie la peste o sută de kilometri depărtare... totuși n-au înaintat atât de repede.

Klotz păstră o tăcere prudentă. Îl știa pe *Oberfeldwebelul* Lehmann înclinat spre schimbări bruște de dispoziție atunci când era contrazis.

Acesta își apucase din nou binoclul și continua să scruteze câmpia împestrițată pe ici-colo cu pădurici, stânci și izbe abandonate.

— Această impresie de pustiu nu-mi sugerează nimic bun, bombăni el printre dinții încleștați; ce crezi despre asta, Klotz?

— Că Ivan n-a putut înainta până aici... chiar dacă avea schiori.

— De ce?

— Pentru că nu dispune decât de transportoare blindate și inevitabil s-ar fi auzit zgomotul motoarelor toată noaptea asta dacă ar fi venit.

— Bine gândit, aprobă Lehmann, plin de simpatie pentru radistul său. Însă rămâne aceeași întrebare: atunci, cine a dat foc acestui sat împuțit?

O explozie înăbușită făcu să vibreze solul. Se întoarseră cu

toții. O coloană înaltă de flăcări învăluită imediat de funingine neagră se ridica către est.

— Hei, *Oberi* spuse un om care se ascunsese într-atât în zăpada moale încât aceasta era aproape o dezertare, ați văzut asta?

— Meinhoff, ți-am spus deja de o sută de ori să nu mă numești *„Ober"! Oberfeldwebel* – nici mai mult, nici mai puțin, e clar?

Omul aruncă înapoi peste umăr o lopată cu zăpadă și își instală pușca în șanțul pe care numai ce îl făcuse în minusculul parapet.

— *Zum befehl, Oberfeldwebel...* Imediat, *Oberfeldwebel...* La ordinele dumneavoastră, *Oberfeldwebel!*

— Meinhoff, dacă suntem în avanposturi în seara ăsta îți jur că vei fi răsplătit cu garda de la miezul nopții la două și de la patru la șase!

Omul rânji în tăcere. Știa bine că comandantul patrulei *Aufklärung-B* nu pedepsise pe nimeni niciodată; în materie de autoritate se mulțumea cu prisosință doar cu gura sa mare!

Lehmann era ceea ce se cheamă un excelent subofițer, avea desigur un caracter scârbos, și ca rezultat, în patru ani de război nu putuse niciodată ajunge la gradul de ofițer, însă știa să-și dirijeze oamenii și reușise să-i convingă că aceștia niciodată n-ar fi putut da peste un comandant mai bun pentru a-i feri de loviturile perfide ale lui Ivan.

Lehmann avea flerul luptei și aptitudinea sa extraordinară de supraviețuire într-o zonă ostilă era cunoscută în întreaga divizie.

Ceea ce avea și inconveniente, deoarece bineînțeles din această cauză fusese ales pentru această patrulă dincolo de ruinele Mohilevului pe malurile Niprului.

— Ce voiai să-mi spui, Meinhoff?

— Că știu bine acest fum… Sunt cel care a fost însărcinat să incendieze cu carburant tancurile petroliere care au fost abandonate la Sjewelski și pot să vă spun, venerabile *Oberfeldwebel*, că acest fum provine de la păcura aruncată în aer!

— De la păcură…

Lehmann era zăpăcit de-a binelea. Pe malul vestic nu erau ruși. Cel puțin nu încă. Atunci, ce se întâmplase? Cine dăduse foc? Și cine incendiase și Kaminievul?

Își apucă din nou binoclul și studie izba cea mai apropiată. Bineînțeles părea pustie ca și toate celelalte. Desigur, aceasta nu însemna nimic. În această zăpadă afurisită trebuia să calci pe cercetașii ruși pentru a-ți da seama că sunt acolo. Însă Lehmann se gândea numai că ascunși în spatele bârnelor vor fi la adăpost de vântul care le crăpa pielea de pe față și le smulgea lacrimi din ochi.

— Cercetași, strigă el, *vorwärts!* Și țineți spre stânga.

Fără niciun entuziasm, Slavenek și Wedermeyer s-au smuls unul după altul din șanțul pe care-l săpaseră în zăpada afânată și începură să înainteze. Lehmann așteptă să ajungă destul de departe ca să ridice brațele.

— Și voi, ceilalți, șleahtă de ploșnițe, înainte!

Nouă oameni se ridicară unul după altul, cu patul armei lipit de burtă – cu excepția lui Landshut care o căra ca de obicei alandala.

El trecea prin război ca turist…

Și norocul îi slujise până în prezent, cu atât mai mult cu cât anul 1943 nu era dintre cei mai nimeriți pentru turism…

— *Oberfeldwebel?* articulă Klotz grăbind pasul. Numai ce am interceptat un mesaj de la *Aufklärung-C.*

— Ce zice? întrebă Lehmann fără a înceta să scruteze împrejurimile micii izbe pe care o alesese ca obiectiv.

— Semnalizează că se vede depoul din Sachilev arzând.

— Acest *Oberleutnant* Landsdorf a fost întotdeauna un limbut incurabil în eter. La ce bun s-o mai spună? Toată lumea vede depoul arzând, chiar din Mohilev.

Lehmann se opri din mers și se întoarse spre oraș. Și acolo era fum. Mult fum. Majoritatea incendiilor luaseră foc de la miile de mici brasero pe care compatrioții săi le aprindeau câte puțin pretutindeni pentru a se apăra de frig. Și ei nu erau prea calculați pentru a-și da seama dacă acestea erau picioarele unui scrin uzat, grinzile unui acoperiș sau un paravan minuțios lucrat.

Vinovată era desigur și aviația sovietică.

Iliușin-urile, mari se năpustiseră acum trei zile din cerul cenușiu și noros și își goliseră buncărele peste piața Komarov, adică exact în centrul orașului, cu alte cuvinte peste postul de comandă al brigăzii a cincea.

Gurile rele afirmaseră iute că aceasta era un noroc, pentru că astfel statul-major fusese curățat de toți birocrații care se

aciuaseră acolo.

Și e adevărat că trebuie să fi fost pierderi, pentru că Lehmann știa că la postul de comandă fuseseră trimise imediat mii de doze de plasmă și că un *Arado* al *Luftwaffe* se strecurase printre doi nori de zăpadă pentru a completa stocurile Spitalului de campanie 113.

Lehmann porni din nou, băgând de seamă că era ultimul din patrulă. Într-adevăr, această tăcere îl chinuia groaznic.

Doar un kilometru mai rămânea de parcurs până la izba care, după cum se vedea acum, era mai mare decât crezuse de la bun început. Ea cuprindea două construcții legate una de alta printr-un gen de gang cu acoperiș înclinat. O parte din acoperiș părea să se fi prăbușit, însă grinzile părții rămase se țineau bine.

— *Schneller!* Slavenek! Wedermeyer! Dormiți sau ce?

Cei doi cercetași care se afundau până la genunchi în zăpada afânată încercară fără prea mult succes să mărească viteza. Se putea spune că băteau pasul pe loc.

Lehmann își examină rapid patrula cu o privire cuprinzătoare. Oamenii înaintau în formație de „V” larg deschisă în direcția mersului și gata să deschidă focul „în linie” la cel mai mic semn suspect.

În afară de micul Fritz Klaus care nu era decât un copil, toți ceilalți erau niște veterani.

Putea fi mândru de ei. Și era. Acești băieți se retrăseseră împreună cu el de la Orcha și fugiseră în urma *Panzer*-urilor prin Ucraina, majoritatea lor cunoșteau întreaga Belorusie „cu călcâiele lor”, cum se spunea în *Wehzmacht* și dacă afirma oricui voia să-l asculte că niciunul nu era mai bun decât altul și că nu dădea doi bani pe niciunul dintre ei, de fapt credea exact contrariul.

Acești oameni, supraviețuitori ai celui de-al 23 *Abteilung* al Companiei C erau extraordinar antrenați și efectuau manevre în teren cu o precizie de ceasornicar.

Și de aceea erau încă acolo astăzi și nu ca atâția alții la șase picioare sub zăpadă.

— *Achtung... halt!*

Erau treisprezece oameni care înaintau în ordine dispersată și deodată nu mai era nimic, nimic în afară de zăpadă și unduirile ei domoale, nimic în afara unei întinderi fără margine până la ruinele Mohilevului unde se baricadase Corpul VII așteptând să

primească ordinul de a se retrage la rândul său spre vest.

— Pușcașii-mitraliori de baterie! Înălțătorul două sute. Foc cu foc!

Câteva zăngănituri de chiulase rapid manevrate.

— Soldați... alinierea cu fața la fermă!

Câteva odăjdii albe se profilară un moment umflând zăpada.

Când tot grupul de asalt fu gata să-i ajungă din urmă pe Slavenek și Wedenneyer, Lehmann ridică mâna.

— Cercetași... înainte! Încercuiți prin dreapta!

Cei doi dădeau impresia materializării din neant. Unul după altul porniră la drum prin zăpada afânată. Fiecare știa că la prima împușcătură secția avea să deschidă aproape instantaneu un foc infernal pentru a-i acoperi și va ciurui izba care va fi incendiată cu grenade cel mult câteva secunde mai târziu. Însă aceasta nu-i împiedica să înainteze cu frica în oase și creierul gol, scotocind cu o privire îngrijorată, încordată la maxim, toate ambrazurile, toate pervazurile ferestrelor, cea mai mică țiglă deplasată, cea mai mică crăpătură din obloanele închise.

— Încetișor! Încetișor! gâfâi Slavenek după un moment. Nu reușesc să mă țin în urma ta.

Însă Wedermeyer grăbea mereu pasul. Cu cât se temea mai tare, cu atât mergea mai repede. Fără îndoială, pentru a curma această infernală așteptare a primei rafale, a suliței de foc care te străpunge fără să poți face nimic, a primului urlet al tovarășului care cade lângă tine.

Însă nu era nimic. Nimic în afara tăcerii. Singurul lucru care se mișca în această câmpie fără sfârșit era imensa ciupercă neagră de la rezervoarele care ardeau în depărtare. Lehmann se ridică încetișor, mai aruncă o ocheadă cu binoclul și își înfipse pistolul-mitralieră cu patul în zăpadă. Își scosese mănușile și acum îi înghețaseră cumplit mâinile.

— Klotz?

— *Oberfeldwebel?*

— Pune-ți radioul în funcțiune. Un mesaj pentru companie.

Tânărul radist auzi ca de obicei mototolirea hârtiei între degetele amorțite de frig ale comandantului său.

Și, deodată, un urlet.

Totul se încinse simultan.

Era liniște. Și acum un ocean de zgomot cutreiera câmpia.

Pârâitul ascuțit al *Schmeisser*-urilor se amesteca cu stacato-ul mai puternic și mai profund a două *MG-42* ale căror suporturi tremurau în zăpadă. Zăpada țâșnea și se umfla sub rafale.

Acolo cei doi cercetași se evaporaseră instantaneu. Fără îndoială că plonjaseră în zăpada afânată fără a încerca măcar să se servească de arma lor. Ceea ce urma era o nebunie.

Ceva începu să ardă în construcția principală, unul dintre obloanele care se desprinsese și se învârtea în bătaia rece a vântului, suspendat de o singură balama ruginită.

— *Achtung...* soldați! Pentru un salt de douăzeci de metri... înainte!

Susținuți de tirul frenetic al celor două puști-mitraliere de baterie de pe flancuri, cei zece oameni se ridicară, alergară ca niște smintiți preț de câteva secunde și se prăbușiră printr-o singură mișcare în zăpadă.

— *Achtung...* soldați! Pentru un salt de douăzeci de metri... înainte!

O explozie înăbușită. O parte din acoperișul construcției principale se ridică ușor înainte de a se prăbuși. Și imediat se aprinse focul, ale cărui flăcări trosneau cu voioșie lingând deja bârnele.

— *Oberfeldwebel,* aveți Compania C.

— Ași, e cel mai prielnic moment! Lasă-mă în pace. Klotz! amână Lehmann aplecând brusc capul pentru că pe lângă urechi numai ce îi șuierase un glonț.

— Un trăgător de elită, îl diagnostică... Știe că e pierdut, însă m-a reperat și vrea să mă înfunde...

Lehmann se lăsă pe vine și își smulse galoanele. Uitase s-o facă părăsind liniile acum patru ore.

O fluierătură scurtă. Linia cercetașilor tocmai ajunsese în curtea fermei.

— *Handgrenaten!* strigă un *Obershütze.*

Întreaga izbă fu scuturată de explozii violente care păreau să se țină lanț, în timp ce un șir de fleșuri orbitoare iluminau interiorul camerelor, ale cărui ferestre nu erau decât o amintire.

— Nu mai trageți! Nu mai trageți! strigă Lehmann. Opriți focul! Opriți focul! Cei care erau în imediata lui apropiere îl auziră; ceilalți continuau să tragă ca niște smintiți, vărsându-și furia în tragere.

Un rus apăru, ridică mâinile și se prăbuși ciopârțit de vreo sută de gloanțe de toate calibrele.

— Opriți focul! Opriți focul! strigă încă o dată Lehmann în gura mare, cine m-a blagoslovit cu asemenea netoți!

Tirul scăzu în intensitate, deveni sporadic, porni din nou de două sau trei ori și, în sfârșit, se opri.

Se consumaseră peste o mie se cartușe.

— Grupul din față scotocește construcția din dreapta! Pușcașii-mitraliori își transferă sectorul de tragere asupra construcției din stânga! *Schnell!*

Lehmann se ridică și porni către cercetași, băgând de seamă cu satisfacție că Slavenek și Wedermeyer se ridicau unul după altul scuturându-se de zăpada cu care erau acoperiți. În spatele său ochitorii de la *MG-42* își schimbau poziția bateriei.

Însă era puțin probabil ca rușii să mai fie în stare să lupte în una din cele două construcții.

Cu pași rapizi Lehmann înaintă până la grupul din față, depășindu-i pe cei doi cercetași încă livizi de frică. Îi ajunse din urmă când primii dintre ei ieșeau din construcție. Meinhoff împinse cu piciorul cadavrul rusului care fusese nebun să creadă că avea vreo șansă să fie luat prizonier, îi scotoci buzunarele sub privirea indiferentă a tovarășilor săi.

— Sager?

— *Oberfeldwebel?* strigă roșcovanul tirolez întorcându-se către el.

— Întoarce-i înapoi pe băieții de la puștile-mitraliere și trimite grupul al doilea să scotocească cealaltă izbă.

— Zum Befehl.

Lehmann traversă curtea pe diagonală ocolind mocirla porcilor, unde cloaca înghețase. Peste tot în jurul său *stürmer*-ii cotrobăiau pentru a încerca să descopere ceva de furat. Însă trecuse destul de mult timp de când rușii și nemții își disputaseră puținul pe care trebuia să-l fi uitat proprietarii de drept ai locului.

Pătrunse într-o sală mare a cărei mobilă – câteva scaune rare și o masă – fusese sfărâmată cu lovituri de topor pentru a face focul într-un șemineu rudimentar.

Când doi dintre oamenii săi coborâră iute de pe scara care se clătina și făcură semn că nu văzuseră nimic sus, el își puse arma pe curea și se întoarse spre Klotz.

— Instalația în funcțiune! Cheamă-mi compania!

Docil, micul Klotz se întoarse în curte pentru a întinde antena.

Intră Slavenek. Lehmann îi întinse plosca sa. Aceasta era unica plină cu *schnaps.* Lehmann nu tolera ca oamenii săi să consume alcool și hotărâse că numai el îl va avea pentru a-l împărți cu ocazii deosebite.

— A fost fierbinte, nu?

Slavenek supse cu lăcomie și tuși cu atenție. Când înapoie sticla era roșu ca un măr.

— A tras asupra lui Wedermeyer… el e cel care a avut baftă!

— Hmm… în orice caz n-a avut timp să-și repete lovitura. Trebuie să fi fost un infern aici.

Împinse cu piciorul câteva așchii de lemn care presărau solul.

— Curios că a fost singur, nu?

— N-a fost un trăgător de elită, *Oberfeldwebel:* nu avea decât o veche carabină *Spontov* care datează probabil din timpul țarilor… nu, mai degrabă cred că era un dezertor. Se ascundea în *no man 's land* de zile întregi și când ne-a văzut aliniindu-ne a înțeles că era pierdut… o sinucidere, ca să zicem așa.

Lehmann se sprijini de rama ferestrei prin care putea să-și supravegheze oamenii care tocmai se pregăteau acum să apere ferma ca și cum ar fi trebuit să rămână acolo până la sfârșitul războiului.

— Ei bine, nu sunt atât de sigur, chiar deloc! Lui Ivan nu-i place să fie singur, știi, Sager, n-am văzut niciodată un Ivan singur. Chiar și pentru a crăpa se așază câte doi în groapa lor, amintește-ți de Kursk.

Oamenii intrară pentru a se adăposti de vântul rece care mătura câmpia scoțând sunete stridente din țiglele dislocate.

— Ce facem, *Oberfeldwebel?*

Îngândurat, Lehmann îl examina pe uriașul bavarez din fața sa. Își scosese casca, însă părul său păstra forma perfect rotunjită. Ce-i drept, acesta era lipit cu un strat considerabil de sudoare și murdărie.

— Nimic, Helmut, nimic pentru moment.

— *Oberfeldwebel?*

Vocea venea din exterior; Lehmann o identifică pe cea a lui Klotz după accentul său berlinez.

— Vin!

— Am legătura!

— Am spus: vin!... Ei, voi, ceilalți! Căutați-l pe *Gefreiter* Landshut: scotocească completă a celor două construcții; ridicați până și pardoseala dacă e nevoie... Am un gen de idee.

— Se poate aprinde focul, *Oberf...*

— *Dummkopf!* strigă Lehmann fără să încerce măcar să afle cine i-a pus întrebarea; ai poftă să primești o salvă de katiușe în colțul botului?

Păși peste corpul rusului răcnind să fie ridicat de acolo și fugi spre micul Klotz, al cărui radio indiscret scotea miorlăituri înfricoșătoare.

— Aici Gudrun! Gudrun, vă ascult!

CAPITOLUL II

— Hei, *Ober'!* Priviți aici!

Lehmann făcu stânga-mprejur, gata să-l copleșească cu înjurături pe Meinhoff care îl interpelase o dată în plus într-un mod obraznic, însă rămase cu gura căscată atunci când observă că *Stürmer*-ul traversa curtea balansând în fața sa un emițător american miniaturizat.

— *Mein Gott...* unde ai descoperit asta?

— Într-o trapă din șemineu. Rusul probabil pălăvrăgea cu micii săi tovarăși când ne-a văzut venind, atunci a ascuns totul.

— A ascuns totul?

— Da... Mai avea și merinde. Însă n-a făcut-o suficient de repede: niciodată n-aș fi găsit acest emițător dacă nu ieșea în afară un capăt de antenă.

— Pune-l în zăpadă.

Lehmann făcu ocolul instalației cu un aer suspicios întipărit pe față de parcă aceasta urma să sară la el sau să-și ia brusc zborul.

Pe o mică etichetă metalică citi: *„S.C.R.-300. SIGNAL CORPS RADIO. IDAHO".*

— Americanii sunt cei care le-au vândut-o. Orice e bun pentru a ne face felul! Distruge-l!

— *Yawohl,* însă nu credeți că statul-major ar putea...

— Distruge-l, ți-am zis! Statul-major! (Lehmann își ridică privirea spre cer, sleit de puteri.) Statul-major are alte griji, te asigur!

Meinhoff se aplecă și ridică cubul metalic, urmărit de privirea cointeresată a lui Klotz care constată că emițătorul „rusesc" era de două ori mai puțin voluminos decât al său și trebuia să cântărească proporțional.

— Ce să fac cu el, *Ober'?*

— Distruge-l!

Meinhoff ridică instalația și o duse cu sine sub braț de parcă ar fi fost la fel de ușoară ca un fulg sub privirea lipicioasă de invidie a lui Klotz.

— Acest derbedeu de rusnac probabil n-a avut suficient timp să transmită poziția noastră, în caz contrar demult ar fi urmat o scărmăneală de aruncătoare de mine în colțul scăfârliei, mormăi

Lehmann printre dinții încleștați.

Făcu câțiva pași prin curte și examină cerul cenușiu și noros. După terminarea schimbului de focuri eterna și îngrijorătoarea tăcere a stepelor rusești se închisese din nou peste ei.

— Cât timp vom mai rămâne aici, *Oberfeldwebel?*

Era Slavenek care își revenise din spaima sa. Își demontase *Stürmgewehr*-ul pe foaia sa de cort și începu să-i ungă din nou piesele cu acea renumită untură de focă pe care armata roșie o irosea câte puțin peste tot și pe care *Wehrmacht*-ul o distribuia în cantități atât de mici.

— Nu știu. Aceasta depinde de postul de comandă. Se pare că suntem foarte utili aici.

Slavenek își strânse în semn de dispreț buzele subțiri și spălăcite și un zâmbet larg îi lumină fața îngustă și osoasă.

— E bine că suntem aici, *Oberfeldwebel*, da. E foarte bine.

— Da? Și de ce oare?

— Am evacuat deja Orelul, era un infern! Nu mi-a lăsat o amintire plăcută, credeți-mă…

Interesat Lehmann se lăsă pe vine în zăpadă.

— Ce vrei să zici?

Cercetașul din grupul de asalt unse cu vârful arătătorului percutorul înainte de a-l introduce cu grijă în masa percutantă.

— Ei bine… Sunt cei care rămân în spate. Aceștia sunt jefuitorii, hoții de cadavre, dezertorii și trăgătorii de elită ai lui Ivan, infiltrați printre ruine pe urmele noastre. Nu vă puteți imagina ce-i asta! Ultimele ore ale Orelului au fost un coșmar: o sumedenie de ordine, nimic de haleală, civilii care ne scuipau de sus… E foarte simplu, în ultimele zile ale evacuării au fost comise mai multe asasinate decât au fost căzuți în luptă.

Lehmann, care nu avea această experiență, făcu ochii mari, cu toate că încerca să rămână impasibil.

— Într-adevăr?

Capacul chiulasei alunecă la locul său cu un zgomot sec.

— Este așa cum vă spun! În timpul respectiv este mai bine să fii în linia întâi decât să ai grijă de aprovizionare, vă jur! Iată de ce sunt bucuros să fiu aici, la vest de Mohilev.

Lehmann privea distrat ruinele fumegânde și reflectarea incendiilor pe apele domoale ale Niprului.

— Fără a mai pune la socoteală, continuă Slavenek, că vom vedea cum o șterge întregul Corp VII! Aceasta va dura cel puțin

două zile și două nopți. Credeți-mă, *Oberfeldwebel,* acceptați orice fel de misiune numai să nu ne întoarcem în acest oraș împuțit.

Gânditor, Lehmann se îndepărtă cu pași mari.

„... De parcă aș avea de ales!”

Un vuiet înăbușit îl făcu să se oprească brusc.

Roti capul în toate părțile, însă vântul rece care sufla pe sub bârnele izbei stingherea auzul și îl împiedica să identifice zgomotul. Îl zări pe Wedermeyer care, la primul etaj al clădirii al cărei acoperiș era încă intact, examina cerul cu un aer suspicios.

— Ei, acolo! Nu vezi nimic?

— Nimic, *Oberfeldwebel,* probabil e *Luftwaffe* care va efectua un raid în spatele liniei frontului.

— La ora asta?

— Credeam că nu zboară decât noaptea.

— Din cauza altitudinii maxime, apărarea antiaeriană roșie nu poate trage în această ceață, explică Leibowitz care trecea pe alături; piloții noștri știu foarte bine acest lucru.

Vuietul devenise mai puternic, se putea spune că era un zgomot asurzitor de orgă. Nimeni n-ar fi putut spune de unde venea sunetul. Singurul lucru cert era că trebuiau să fie cel puțin vreo douăzeci de avioane.

„... De data aceasta folosim tot ce se poate!” se gândi Lehmann intrând din nou în încăperea principală a izbei pentru a se pune la adăpost de vântul rece. „Sper că aceasta îi va încetini un pic... Sunt sătul până-n gât să tot fug de ei. Sătul până la scârbă...”

— Vom mai rămâne mult timp aici, *Oberfeldwebel?* întrebă tânărul Fritz Klaus cu vocea sa de copil.

Se ghemuise ca un câine în pătura sa și numai cizmele sale potcovite și nasul ieșeau afară.

— De ce, nu te simți bine aici?

— Mă simt cam singur!

Lehmann observă că șase sau șapte oameni din patrulă făcuseră același lucru și se culcaseră, bucuroși de a găsi în sfârșit un pământ uscat și la adăpost măcar de vânt, dacă nu de frig.

Se sprijini de vechiul șemineu stins, visând la niște jeratic pentru a-și prăji pe rând fesele și burta.

Straniu, se simțea încordat. Anormal de încordat.

Lui Lehmann îi era frică. Frică fără să știe de ce.

— Încercați să moțăiți, grămadă de ploșnițe! Dacă va trebui să rămânem aici noaptea asta, nu vreau ca măcar unul din voi să închidă un ochi până-n zori.

Cele câteva geamuri încă întregi ale izbei începură să vibreze din cauza vuietului din ce în ce mai intens. Lehmann, nervos, râcâi cenușa rece cu vârful cizmei.

Sager dădu năvală în încăpere. Își scosese casca și își scutura coama roșcată.

— *Oberfeldwebel*, Klotz a interceptat chiar acum un mesaj pentru dumneavoastră!

Lehmann se repezi afară. Zgomotul devenise infernal și nu se putu abține să ridice privirea, însă fără niciun rezultat. Avioanele zburau cu mult deasupra stratului jos de nori.

— Pe cuvântul meu, sunt sute, e imposibil!

— Cu atât mai bine, rânji Sager lipindu-se de un crenel din zid. Când Ivan va vedea așa ceva căzându-i peste cap, aceasta îi va tăia pentru câteva zile pofta de a fugi după fundul nostru.

Însă Lehmann nu mai asculta: ajunsese la Klotz.

— Cine e?

— Gudrun.

— Ce vrea?

— A făcut doar apelul, însă am recunoscut vocea *Oberleutnant*-ului Kowak.

Lehmann își încruntă sprâncenele; era un lucru rarisim pentru comandantul Companiei C să ia singur microfonul. Kowak simțea un dezgust profund pentru convorbirile radio și afirmase permanent sus și tare că există transmițători pentru a face așa ceva și că aceasta nu intră în atribuțiile sale. De aceea, realizând că era nevoie de o ocazie deosebită pentru ca șeful său să se decidă să apuce microfonul, Lehmann articulă scurt:

— Către Gudrun de la Kormoran: ascult.

O voce deformată de paraziți și devenită aproape imperceptibilă din cauza vuietului din ce în ce mai puternic al avioanelor se strecură din amplificator:

— Kormoran, aici Gudrun: poziția!

— Mereu aceeași: 6–3–2… 2–8–4!

— *Gut…* Rămâneți pe loc.

— *Verstanden.* Cât timp?

— Cât va fi necesar… I se urzește ceva Corpului VII. Vedeți

șoseaua Mohilev-Orcha?

— Întocmai. Trece la doi kilometri de aici.

— Camioane?

— *Nein:* infanteriști. În grupuri mici… Nu-i mare lucru.

— În ce direcție?

— Cum adică „în ce direcție”? făcu cu o voce sugrumată Lehmann, pălind brusc.

— Zic: ÎN CE DIRECȚIE? Est-Vest sau spre Mohilev?

— Așteptați!

Lehmann îi băgă cu forța microfonul în mână lui Klotz care încerca în zadar să înțeleagă ce se întâmpla, analizând cele mai mici crispări ale feței comandantului său și alergă spre zid.

…*Sakrament!* Trebuia să prevăd că Kowak îmi va pune această întrebare…

Se ridică în vârful degetelor și îmbrânci destul de violent un cercetaș care păzea un crenel confecționat dintr-un molon la mijlocul peretelui.

Ninsoarea încetase și vizibilitatea era de vreo zece kilometri. Printre copaci reperă imediat siluetele care se deplasau pe șosea. Toate mergeau către Mohilev.

— Sunt întăririle, *Oberfeldwebel,* explică cercetașul.

— Vei vorbi când vei fi întrebat! răcni Lehmann alergând din nou către Klotz.

— Gudrun?… Către Mohilev. Merg către Mohilev.

— Recepționat… Nimic altceva? Blindate sunt?

— Nu. Ceva nu-i în ordine cu asta?

Oberleutnantul Kowak nu răspunse însă și Lehmann nu auzea în aparat decât unda electromagnetică și obișnuitul zgomot al căderii de apă.

— Priviți! Priviți! *Oberfeldwebel,* priviți!

Klotz sărise în picioare și ridica vehement un deget spre norii de zăpadă. Unul după altul, unul, apoi două, zece, douăzeci de *Iliușin* de bombardament coborau în picaj spre Mohilev.

— *Himmel Gott! Das ist Wurst! Unmöglich…* se bâlbâi Lehmann încremenit.

Nu văzuse niciodată atâtea avioane rusești – în niciun caz atâtea deodată. Acestea străbăteau unul după altul stratul de ceață și coborau în picaj către orașul în ruine.

În curând cartiere întregi părură să tresară, să se umfle, să se lumineze. Blocurile care mai erau în picioare cădeau ca niște

castele din cărți de joc; pretutindeni izbucneau concomitent incendii, aruncând o ploaie de scântei întretăiată de flăcări orbitoare.

— Așa ceva nu e posibil, pentru Dumnezeu! Nu va scăpa nimeni! lăsă să-i scape Wedermeyer care, de la înălțimea acoperișului său, avea o vedere de ansamblu. Nu va scăpa nimeni!

Deodată, Lehmann își dădu seama că încă mai ținea aparatul în mână și că era chemat. Îl duse repede la ureche.

— Kormoran: ascult!

…către vest.

— Kormoran către Gudrun: repetați!

— Repet: rămâneți pe poziție către vest… Tot ce veți vedea din acest moment sunt rușii…

O explozie înăbușită făcu să vibreze receptorul. Era probabil o bombă care tocmai explodase în apropierea postului de comandă al companiei.

— Rușii! exclamă Lehmann neîncrezător. Rușii? Ați spus rușii?

— Întocmai, Kormoran.

— Dar șoseaua de la Orcha?

— A fost tăiată la Sahilev acum patru ore; ceea ce vedeți sunt cercetașii armatei a IV-a sovietice.

Lehmann fu cât pe ce să scape microfonul: amintirea sfârșitului Stalingradului și a lui von Paulus îl îngrozi.

— Terminat, Kormoran!

— Așteptați! Așteptați, Gudrun! Ce trebuie să fac dacă sunt atacat?

— Retrage-te în direcția Niprului: nu vreau lupte în flangardă, ceea ce vreau e informația! Nimic în afară de informație…

— Ușor de zis!

— Aici Gudrun: terminat!

În acea clipă un avion sovietic nimerit de o salvă de calibrul 88 explodă înainte de a fi reușit să-și lanseze încărcătura mortală și aceasta dădu naștere unei explozii extraordinare pe cerul cenușiu. Aripile sale se rupseră precipitat de această mare în flăcări care cădea, învârtindu-se.

Flack-ul german riposta în sfârșit și cerul se împestrița de bizare flori purpurii printre care continuau vitejește să coboare în picaj *Iliușin*-urile.

Lehmann își încrucișă privirea cu cea a lui Klotz care,

bineînțeles, nu reușise să audă ce s-a spus în receptoare, dar care presimțea după schimbările de pe fața comandantului său că urma o catastrofă.

În cele din urmă, Lehmann îi înapoie acestuia aparatul și se îndepărtă.

Klotz îl urmări îndelung cu o privire îngrijorată; îl văzu îndepărtându-se spre peretele care încercuia curtea fermei și urmărind toate mișcările de pe șoseaua de la orizont, apoi revenind spre izbă și strigându-l de departe pe Meinhoff care se pregătea să-și preia garda.

— Du-te și caută-i pe toți: adunarea!

— Și pândașii?

— Fără pândași, cretin sinistru ce ești!

Meinhoff se grăbi să se îndepărteze; nu fu nevoit să caute prea mult; toți *Feldgrenadier*-ii ieșiseră speriați pentru a contempla monstruosul „du-te-vino” al bombardierelor sovietice.

Trei dintre ele numai ce fuseseră doborâte și, înainte de a se zdrobi, crestaseră cerul cenușiu cu o dușmănoasă virgulă neagră, sinistră ca un crep de doliu.

Lehmann mergea în cerc prin zăpada bătătorită din curtea fermei, alegându-și cuvintele. Deodată, începu să vorbească:

— Ascultați cu toții! Am primit chiar acum un mesaj de la Gudrun: șoseaua de la Orcha e tăiată.

— Dar atunci… începu Sager a cărui coamă roșcată tremura în bătaia vântului rece.

— Tacă-ți gura! Așadar, Ivan a încercuit Mohilevul sau cel puțin e pe cale s-o facă și acest bombardament nu e decât pentru a împiedica Corpul VII să evacueze la timp orașul.

Fu un moment de stupoare; oamenii rămaseră, muți. Așadar, siluetele pe care le vedeau ore în șir la orizont nu erau nemții în convoi de luptă sau serviciul de aprovizionare, ci sovieticii care se instalau pe poziții!

— *Teuffel!* Fir-ar să fie! Sunt pierduți, sunt pierduți cu toții! zbieră deodată tânărul Fritz Klaus. Pierduți… ca la Stalingrad…

Lehmann îl fulgeră cu o privire arzătoare.

— Un pas spre vest și îți zbor creierii!

— Dar, *Oberfeldwebel,* vă dați seama că…

— Că la Orcha este o întreagă *Feldgendarmerie* care așteaptă dezertorii pentru a-i pune cu spatele la zid, da!

În spatele tânărului Klaus linia răzleață a *Stürmer*-ilor șovăia și bombănea. Toți își aminteau foarte bine lunga agonie a armatei lui von Paulus. Ceea ce nu era cel mai grav lucru, însă toți își aminteau mai cu seamă felul în care *O.K.W.* îi abandonase la voia întâmplării pe Feldmareșal și cei patruzeci de mii de oameni ai săi.

Mohilevul urma să fie un nou Stalingrad?

— Să fugim! Să fugim cât mai avem timp, *Oberfeldwebel,* imploră Wedermeyer care probabil fusese schimbat de la postul său de santinelă, da. Să fugim!

Timp de două secunde, Lehmann fu cuprins de frică; un val de spaimă îl trecu din cap până-n picioare și, dacă se îngrozise, era pentru că simțea intuitiv că toți oamenii săi, chiar și cei mai vechi din grupul de asalt, erau acum porniți împotriva sa.

Își vârî capul între umeri și îi înfruntă cu ținuta unui urs gata de atac.

— Încetați! Nu vă dați seama ce vorbiți! Există ordine și nimic în afara ordinelor! Misiunea noastră este de a rămâne pe loc și vom rămâne chiar dacă pentru aceasta va trebui să vă măcelăresc pe toți până la unul. Priviți!

Se întoarseră cu toții în partea spre care le arăta cu brațul întins. Zeci de viespi marcate cu steaua roșie se învârteau, coborau în picaj, se roteau în toate părțile printre exploziile frenetice ale apărării antiaeriene.

Întreg orașul nu era decât un dezastru neîntrerupt, o conflagrație de sfârșit de lume, o Apocalipsă asurzitoare.

Acum către cer urca un imens nor negru sub formă de umbrelă împestrițată cu flăcări roșii. Până și zăpada părea stacojie.

— În spatele nostru e Orcha, e adevărat! continuă Lehmann care simțise foarte bine șovăiala oamenilor săi. Știu la ce vă gândiți cu toții! Însă Stalingradul a fost un lucru și Mohilevul va fi altul; înaltul comandament al *O.K.W.* pregătește o capcană care va rupe o dată pentru totdeauna vârful de lance sovietic. Sunteți în stare să înțelegeți asta cu creierele voastre de găină?

Tăcere. Cel puțin dacă se putea numi tăcere infernalul șir de explozii care scutura orașul-martir.

— Aranjarea!

Oamenii se împrăștiară în ninsoarea care începea să cadă, cei care nu erau de gardă se grăbiră spre izba al cărei acoperiș încă

mai rezista.

Lehmann rămase singur. N-o arătase, însă era și el descumpănit; tentația de a se arunca nebunește în ninsoare și de a regăsi, sau cel puțin de a încerca să regăsească cea de-a treia armată de tancuri a lui Rudel la Orcha era puternică.

Lehmann, deși era un învățător din Bavaria, era un soldat prea experimentat – obligat de război – pentru a nu înțelege că *O.K.W.*-ul încerca, abandonând Corpul VII închis în cușcă la Mohilev (și pe el, Lehmann, cu această ocazie), să amâne inevitabilul.

Cu alte cuvinte, irezistibila înaintare a cilindrului compresor venind din adâncimile Uralului.

— Klotz?

— *Oberfeldwebel?*

— Cheamă Gudrun: mesaj! *„Arger feindlich”!*

— *Yawohl, Oberfeldwebel.*

Lehmann, chinuit și cu stomacul chiorăind de foame, făcea o mică moviliță de zăpadă cu vârful cizmelor.

— Și vei adăuga: „modul de comportament în caz dacă suntem atacați”.

— Vreau să spun că numai am legătura, *Oberfeldwebel.*

— Nu mă miră! făcu Lehmann, fatalist, urmărind extraordinara ciupercă neagră care acoperea acum orașul; cu așa ceva pe capul lor, probabil au alte griji decât să se mai gândească la noi!

Subofițerul merse până la zid, își scoase binoclul de sub mantia sa albă și, după ce îl reglă minuțios, își lipi ochii de oculare.

— *Himmelgott!* Acum sunt din ce în ce mai numeroși…

Rușii se deplasau cu încetineala unui șir de omizi, însă deveniseră numeroși ca fulgii care începuseră să cadă din cer.

Lehmann se înfioră; avea impresia că trăiește un moment capital, patetic și definitiv din viața sa. Ceea ce vedea acolo era deja propria sa moarte.

— Înfricoșător, *nicht wahr?*

Bauer, specialistul în explozive al grupului de asalt, se apropiase fără zgomot și zărise și el mulțimea din ce în ce mai numeroasă de sovietici care se profila la orizontul imaculat ca o lungă reptilă întunecată.

— Da… Într-adevăr, acesta-i cuvântul. Tot asta va ocupa

pozițiile și se va năpusti asupra noastră peste cel mult douăzeci de ore, cu aruncătoarele lor de mine, cu katiușele și avioanele lor.

— Încă unul! Încă unul! strigă Meinhoff de lângă ușa izbei.

Lehmann ridică capul. O spirală mare de fum negru străbătea cerul roșu. Avionul explodă lovind una din suburbiile Mohilevului.

— Spală putina, Bauer, dar vor reveni, stai fără grijă.

— Și când vor reveni, noi vom fi ținta lor.

— *Achtung: fliegeralarm!*

Strigătul culcă la pământ toată lumea care era convinsă că va fi mitraliată în secunda următoare. Wedermeyer era cel care de la înălțimea acoperișului său urla:

— Un *Yak* de recunoaștere! Vine dinspre est!

Lehmann reacționă imediat, chiar înainte de a zări avionul de vânătoare cu aripile curbate ascuțite.

— Ascundeți-vă! Toți în izbă și să nu iasă nimeni!

Se produse o îmbulzeală generală; toți ștergeau putina. Klotz, îngreunat de radioul pe care-l târa după el, fu înghesuit, călcat în picioare și se cufundă în înjurături obscene.

Nu mai era țipenie de om când, legănându-și aripile pentru a vedea mai bine, *Yak*-ul trecu pe deasupra izbei dărâmate. Zbura foarte jos, fără îndoială ca să nu atragă atenția ochitorilor *Flack*-ului care probabil își fixaseră cu toții privirile asupra flotei de bombardament care se îndepărta.

— Este un avion de recunoaștere, făcu Lehmann, Ivan vrea să știe dacă nu avem avanposturi pe malul celălalt al Niprului.

— Va urma recunoașterea pe jos, anticipă Sager lugubru.

— Exact.

— Și ce vom face în acest caz, *Oberfeldwebel?*

Lehmann nu răspunse. Nu știa…

„… Dacă le vine cumva prin gând să ocupe această fermă înainte de căderea nopții vom fi masacrați cu toții. Niciun mod de a spăla putina, această regiune împuțită e netedă ca dosul palmei mele…” nu se putu abține să se gândească Lehmann.

— Hei, *Oberfeldwebel,* priviți: acum aduc unități de artilerie, semnală Wedermeyer care își scosese din nou nasul pe ferestruica sa.

— Klotz? ordonă Lehmann. Radioul în funcțiune, și repede!

Îl auzi pe micul transmițător cotrobăind prin întuneric și chemând pe cineva să-l ajute să scoată antena în exterior.

Lehmann urcă greoi spre camerele de la primul etaj. Aici nu mai rămăsese nimic, deoarece mobilierul fusese făcut surcele, iar prin ochiurile de geam spart pătrundea vântul rece care cutreiera stepa.

Wedermeyer era acolo, așezat pe o ladă veche în care se găseau niște pile de la un post de radio german datând probabil de la ofensiva din primăvară.

— Tunuri, mereu tunuri, aceasta devine monoton, articulă pândașul. Când mă gândesc că astea toate or să ne vină peste bot…

— Da, aceasta riscă să fie mai puțin monoton, ironiză funebru Lehmann.

Se apropie de fereastra cu balamalele scoase și estimă distanța dintre izba pe care o ocupau *Stürmer*-ii săi și marele fluviu. Doi kilometri buni. Netezi ca o adevărată masă de biliard. Gânditor, își scărpină îndelung bărbia pe care începea să răsară o barbă deasă.

Niciun om nu era în stare să alerge două mii de metri cu armamentul după sine prin zăpada afânată. Și în orice caz, un glonț era întotdeauna mai iute decât cel mai bun alergător.

— *Oberfeldwebel?*

— Ce este, Wedermeyer?

— Știu la ce vă gândiți… Încercați să găsiți soluția de a ajunge înapoi la Corpul VII fără pierderi, corect? Și vă ziceți că dacă Ivan începe să mitralieze ferma, atunci niciunul dintre noi nu va scăpa. Corect?

— Ești un ghicitor bun, Wedermeyer… Păcat numai că nu ai găsit și soluția pentru a ne reîntoarce la Mohilev.

— Cred că am găsit-o!

Interesat, Lehmann se întoarse către cercetaș.

— Dă-i drumul, te ascult.

— În doi timpi.

— Cum așa… în doi timpi?

— Pe Ivan nu-l interesează pentru moment această izbă, însă toată lumea știe că asta-i o chestiune de ore. Ei vor veni inevitabil s-o ocupe, chiar dacă nu o vor folosi doar ca post de observație, ca și noi. Deci, trebuie s-o ștergem…

— Zi-i mai pe scurt, dacă vrei.

— Dacă trecem neobservați fiindcă s-a făcut noapte, nu-i nicio problemă: am scăpat. Dacă, din contra, vom fi reperați între

Nipru și această izbă, atunci niciunul dintre noi nu va scăpa cu viață. Ne vor lua ca din oală pe această câmpie blestemată.

— Bravo! Așadar... care-i soluția ta, mare strateg?

— Vor fi trimiși, unul câte unul, jumătatea de grup a lui Klaus la opt sute de metri de aici. Și când ne va veni rândul s-o ștergem, dacă Ivan se hotărăște să ne urmărească, Klaus îi va pârjoli cu *M.G*-urile sale.

— Și dacă jumătatea de grup este cea pârjolită?

— Voia Domnului!

— Trucul tău este idiot... Ivan știe că izba nu este ocupată și avionul lor a confirmat această informație, iată de ce nu vor pierde timpul pentru a veni s-o ocupe. Dacă cumva vor detecta cea mai neînsemnată mișcare, atunci vor veni buluc să ne întrebe de sănătate și grupul Lehmann își va încheia existența în mai puțin de zece minute!

— Aceasta e părerea dumneavoastră...

— Prefer să aștept noaptea.

— E miezul zilei.

— Da, e miezul zilei... Știu bine că e miezul zilei! *Teuffel!*

Arțăgos, Lehmann mai aruncă o ocheadă de binoclu asupra coloanei, un veritabil fluviu uman care defila implacabil la doi kilometri depărtare, văzu o mașină a statului-major încercând să-și croiască drum printre grupurile compacte de infanteriști și coborî din nou la parter.

Oamenii, care după survolarea avionului nu îndrăzniseră să mai scoată nasul afară, îl întâmpinară cu o tăcere glacială.

— Klotz?

— E gata, *Oberfeldwebel.*

— Cheamă Gudrun și iute.

Micul Klotz îi făcu semn lui Sager să învârtă mai repede micul generator de mână al postului său. Câteva secunde mai târziu îi întinse aparatul comandantului său, care îl înșfăcă nerăbdător.

— Kormoran, cheamă Gudrun!

— Gudrun ascultă, fornăi o voce îndepărtată.

Lehmann scoase un suspin de ușurare: se temuse că comandantul său fusese îngropat sub infernalul bombardament al cărui martori de la distanță fuseseră.

— Kormoran cere permisiunea de a o șterge.

— Refuzat... *Luftwaffe* n-a putut trimite un avion de recunoaștere, sunteți singurul nostru post avansat pe acest mal

al Niprului. Aștept de la voi o dare de seamă, la fiecare treizeci de minute. Efective, materiale... *verstanden?*

— Ivan va veni cu siguranță să ocupe poziția mea. În spatele nostru nu-i nimic, niciun copac, nicio ridicătură.

— Știu.

— Gudrun, eu...

— Rămâneți pe loc: e un ordin. Retragerea odată cu venirea nopții sau dacă Ivan vă atacă frontal.

Lehmann simți o undă de gheață trecându-i pe șira spinării. Era ușor să spui asta la radio, el, Gudrun, se găsea probabil sub câteva confortabile straturi de pământ la adăpost de obuze și gloanțe...

Nu încolțit în stepa ca o muscă între ciocan și nicovală...

— Ce vedeți acum?

— Au trecut două baterii de katiușe. În rest e infanterie, multă infanterie. În jur de o mie de oameni și continuă să tot treacă... Cu siguranță este o divizie care își ocupă pozițiile.

— Întocmai. A treia divizie de gardă, cea care ne-a hărțuit la Koratchev. Nu uitați, Kormoran: vreau un apel la fiecare treizeci de minute... și să n-o ștergeți din loc fără ordinul meu. E nevoie de voi acolo!

— Și noi avem nevoie de voi.

— Nu veți fi lăsați de izbeliște, Kormoran, fiți siguri. Vom trimite niște geniști pentru a vă culege de pe celălalt mal al Niprului.

— Dacă acesta nu este deja ocupat!

— Aici Gudrun. Terminat, Kormoran.

Din acest moment Lehmann, care cunoștea perfect procedura radio, știa că era inutil să-l cheme pe *Oberleutnant;* acesta nu va răspunde.

— Un gât de *schnaps, Ober'?*

Lehmann se simți descurajat, epuizându-și toate argumentele; nici nu se gândi măcar să remarce incorectitudinea obișnuită a lui Meinhoff și luă plosca plată pe care acesta i-o întindea. Trase o dușcă bună și așteptă cu ochii închiși ca mica deflagrație obișnuită să explodeze în stomacul său. După care, conștient că este în atenția tuturor, făcu câțiva pași într-o parte și declară:

— Ascultați-mă cu toții! Trebuie să rezistăm până la noapte. Ivan crede că această ruină nu este ocupată și dacă măcar unul

dintre voi își scoate vârful nasului dincolo de pereți, ne va condamna pe toți. Așa că băgați-vă bine în cap. Crăpați de frică dacă vreți, dar în tăcere!

— Până la noapte? exclamă unul dintre cercetași înfricoșat.

Nimeni nu se gândi să-i răspundă.

CAPITOLUL III

— Două transportoare semi-șenilate, două *shelter-P.C.*, un lansator de rachete cu mai multe guri... Nu, blindate nu sunt: numai infanterie... Da, circa două regimente. Nu se văd mortiere grele, nu. Sunt de asemenea câțiva oameni călări, kirghizi, bineînțeles. Dar nu părăsesc coloana...

— Terminat, Kormoran?

— Da, nimic mai mult!

— Continuați supravegherea. Peste trei ore vă dau voie s-o ștergeți, Kormoran.

Lehmann ridică din umeri și întrerupse transmisia. Ce se va întâmpla cu ei toți peste trei ore?

— *Oberfeldwebel! Oberfeldwebel!*

Vocea micului Klaus care îl înlocuise pe Wedermeyer la postul de pândă de la primul etaj.

Lehmann presimți nenorocirea și se năpusti pe scară.

De-abia ajunse la fereastră că, chiar înainte ca Klaus să întindă brațul, zări patrula care înainta prin zăpadă.

Direct spre fermă.

— Cinci. Sunt cinci, *Oberfeldwebel.*

— Da, știu și eu să număr.

Rușii înaintau încet, fiindcă zăpada era adâncă în acest loc. Comandantul patrulei – căruia Lehmann nu-i putea zări epoleții – trimisese un cercetaș cu vreo sută de metri înainte, cum făcuse și el atunci când atacase grupul de izbe. Ceilalți înaintau unul după altul, primul făcând pârtia. Toți își țineau arma, o lungă carabină *Degjtarev,* în mână. Lehmann scoase un suspin. Avea impresia că-i cade cerul în cap; de ce-i fusese teamă mai multe ore în șir tocmai era pe cale să se întâmple.

Această izbă blestemată urma să devină mormântul său și al tuturor oamenilor săi. Ridică capul spre cerul cenușiu. Câțiva fulgi răzleți cădeau, însă se vedea la kilometri întregi. Se zărea distinct cotul Niprului cu carcasele navelor care fuseseră scufundate și, de partea cealaltă, flăcările care se ridicau din ruinele Mohilevului.

— Ce-i de făcut, *Oberfeldwebel?*

— Închide gura și așteaptă! replică Lehmann cu o voce

anormal de răgușită.

Deveni conștient de uluitoarea tăcere care se lăsase la parterul fermei. Niciun cuvânt, nici cea mai mică tuse, se putea spune că toți oamenii împietriseră în așteptarea catastrofei care se năpustise asupra lor.

Deodată, Lehmann izbi violent cu pumnul strâns pervazul ferestrei.

— *Das ist Wurst!* Nu vom scăpa niciodată de aici...

— Nu sunt decât cinci!

Îi aruncă o privire disprețuitoare pândașului.

— Cretin sărman, chiar nu înțelegi nimic! Aici sunt cinci, însă acolo sunt cinci mii!

Cei doi oameni își transferară privirea spre interminabila coloană care își făcea drum lent la orizont ca într-o viziune suprarealistă.

— Cobor! decise Lehmann.

— O ștergem? șopti Klaus, cuprins de o speranță nesăbuită.

— Chiar vrei atât de mult să crăpi?

Lehmann nu ascultă răspunsul: coborî scara sărind câte patru trepte. În interiorul camerei principale găsi oameni tăcuți, adunați lângă ferestre, însă așezați pe vine în asemenea mod, încât capul lor de-abia ajungea la nivelul pervazului.

— Nimeni să nu încerce să tragă vreun foc! Klotz?

— Sunt aici, *Oberfeldwebel.* Trebuie instalată antena?

— Gudrun, și iute!

Lehmann traversă rapid camera, ocoli vechiul samovar stins, pătrunse într-o anexă și de acolo ieși în curtea goală. De acolo era mai ușor să-i urmărească pe rușii care continuau să înainteze greoi, cu înfățișarea unor țărani care împing coarnele plugului. Cercetașul era acum la mai puțin de trei sute de metri. Nu mai era decât o chestiune de secunde.

Lehmann se aruncă cu brutalitate în urmă când îl văzu pe om oprindu-se brusc și scotocind sub mantia sa albă, cu picioarele răschirate în zăpada afânată.

Ce se întâmplase? Ce văzuse?

„... Dacă acest cretin de Klaus s-a mișcat... – se gândi Lehmann cu groază-dacă acest cretin de Klaus s-a mișcat, îl împușc cu propriile mele mâini.”

Omul duse în sfârșit un binoclu la ochi și rămase stană de

piatră timp de un *secol* întreg. Un *secol* din care Lehmann simțea cum curge fiecare secundă…

Știa că cercetașul studia – tot așa cum făcuse și el însuși, fiecare fereastră deschisă, fiecare adâncitură din fațadă, fiecare țiglă deplasată de pe acoperiș, fiecare ridicătură din zăpadă. Acest om nu era un boboc și, de departe, știa mai bine ca oricine că în acest război afurisit moartea lovea întotdeauna pe neașteptate și niciodată drept în față. Acest om primise o instruire de trăgător de elită, prin urmare o cunoștea pe propria sa piele!

În sfârșit, își coborî binoclul, ridică brațul și porni din nou, ceea ce declanșă înaintarea restului patrulei.

Lehmann făcu stânga-mprejur și alergă din nou către izba principală unde se refugiaseră oamenii săi. Aceștia așteptau împietriți de teamă.

— *Oberfeldwebel,* aveți Gudrun.

Lehmann îi făcu semn lui Klotz să tacă.

— Leibowitz! Meier! Sager! Kowak! Akermann! Luați-vă puștile și veniți cu mine! *Schnell.* Ceilalți pregătiți-vă să ștergeți putina dacă eșuez!

Cei cinci oameni aleși se aruncară spre armele lor sprijinite de perete, aproape bucuroși de a avea ceva de făcut pentru a scăpa de această interminabilă așteptare. Ieșiră unul după altul în curte unde fulgii se învolburau încetișor, o traversară fără a scoate un cuvânt și se aruncară în cealaltă izbă al cărei acoperiș fusese parțial smuls de explozia grenadelor în timpul atacului.

— În jurul meu, *Schnell!*

Tăcuți, oamenii făcură cerc.

— Ascultați-mă atent! Poate că există o șansă, o mică șansă de scăpare… Important este ca Ivan să nu înțeleagă ce s-a întâmplat. Sunteți cinci; și ei sunt cinci. Fiecare pe al său. Veți trage la semnalul meu. Un singur cartuș. Ați înțeles? Nu veți avea timp să repetați…

— Și, credeți că Ivan nu va înțelege?

— Nu cred nimic, Meier. În poziție. Leibowitz, îl vei lua pe cercetaș; Meier, comandantul patrulei; Sager, al doilea; Kowak al treilea și Akermann ultimul… La locuri!

Oamenii își ocupară fiecare poziția cu liniștea unor șopârle. Trei la fereastra sfărâmată, unul la lucarnă, unul la ușă. Lehmann se plasă în spatele lor. Își simțea gâtlejul uscat ca de

hârtie sugativă. Cercetașul sovietic nu-l putea zări, fiindcă rămăsese ascuns cu grijă în întunericul camerei, dar el însuși vedea perfect întreaga patrulă.

Aceasta continua să meargă drept înainte, probabil sigură acum că cele două clădiri erau lipsite de ocupanți. Cercetașul nu mai avea decât vreo cincizeci de metri de parcurs pentru a ajunge la zidul curții.

Timpul parcă se oprise. Nimeni nu mișca și se putea spune că oamenii nici nu respirau, deoarece obișnuitul abur care le ieșea de pe buze dispăruse.

— *Achtung...* la semnalul meu! Fiecare și-l ochește pe al său…

Era inutil să le amintească: cu degetul pe trăgaciul *stürmgewehr*-ului lor, oamenii așteptau ordinul.

Deodată, cercetașul se opri și se întoarse încet către comandantul său care se apropiase un pic de el. Probabil îi spunea ceva, deoarece se auzea perfect dialogul dintre cei doi.

— Îl întreabă pe unde trebuie să intre în fermă, traduse Kowak care cunoștea georgiana.

— Foarte bine. Să așteptăm până pornesc din nou, îndemnă Lehmann, cu toate că era pe cale să retrăiască un adevărat mini-infern.

Zece secunde de o intensitate insuportabilă, apoi comandantul patrulei făcu un gest cu mâna și cercetașul său începu din nou să înoate prin zăpada adâncă.

— *Achtung,* scoase Lehmann…

Ridică și el brațul. Un reflex inutil: cei cinci oameni ai săi erau prea ocupați să-și fixeze abdomenul sovieticilor pe linia de ochire.

Deodată cercetașul se împiedică, probabil de o rădăcină ascunsă. Toți îl auziră înjurând; se găsea acum la mai puțin de treizeci de metri de zid și deja i se zăreau ochii mici și vioi care scotoceau fiecare scobitură a pereților și acoperișurilor.

— *FEUER!*

Fu un urlet. Și imediat bubuitura salvei. Oamenii erau atât de electrizați, încât cele cinci bubuituri părură una singură.

Monstruoasă.

Trei dintre oameni căzură în față, cercetașul fu aruncat cu doi metri în urmă, iar ultimul se zbătu pentru un scurt moment înainte de a se înțepeni definitiv.

Lehmann nici nu se clintise. Ce se va întâmpla acum? Ivan

văzuse cum dispăruse patrula? Înțelesese oare că această bubuitură solitară era o adevărată salvă de pluton?

— Kowak și Leibowitz, rămâneți pe loc! Ceilalți întoarceți-vă la grupul de asalt! ordonă Lehmann cu o voce sacadată, de nerecunoscut.

Cutreieră toată câmpia cu o scurtătură de binoclu. La doi kilometri depărtare interminabila coloană rusească continua mereu să curgă către vest într-o tăcere înfricoșătoare. Lehmann nu se putu abține să se gândească că aceste mii de oameni se amplasau exact între el și restul armatei germane.

— Nicio reacție, ai?

— Nu… nicio reacție vizibilă, îi răspunse Lehmann lui Leibowitz. Bineînțeles că aceasta nu înseamnă nimic.

— Nu aveau post de radio, ai?

— Nu, *Oberfeldwebel,* n-am văzut.

— Atunci s-ar putea să trimită o altă patrulă pentru a încerca să afle de ce prima nu se întoarce. Mă întorc în izbă.

— Există și alte metode.

Lehmann se opri în clipa când era gata să iasă din curte.

— Ce vrei să spui, Leibowitz?

— Rușii au încă foarte puține emițătoare portative, de aceea folosesc rachetele. S-ar putea foarte bine ca comandantul acestei patrule să fi primit ordinul de a lansa o rachetă în aer pentru a-și indica înaintarea: așa fac cu toții.

Lehmann nu răspunse și o luă la fugă. Știa că Leibowitz avea dreptate. Alergând de-a lungul zidului își consultă ceasornicul. Ora cincisprezece și treizeci și cinci.

O mizerie! Nu se va face noapte decât peste două ore bune.

Și de acum încolo, ținând cont cât de încete, cât de greoaie sunt reacțiile comandantului sovietic, avea să treacă mult timp până când alte patrule aveau să fie trimise pentru a afla ceva nou despre prima.

Îi găsi pe oameni îngrămădiți în fața ușii și fu nevoit să-i împingă pentru a-și croi trecerea.

— Klotz, legătura?

— Mereu, *Oberfeldw…*

— Dă-mi-o!

Lehmann, excitat cum era, îi smulse pur și simplu aparatul din mâinile transmițătorului.

— Gudrun către Kormoran!

— Kormoran ascultă.

— I-am avertizat de ceea ce urma să se întâmple, *Oberfeldwebel,* semnală Klotz.

— Gudrun, aici Kormoran… Patrula sovietică a fost nimicită.

— Aici Gudrun. Reacția?

— Niciuna. Niciuna pentru moment.

— Părerea voastră, Kormoran.

— În mai puțin de o oră vor fi aici… au vehicule cu șenile care trec acum pe șoseaua către Orcha, dacă trimit unul sau două… Nu avem niciun antitanc aici. Nici cel mai nenorocit *Panzerfaust.*

— Știu, Kormoran.

— Cer permisiunea să mă retrag.

— Nu veți face o afacere prea bună, e un infern aici! Au aruncat bombe cu efect întârziat… da, e un infern! Permisiune refuzată, Kormoran: informațiile voastre sunt foarte prețioase.

— Gudrun, cel puțin vă dați seama că ne condamnați pe toți la moarte?

— Liniște, Kormoran, din câte știu încă sunteți vii cu toții.

— Nu pentru mult timp! Îl credeți pe Ivan imbecil? Credeți că această patrulă era una singuratică care hoinărea de capul său printre liniile frontului? Credeți că nu avea un comandant, nu avea legătură?

— Rămâneți pe loc, Kormoran, și semnalați tot ceea ce vedeți trecând pe șosea, *pentru asta sunteți acolo!*

Lehmann sufla ca un taur cuprins în același timp de furie și disperare. Fruntea sa încreștită, în ciuda gerului, era acoperită cu o mulțime de broboane de sudoare. O sudoare vâscoasă, de spaimă.

— Bine… *Herr Oberleutnant*… La ordinele dumneavoastră!

— Aici Gudrun, o nouă pauză de treizeci de minute; terminat din partea mea!

Lehmann se îndepărtă, cu spinarea încovoiată, palid de mânie. Urlă la Bauer care își aprinsese cu bricheta o țigară, de parcă sclipirea putea fi zărită de la peste trei kilometri.

— Nu mai rămâne decât să așteptăm… sperând că rușii sunt și mai proști decât își închipuie comandamentul nostru! Bauer și Sager, duceți-vă să-l schimbați pe Klaus. Misiunea: observare!

Cei doi oameni își luară armele și urcară filosofic scara pentru a-și ocupa postul.

La orele șaisprezece Lehmann semnală trecerea unui divizion

de tunuri autopropulsante și a două plutoane de *T-34* pe transportoare de tancuri. Cât privește oamenii, numărarea acestora era imposibilă: era un veritabil fluviu uman care se scurgea. Puteai crede că toată Siberia, tot Uralul, toate republicile periferice își dăduseră întâlnire pe axa Orcha-Mohilev.

Către orele șaisprezece și cincisprezece minute, Lehmann îi schimbă din nou pe pândași și constată că fulgii cădeau un pic mai deși. Însă nu într-atât ca să nu permită observarea, cu alte cuvinte nu într-atât ca să le permită să părăsească izba-capcană fără a fi imediat reperați și prinși sub focul coloanei sovietice.

La orele șaisprezece și treizeci de minute se produse o întrerupere în defilarea lentă a oamenilor, apoi trecu vuind surd un șir de șaizeci și patru de camioane acoperite cu prelată, foarte probabil un convoi de muniții pentru artilerie sau tancuri. Lehmann chemă Gudrun, semnală trecerea coloanei și mai ceru o dată permisiunea de a se retrage.

Se izbi de același refuz încăpățânat al comandantului său.

Și totuși, nu se putea supăra pe el. Lehmann îl cunoștea perfect pe *Oberleutnantul* Kowak, luptau de peste un an împreună și știa că nu-și băga oamenii în luptă în mod ușuratic.

Însă Kowak nu comanda întreg Mohilevul… și nu era decât un mic locotenent, ieșit din popor, pierdut în mijlocul unei piramide ierarhice intransigente…

— Cine are o țigară?

— Eu, *Oberfeldwebel.* Mi-au rămas două, răspunse Schmetterling, al cărui tur de gardă urma.

— Dă-mi-o!

Lehmann scăpără la rândul său bricheta și trase nesățios fumul cenușiu, încercând să capete o alinare care nu venea.

— Știți, *Oberfeldwebel,* patrula…

— Care patrulă?

— Cea de adineaori… ei bine, mi s-a părut că l-am văzut pe unul dintre inși mișcându-se în zăpadă.

— Posibil. Probabil că n-au fost uciși toți dintr-o lovitură, chiar dacă am ales cei mai buni țintași din grup.

— Nu sunt sigur, însă mi s-a părut…

— Ce importă, peste o oră temperatura va începe să scadă, la miezul nopții vor fi -30°, nu va scăpa niciunul. Răniții nu scapă niciodată în acest război afurisit! Când mă gândesc că băieții din

corpurile africane crapă de insolație!

— Ah, vă jur, l-am văzut încă mișcând... ai zice că se târăște prin zăpadă.

Lehmann se apropie de fereastră rămânând în întuneric. Exact la timp pentru a-l vedea pe unul dintre ruși scotocind prin veșmintele unuia dintre tovarășii săi. Era să rămână mut de uimire.

— Dar zău că ai dreptate, pe cuvânt! Tipul de colo e viu de-a binelea.

— S-a prefăcut mort și...

— Nu, a fost șocat de lovitură. Acum s-a trezit... dar ce încearcă să facă?

Cei doi oameni urmăreau în tăcere. Nu erau prea îngrijorați. Cu siguranță rusul căuta o dușcă de vodcă sau poate, năucit complet, încerca să afle dacă cineva dintre tovarășii săi mai era în viață.

— *Ach, mein lieber Gott...* Nu asta! Nu asta! Nu, nu asta! strigă deodată Lehmann.

Prin binoclul său văzuse perfect ce scosese supraviețuitorul din cartușiera celui care probabil fusese comandantul său. O rachetă. O rachetă de semnalizare. O *Verlichtung!*

— *Oberfeldwebel,* am putea merge până acolo cu cuțitul și...

SWOOIIIICHCHCH!

O veritabilă linie de foc. Sub privirea îngrozită a celor doi pândași, minuscula rachetă tocmai se ridicase în cerul alb. Ea descrise o parabolă foarte curbată și deodată explodă într-o veninoasă floare purpurie.

— Roșie! cere ajutor, determină pândașul.

— Ce credeai că cere? Corespondența?

Racheta cobora oblic balansându-și încetișor capătul parașutei diafane. În urma sa vântul împrăștia adieri de fum roșu care se dilua încet în aerul glacial.

— De data asta s-a sfârșit de-a binelea! scoase Lehmann, lucru pe care-l regretă imediat.

Coborî din nou la parter.

— Ați văzut ce s-a întâmplat adineaori?

Oamenii dădură sumbru din cap. Soarta era împotriva lor. Prevăzuseră totul în afară de aceasta!

— Acum Ivan va reacționa. Fiți pregătiți să spălați putina!

Un ordin absolut inutil, erau gata s-o șteargă din primul minut

când ajunseseră la această fermă blestemată.

— Klotz? Legătura.

— Poftim, *Oberfeldwebel,* am și făcut apelul. Aveți Gudrun.

— Gudrun? Aici Kormoran... Era un supraviețuitor în patrulă. Tocmai a lansat o *verlichtung.*

Tăcere. Kowak aștepta continuarea.

— Acum Ivan va reacționa, aceasta e sigur.

— Probabil. Mai țineți-vă două ore, Kormoran... Datorită vouă știm acum foarte precis ce avem între noi și Orcha și *Luftwaffe* își pregătește atacul.

— Așteptând noi...

— Rămâneți pe loc, Kormoran. Vă voi ajuta s-o ștergeți.

— Cu ce? Cum?

— Aici Gudrun. Terminat.

Lehmann ridică din umeri.

— Terminat! Terminat! Pentru el e ușor să spună asta! Terminat! În acest timp el se pregătește să bea o cafea caldă pe fundul unui buncăr solid ca stânca de la Lorelei... bombăni el printre dinții încleștați. Terminat! Terminat! Ce vrea să însemne asta, „terminat”!

— Asta vrea să însemne că viața noastră e terminată, *Oberfeldwebel.*

— Ah, tu ești, Weimann, nu te-am invitat la discuție. Vei vorbi atunci când vei fi întrebat, *verstanden?*

Lehmann se așează în fața ușii, cu ambele picioare scoase în curte și contemplă îndelung fără să se miște fulgii care cădeau din ce în ce mai deși.

— Trei tunuri antiaeriene pe afet tripod, recita Wedermeyer pentru următorul mesaj; două *half-track*-uri cu antene de transmisiune, șapte camioane *Molotov,* două tractoare *GAZ...*

Lehmann nu mai asculta. Când i s-a ordonat să efectueze această patrulare, nu i s-a spus pentru ce. Acum știa. Înțelesese...

Înțelesese că îl sacrificau ca pe un prim pion pentru a deschide o partidă sortită eșecului.

Un „gambit”, cum spuneau anglo-saxonii...

Apăru Baumann care era de gardă la cealaltă extremitate a curții.

— *Oberfeldwebel,* veniți să vedeți! Veniți să vedeți! Repede!

— Ce se întâmplă?

— Ivan!

Lehmann sări drept în picioare, surprins că sus Wedermeyer, care era de gardă sub acoperiș încă nu semnalase nimic, el, care vedea atât de departe; traversă curtea pe diagonală fără a se sinchisi de vreun camuflaj și pătrunse în cealaltă izbă.

— Cum Ivan?

Baumann, un gigant cu mustață tătărească, cu toate că era pomeranian, arătă spre fereastră cu țeava *Stürmgewehr*-ului său.

— O face pe prostul!

— Ce?

Lehmann se apropie. Și atunci auzi gemetele.

— *Pomostch! Pomostch! Pomostch!*

— *Ach mein lieber Gott,* scrâșni el. Ar putea să crape în liniște, nu?

— Sunt două ore de când cheamă în ajutor, îmi sună-n urechi, *Oberfeldwebel.*

— Asta ce vrea să zică, că ceri să faci schimb de locuri cu el?

— Nu, permisiunea de a-l termina.

Lehmann își încrucișă privirea cu cea albastră de oțel a lui Baumann. Nu văzu în ea cruzime. Pur și simplu, o hotărâre implacabilă. O hotărâre unde cel mai mic sentiment uman nu-și avea locul.

— Cum să procedez, *Oberfeldwebel?* șopti Baumann, văzând că acesta nu avea nicio reacție.

— O împușcătură și…

— Nu, nu o împușcătură. Cu asta!

Omul își scoase din cizmă pumnalul de *Fallschirmjäger* care nu-l părăsise de când „făcuse” Creta.

— Da, desigur… făcu Lehmann.

Îl privi pe rusul aflat la cincizeci de metri depărtare. Acesta mișca un picior și încerca, târându-se pe spate, să se apropie de izbă. Era clar că în templul în care se deplasa nu va ajunge niciodată. Lehmann îl privi îndelung gânditor, mușcându-și buza inferioară. Deodată, luă o decizie și se întoarse spre Baumann.

— Vei merge încolo… târâș!

— Ah, mulțumesc, *Oberfeldwebel!*

— Și îl vei aduce încoace.

— Cum? sări în sus *Feldgrenadier*-ul.

— Am spus: „Îl vei aduce încoace”?

— Viu?

Baumann făcu ochii mari.

— Evident, altfel la ce ar putea folosi?

— Însă acest tip…

— Va crăpa. Și tu îl vei ajuta să facă asta, ai înțeles? Îl vei aduce încoace, târându-te mereu și trăgându-l după tine. Apoi, îl vei adăposti după un perete… și dacă îți cere o țigară i-o vei da.

Omul deschise ochii surprins.

— *Pomostch! Pomostch!* gemea întruna vocea plângăreață.

— Executarea! Și să nu-mi spui că a murit pe drum încoace, Baumann… Dacă mi-l ucizi pe acest rănit, n-o să ți-o iert niciodată, *verstanden*?

— *Yawohl…*

— Du-te! Te acopăr dacă e nevoie. Lasă-ți arma aici. Nu vei avea nevoie de ea. În acest moment Lehmann era departe de a bănui că salvând acest muribund își salva propria sa viață.

Cu suplețea unei reptile, acum, când se debarasase de rucsacul, cartușiera și arma sa, Baumann începu să se târască prin zăpadă, lăsând o pârtie lungă în urma sa.

— *Pomostch! Pomostch! Pomostch!*

CAPITOLUL IV

— E ora șaisprezece, ziua e pe sfârșite, afirmă Wedermeyer pentru a spune ceva.

— Vederea ta e pe sfârșite, da! replică Sager al cărui păr roșcat stătea ca o cască bizară pe cap.

Intrând, Lehmann îi făcu să tacă pe amândoi.

— L-au recuperat pe rus.

— Pe ticălosul care a lansat racheta roșie? întrebă Kowak cu o voce plină de venin.

— Ticălosul n-a făcut decât ceea ce era dator să facă. Baumann e cel care l-a recuperat.

Kowak izbucni în râs.

— Atunci e pe mâini bune!

Lehmann ridică din umeri și îl strigă pe Meinhoff care era de gardă pe acoperiș.

— Nimic nou, Meinhoff?

Vocea zăbovi înainte de a răspunde.

— Nimic pentru moment... Au trecut douăzeci și șapte de cisterne.

— *Gut gemacht,* voi, ceilalți: adunarea. Luați-vă armele. Există o metodă de a ieși de aici.

Neîncrezători, oamenii se adunară. Fața lor impenetrabilă și privirile dese pe care le aruncau spre fereastra smulsă, prin care se putea zări șoseaua spre Orcha spuneau multe despre frica lor.

— Misiunea noastră este de a înștiința comandamentul despre ceea ce se deplasează către vest, pentru aceasta ajunge un om și un radist. Pe de altă parte, Ivan va reacționa acum cu siguranță și e de mirare că încă nu a făcut-o.

Lehmann își trecu privirea peste oamenii săi.

— Așadar, am de gând să rămân singur împreună cu Klotz și Wedermeyer. Un murmur de stupefacție și imediat vocea lui Sager.

— Și cum să ieșim de aici?

— Pe ușă, pocitanie sinistră! Șiretlicul constă în a o șterge unul după altul și la mari intervale... Cred că la asemenea distanță un om singur nu va atrage atenția.

Kowak ridică mâna.

— Vreți să ziceți, *Oberfeld...*

— Vreau să zic că voi toți veți pleca unul după altul la interval de cinci minute și vă veți face cât puteți de mici. Direct spre Nipru. Și acolo mă veți aștepta.

O tăcere. Nimeni nu credea că aceasta era o soluție prea bună.

— Cu puțin noroc ne vor lua drept patrula lor în odăjdiile noastre albe, mai e și distanța, și fulgii. Aceasta poate să meargă. În orice caz, trebuie să sperăm.

— Și dumneavoastră veți rămâne aici, *Oberfeldwebel?* întrebă Wedermeyer neîncrezător.

— Știi ce înseamnă abandonarea unui post? Nu am nicio poftă să fiu lipit cu spinarea la perete de către un *Feldgendarm!* Sager?

— Da? suflă roșcovanul plin de speranță.

Un zâmbet lumină fața pistruiată.

— Primul care pleacă sau primul care va fi împușcat? întrebă el măsurând imensitatea câmpiei înzăpezite cu o privire lungă.

— Este exact ceea ce vom vedea. Șterge putina, am zis!

Sager se întoarse spre peretele lângă care își pusese ranița, și-o aruncă în spinare, își luă repede arma, își puse cagula și ieși fără a privi în urmă.

— Meinhoff, tu ești următorul. Cinci minute. Niciunul în plus.

— Ah, așa, contați pe mine.

Se apropiară cu toții de fereastră și privirile lor se focalizară pe silueta lui Sager care se legăna greoi prin zăpadă. Atunci când părăsi adăpostul zidului, fiecare își reținu suflarea.

Însă nicio împușcătură nu bubui în aerul rece.

— E șansa noastră, gândi Kowak cu jumătate de voce, da, aceasta poate să meargă. Wedermeyer aprinse o țigară și, de la înălțimea stinghiei sale, încetă să-l mai urmărească pe Sager pentru a-și transfera întreaga atenție spre șosea.

— Un convoi de ambulanțe, strigă el, douăzeci de unități.

Lehmann le notă în carnețelul său. Mai avea zece minute până să ia din nou contactul cu *Oberleutnantul* Kowak.

Hotărî să-i raporteze despre decizia pe care o luase.

Se sprijini cu spatele de căptușeala samovarului scorojit și închise ochii, străduindu-se să respire cât mai încet, cât mai profund posibil, ca și cum acest exercițiu simplu i-ar fi putut destinde nervii suprasolicitați.

— Meinhoff… e rândul tău! Noroc.

Omul era deja pregătit când primi ordinul. Se repezi imediat pe urmele lui Sager care nu mai era decât un mic punct abia vizibil printre fulgi pentru cineva care nu-i dădea atenție.

— Următorul o șterge Leibowitz, hotărî Lehmann fără să deschidă ochii.

Și timpul continuă să se scurgă cu o încetineală diabolică. Șapte oameni erau deja plecați când surveni catastrofa. Akermann care îl înlocuise pe Wedermeyer în debaraua de sub scară scoase un strigăt:

— Ivan! Ivan!

Lehmann ieși instantaneu din letargia sa și se năpusti la primul etaj.

— Unde? Unde?

— Drept înainte… La opt sute de metri.

Fără a avea măcar nevoie de binoclul său, Lehmann zări micile siluete albe care înaintau izolate sau în grupuri. Acestea păreau să „pieptene” câmpia înzăpezită și se îndreptau drept spre fermă.

— Treizeci și doi, articulă Akermann.

— Ce?

— Spun că sunt treizeci și doi.

— *Donnerwetter,* de data asta ne-am dus pe copcă! Un pluton întreg se rostogolește peste noi și nu mai suntem decât cinci…

Lehmann studie fiecare siluetă încercând să determine cine comandă mulțimea, însă niciunul dintre ruși nu purta însemnele de grad. Moda galoanelor frumoase și a epoleților auriți dispăruse în momentul când pe front apăruseră primele carabine cu lunetă. Brusc, subofițerul făcu stânga-mprejur și coborî către transmițătorul său.

— Klotz? Legă…

— S-a și făcut, *Oberfeldwebel*, bâigui radistul care devenise cenușiu de frică.

— Gudrun? Gudrun, mă auziți?

Vocea calmă și lentă a lui Kowak.

— Gudrun ascultă.

— Vine Ivan. Treizeci și doi.

— Doar infanterie?

— *Doar* infanterie! răcni Lehmann, dar sunt treizeci și doi. Cer permisiunea s-o ștergem.

— Recepționat. Așteptați!

Lehmann își ridică privirea către cer.

— Așteptați să spună el! nu se putu abține să mormăie. Așteptați, da, bineînțeles, avem tot timpul la dispoziție!

Își lipi mai strâns aparatul de ureche, însă nu auzea nimic în afara obișnuitului zgomot de cădere de apă al undei electromagnetice.

— Ivan se apropie! strigă Akermann de la postul său de observație.

— Bineînțeles, ce poate să facă altceva… Gudrun? Gudrun? Mă auziți, Gudrun?

— ...

— Bauer?

— *Oberfeldwebel*?

— Spală putina, e rândul tău. Spală repede putina de aici.

Omul se grăbi s-o șteargă prin curte. O traversă aproape alergând, fiindcă zăpada era călcată în picioare și bătătorită, însă fu nevoit să încetinească când ajunse în câmpie.

— *Himmel,* la distanța asta e la fel de vizibil precum nasul în mijlocul feței… Kalb! Schmetterling! În poziție de tragere.

În același moment se auzi un strigăt. Cel al lui Akermann.

— Ivan s-a oprit chiar acum… E un individ care l-a văzut ieșind pe Bauer, li-l arată celorlalți; îl văd gesticulând ca un apucat.

— Poftim! conchise Lehmann cu un gen de detașare fatalistă. Suntem băgați până-n gât…

— Aveți Gudrun, *Oberfeldwebel.*

— Aici Kowak… permisiunea de a o șterge acordată.

— Acum v-ați trezit, fulgeră Lehmann, Ivan ne-a reperat, începe să facă manevre.

— Părăsiți ferma!

— Pentru a merge încotro?

— Am spus: ABANDONAȚI FERMA! Și grăbiți-vă direct spre Nipru, acolo sunt niște geniști care vă așteaptă.

— Dar ne vor masacra imediat cum ne vor zări…

— Am spus să spălați putina, urlă Kowak, aveți nevoie de un ordin scris?

Prima bubuitură pocni sec. Toate privirile se îndreptară îngrijorate către Meinhoff, însă acesta continua să înoate până la genunchi prin zăpada afânată.

— Ivan se pregătește! strigă Akermann. Va ataca!

— *Sehr gut.* Akermann, coboară; ne retragem! Voi, ceilalți, haideți: după mine, înainte!

— Și postul, ce mă fac cu postul? întrebă Klotz.

În tăcere se auzi bubuind o rafală și apoi niște lovituri puternice în peretele vestic al izbei.

Lehmann îi făcu semn lui Klotz să se îndepărteze, luă microfonul și urlă.

— Gudrun către Kormoran: Ivan atacă. Evacuez ferma! Terminat.

Făcu doi pași în urmă, coborî țeava *Schmeisser*-ului său și ciurui postul. Când se întoarse, era singur; ceilalți deja fugeau prin curte.

O salvă de împușcături le salută apariția. Kalb începu să fugă în zigzaguri, îngrozit de gândul de a fi doborât din spate și de a rămâne acolo, răstignit în zăpadă. Ceilalți se veseleau pe seama lui.

— Ura! Ura! Ura!

— Ah, ticăloșii! strigă Akermann încercând fără prea mare succes să mărească viteza. Vor să scoată sufletul din noi pe opt sute de metri!

Lehmann, cu plămânii deja încinși, cu toate că nu parcursese decât vreo sută de metri, fugea gata să-și dea sufletul. Auzea gloanțele șuierând pretutindeni în jurul său; din când în când, câte unul răscolea zăpada și trasa o dâră lungă care parcă clocotea.

Auzi un strigăt și se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Meier dându-se peste cap și prăbușindu-se cu brațele încrucișate în zăpada afânată.

În acest moment cerul fu acoperit de un zgomot demențial. O explozie orbitoare despică zăpada și lovi una din cele două izbe care sfârși prin a se prăbuși. Gheizere de pământ cafeniu-închis țâșniră către cer. Primul incendiu se aprinse aproape imediat.

— Artileria, *Himmelgott,* Kowak a declanșat focul artileriei noastre! urlă Akermann care înțelesese.

Obuzele vuind treceau ca fulgerul pentru a arunca în aer bucăți de zid, pentru a distruge camerele sau a sparge pereții. Iată de ce îi grăbea atât de mult Kowak să părăsească izba. Reglase tirul tunurilor sale peste ea.

Kowak, sau cel puțin comandantul bateriei căruia îi ceruse sprijinul de foc, își cunoștea meseria: după ce câteva salve de

reglare loviră zăpada, un veritabil potop de fier și foc se abătu asupra ruinelor. Mai mult decât atât, fiecare din salvele următoare fusese minuțios „asortată” cu fumigene; ca rezultat, un adevărat zid opac îi separa pe fugarii din grupul lui Lehmann de miile de oameni care defilau către Orcha.

Cât privește patrula sovietică, aceasta fusese acoperită dintr-o singură lovitură de avalanșa căzută din cer.

Complet epuizat, Lehmann ajunse în sfârșit la malul Niprului. Fu imediat condus spre o șalupă de asalt de către unul dintre pontonierii-geniști, și îi găsi acolo pe Akermann, Bauer și Leibowitz ghemuiți unul lângă altul de parcă le-ar fi fost frig.

Barca se clătină când Lehmann se lăsă greoi, genistul dezlegă imediat parâma care o ținea de mal în ciuda curentului.

— Sunteți ultimul, *Oberfeldwebel?*

— Da… Meier a rămas acolo. Să mergem!

Motorul demară din prima și, cu o îndemânare perfectă, omul îndreptă etrava bărcii către un gen de împletituri de pe malul opus formate din grinzile îngrămădite claie peste grămadă ale unui viaduct distrus de o salvă directă de tir. Curentul rece al vitezei le șuiera în urechi și Akermann aruncă o privire scârbită spre malul care se îndepărta.

— *Sakrament,* mi s-a mai întâmplat să-mi fie teamă în viața mea de un câine, însă nu-mi amintesc să-mi fi fost vreodată atât de frică ca de data asta!

Nimeni nu reacționă la remarcă, fiecare fiind mult prea preocupat să-și adreseze în gând felicitări de a fi scăpat nevătămat.

Câteva fascicule de trasoare salutară apariția șalupei la mijlocul fluviului, însă fără prea multă convingere. Ivan era metodic; balul nu începea cu adevărat decât atunci când toate efectivele erau la locul său. Atunci orice plimbare cu șalupa pe Nipru ar fi echivalat cu o adevărată sinucidere…

Zece minute mai târziu, genistul făcu să acosteze barca de-a lungul unui chei vertical acoperit cu mușchi pe care *Stürmer*-ii lui Lehmann îl escaladară cu ajutorul unei scări metalice ruginite ale cărei bare erau fixate în beton.

O pereche de cizme, o pereche de pantaloni de *Alpenjäger,* o centură militară bătută din ordinul „*Gott mit uns*”, o vestă de schior și un zâmbet deschis pe o față ursuză: *Oberleutnantul* Kowak era cel pe care Lehmann îl descoperea pe măsură ce

urca treptele scării.

— Respectele mele, *Herr Oberleutnant!* făcu Lehmann schițând o vagă îndreptare a bustului.

— Sunteți nemaipomenit pentru o plimbare pe jos, Lehmann; v-am văzut fugind prin zăpadă pe malul celălalt, vă asigur că era un spectacol fantastic!

Lehmann izbucni în râs.

— Credeți-mă că dacă aș fi fost în stare să fug și mai repede, aș fi făcut-o, *Herr Oberleutnant.*

— Bineînțeles, și presupun că dacă ați fi fost în stare să vă luați zborul sau să mergeți pe ape, ați fi făcut și asta!

Cei doi bărbați râdeau în hohote, însă Kowak fu primul care redeveni serios.

— Lipsește unul, cine e?

— Micul Meier, era ultimul venit în grup. Ivan l-a doborât chiar înainte să părăsească ferma, nu avea nicio șansă.

Făcură împreună câțiva pași în direcția orașului și porniră pe o stradelă barată cu numeroase obstacole.

— Haideți, Lehmann... Vreau să vă retrag pentru un timp de pe linia întâi, ați meritat-o. Suntem cantonați într-un fost orfelinat... Cel puțin în pivnițele unui fost orfelinat. Veți vedea că acolo e uscat și aproape cald.

Lehmann, care își scosese încărcătorul armei și se schimonosea să-l pună la loc în una din cartușierele sale, întrebă deodată:

— *Herr Oberleutnant,* spuneți-mi adevărul: ce naiba căutăm în această câmpie părăginită?

— Aceasta e întrebarea care și-o pune aici toată lumea.

— Ne vom lăsa într-adevăr blocați în această gaură de șobolani?

— În orice caz, așa mi se pare.

— Întregul Corp VII?

— *Întregul* Corp VII și destul de multe rămășițe ale altor unități care nu mai aveau puterea să-și miște fundul! Trebuie să fie vreo patru mii de oameni în total.

— Da, dar în față...

Ofițerul ridică mâna cu un aer dezamăgit, ocolind o surpătură provocată de ultimul bombardament.

— Da, datorită vouă se cunoaște cu aproximație ce se întâmplă pe celălalt mal! Cel puțin patruzeci de mii de sălbatici

și ei pot aduce încă o sută de mii dacă vor.

— Atunci de ce?

— Se pare că Armata a III-a de tancuri a fost dată peste cap la Niengorod.

Lehmann simți că pălește.

— Atunci frontul a cedat!

— Exact. *Oberkommando*-ul *Wehrmacht*-ului va încerca să-l restabilească la Orcha. Iată de ce suntem aici: pentru a le acorda timpul necesar tuturor păduchioșilor și nenorociților din Armata a III-a să-și sape niște tranșee confortabile.

Lehmann se împiedică de o bară de fier pe care n-o observase și salută mecanic un *Hauptmann* de *Panzergrenadieri* care, în compania a doi subofițeri, consulta o hartă a orașului.

— Cu alte cuvinte, am fost aruncați în breșă pentru a fi devorați.

— Întocmai, Lehmann. Caraghios, ai? Fă la stânga, suntem aproape.

Lehmann era consternat. Știa că situația era catastrofală pe tot frontul, însă nu până acolo ca să se ajungă să fie sacrificate unități întregi numai pentru a întârzia ofensiva roșie.

— Și… trupele noastre vor contraataca, nu-i așa, *Herr Oberleutnant?*

Kowak îi aruncă o privire piezișă.

— Chiar credeți una ca asta, dumneavoastră? Cu ce să contraatace? Se pare chiar că *Panzer*-ul nostru începe să meargă cu carburant sintetic, dacă l-am avea aici.

— *Gott sei dank!* Niciodată n-ar fi trebuit să mă întorc de la această fermă, *Herr Oberleutnant.*

Kowak se opri brusc și își fixă privirea în pupilele gri ale lui Lehmann.

— Era ceea ce speram că veți face, Lehmann, împreună cu oamenii dumneavoastră… și de aceea v-am făcut să rămâneți atât de mult timp în această izbă blestemată de care nimănui nu-i pasă aici! Din păcate n-ați înțeles la timp!

CAPITOLUL V

Asediul Mohilevului începu exact cu patru zile mai târziu și, destul de straniu, printr-o luptă aeriană.

Douăsprezece *Yak*-uri înfruntară șapte *Messerschmidt*-uri 109 într-un nemaipomenit balet aerian. *Yak*-urile fură cele care rămaseră mai prejos.

Însă a doua zi, douăzeci de *Yak*-uri torceau cu răutate pe cerul orașului mort. Erau aceleași șapte *Me-109* – și de data asta ele fură cele care spălară putina către Orcha după ce două dintre ele fuseseră doborâte.

De acum înainte *Luftwaffe* fu absentă de pe cerul Mohilevului.

Atunci începu asediul propriu-zis. Printr-un formidabil duel de artilerie care se întoarse foarte repede în dezavantajul artileriei germane, sovieticii au ramificat, zi și noapte, fragmentele asediului până la Kostroma, Gdynia și chiar până la Kazan. Înainte de a-și risca infanteria fără număr, ei „pregăteau terenul”.

Când înceta artileria, apărea aviația și invers – noapte și zi, zi și noapte. Foarte curând nu mai rămase niciun imobil întreg, nicio stradă care să nu fie plină de grămezi impresionante de moloz.

În dimineața celei de-a cincea zile, două divizii apărură dintre fulgi și se năpustiră la atac asupra apărătorilor germani complet amețiți.

Toate cartierele din vest fură cucerite fără dificultate – chiar și gara expresului transsiberian, chiar și uzina Kotyn, chiar și fosta cazarmă a N. K. V. D.

Divizia siberiană nu se opri decât după ce li se tăiase respirația, munițiile li se terminaseră și un contraatac disperat declanșat dis-de-dimineață la lumina rachetelor de către trupele de rezervă ale *Reich*-ului nu reuși măcar să respingă linia focului mai departe de bulevardul Președintele Kamenev. Și încă cu prețul unor pierderi incredibile.

În aceeași noapte apărarea antiaeriană rusă doborî un vechi *Junker 52* sosit să parașuteze trei tone de flacoane de plasmă.

Combatanții din ambele părți abia se opriră, ajunși la capătul forțelor, când intră în joc artileria sovietică.

Încă o dată.

Nu! Mohilevul nu urma să fie nici Stalingrad, nici Moscova. Acolo, printre ruine, Comandamentul General al armatei roșii pierduse zile, săptămâni, luni, însă pentru a frânge coloana vertebrală a *Wehrmacht*-ului. Aici era vorba pur și simplu de a mătura un obstacol. Un obstacol considerabil, desigur, însă a cărui predare ar fi deschis în sfârșit calea către Orcha.

Și aceasta înainte ca feldmareșalul Keitel să poată închide la loc breșa formată în urma retragerii Armatei a III-a.

Așadar, Ivan folosea toate mijloacele posibile. Era un război lipsit de inteligență, de mișcare, de speranță.

În cea de-a șasea zi, Mohilevul încă mai rezista.

Generalul conte von Lammerding fusese avansat de la gradul de general de divizie la cel de general de corp de armată.

Post-mortem.

Fusese strivit de către un bloc în ajun, când după o inspecție a avanposturilor de sud-est încerca să ajungă cu *Kübelwagen*-ul său la marele colector al canalului de scurgere care îi servea drept post de comandă.

Colonelul Keipler, șeful său de stat-major, preluase imediat conducerea. De fapt, nu prea avea ce conduce: Ivan controla acum trei pătrimi din marea metropolă.

La amiaza celei de-a șaptea zile, ultimul pod încă intact, chiar dacă ciuruit de proiectile de toate calibrele, se prăbuși cu un zgomot metalic teribil, pilonii săi fiind minați de către geniștii diviziei.

Și toți, de la simplu soldat până la cel mai gradat și mai experimentat ofițer, înțelegeau că acesta este începutul agoniei.

Însă nimeni n-a putut discuta prea mult problema: Ivan tocmai își înlocuise divizia de asalt siberiană epuizată cu o divizie proaspătă de uzbeci.

Pentru germani nu se punea problema înlocuirii.

Către a zecea zi începu, cum se întâmplase la Moscova și la Stalingrad, primul val de sinucideri. S.S.-iștii și rușii albgardiști, supraviețuitorii din armata lui Vlasov.

În aceeași zi, printr-o operațiune de un curaj nebunesc, Armata Roșie riscă să treacă Niprul.

*

* *

În aceeași zi, *Oberfeldwebelul* Lehmann, al cărui grup de asalt – sau cel puțin ceea ce mai rămăsese din el, adică cinci oameni

– ocupa un buncăr al Companiei C, fusese chemat la Kowak.

Acesta, care fusese lovit de o schijă de șrapnel în umărul stâng și avea brațul în eșarfă, îl primi pe subofițer în fundul unei pivnițe a cărei boltă îl presăra cu salpetru la fiecare salvă de katiușe.

— *Gut Morgen,* Lehmann. Încă mai ești viu?

— Fac și eu ce pot, *Herr Oberleutnant!*

— Lasă-ți arma lângă stelajul acela vechi pentru sticle și vino-ncoace.

Lehmann, ai cărui ochi încă ne se acomodaseră cu semiîntunericul care domnea în această celulă subterană, se împiedică de o targă proaspăt pătată cu sânge și își puse jos *Schmeisser-ul* după ce îi scoase încărcătorul.

Un radist intră, salută vag, întinse un mesaj, primi răspunsul și ieși fără să scoată un cuvânt.

— Am o misiune, Lehmann. M-am gândit la tine.

„... Foarte drăguț!” se gândi subofițerul.

— Îți voi face un odios cadou otrăvit.

Lehmann aștepta cu maxilarele strânse.

— Însă dacă reușești să înghiți toată prăjitura fără să te îneci, atunci vei fi unul dintre rarii indivizi de aici care va trage lozul cel mare.

Anton Lehmann ridică o sprânceană. Nu era în obiceiul lui Kowak să piardă timpul cu discuții și se gândea cu îngrijorare că celălalt urma să-i propună încă una din acele misiuni amețitoare, asupra cărora *Wehrmacht*-ul în ultimul timp părea să dețină monopolul, cunoscându-le în același timp mecanismul.

— *Oberfeldwebel* Lehmann, ce dorești mai mult ca orice pe lume în acest moment? Nu sta pe gânduri: răspunde!

— Să spăl iute putina de aici!

— Este exact răspunsul pe care-l așteptam.

— Știți, *Herr Oberleutnant,* nu cred că sunt un caz ieșit din comun; sunt aici patru mii de oameni pentru care aceasta este cea mai mare dorință!

— Nici nu se pune problema. Și dacă îți ofer posibilitatea de a o șterge din această capcană pentru șobolani?

— *Was haben sie gesagt?* Dar Ivan îmi va oferi oare posibilitatea? exclamă neîncrezător subofițerul. Ivan? V-ați gândit la Ivan? Ați văzut ce gen de specimene aliniază acum în fața noastră?

Kowak respinse obiecția cu un gest.

— Aceasta, flăcăul meu, e grija ta să te înțelegi cu Ivan!

— Să mă înțel… Vreți să spuneți că…

— Că dacă reușești să treci neobservat, poate că ai o foarte mică șansă să nu sfârșești cu o bombă în cap!

— Și oamenii mei?

— Îi vei ceda grupului II Krammer. Câți ți-au rămas?

— Cinci: Klotz, Leibowitz, Akermann, Schmetterling și Sager.

— Da, voi întări cu ei grupul lui Krammer.

O explozie înăbușită zgudui adăpostul și imediat fură pulverizați cu praf fin și începură să tușească care mai de care.

— Ceea ce-mi cereți este complet absurd… Dacă există ceva imposibil într-un asediu pus la punct, aceștia sunt anume dezertorii!

— Lehmann, o vei șterge!

— De ce eu?

— Mai taci! Lasă-mă să vorbesc… În fond, las la alegerea ta să accepți sau să refuzi. Dacă nu vrei, n-am decât să trimit un răspuns negativ la divizie.

Lehmann făcu ochii mari.

— La div…

— Așadar?

— Este vorba despre…

— A spăla putina și de a ajunge la Armata a III-a pe cale să se strecoare liniștit la douăzeci de kilometri de aici; nimic altceva.

Năucit, Lehmann își fixă privirea de oțel în pupilele semiînchise ale lui Kowak. Acesta nici nu clipi.

— Când plec? suflă subofițerul cu o jumătate de voce.

— Când vei vrea. Când vei decide să pleci.

— Și pe unde?

— Pe unde vei dori!

Lehmann suspină, având senzația foarte clară că șeful său își pierduse mintea din cauza șocului unei careva deflagrații deosebit de apropiate.

— Dar mai întâi vei merge aici!

Kowak își fixă arătătorul murdar pe harta desfășurată printre niște capete de lumânări la intersecția a două bulevarde.

— Aici?

— Da, acesta e *Frontlazarett-113.*

— Și ce va trebui să fac în acest spital de campanie?

— Să cauți trei femei; trei femei de-ale noastre.

— Poftim?

Kowak făcu câțiva pași într-o parte și se servi cu puțină fiertură de orz care clocotea pe o lampă de alcool solid.

— Șobolanii părăsesc corabia, Lehmann.

— Trei… femei?

— Infirmiere. Nu știu dacă îți închipui ce se va întâmpla cu ele când vor fi capturate, însă ele își închipuie foarte bine, îți jur! Însuși colonelul Keipler vrea să le evacueze înaintea atacului final.

— … … …

— Asta te lasă fără replică? zâmbi Kowak suflând în fiertura sa.

— Spuneți mai degrabă cu genunchii muiați!

— Nu ai de ce!

— În concluzie, *Herr Oberleutnant,* mă vedeți gata să fac pe paiața printre liniile frontului cu trei fete după mine? Îl considerați pe Ivan idiot.

— Nu-l consider pe Ivan ceea ce nu este, dar știu că dacă cineva poate reuși acest lucru, acela nu poți fi decât tu. Amintește-ți afacerea cu ferma de la începutul asediului, ești singurul care cunoaște regiunea de pe celălalt mal al Niprului… și apoi, oricare altul și-ar fi pierdut capul acolo; dar nu tu! Iată de ce te-am ales.

Auziră niște cizme răsunând pe scară. Apăru un *Obergefreiter.*

— Buncărul de muniții a *III Abteilung* tocmai a sărit în aer! O lovitură directă de tir, *Herr Oberleutnant!*

— Și atunci?

— Atunci… atunci…

Încremenit, caporalul-șef rămase cu brațele spânzurate și privirea nemișcată.

— Atunci… atunci, ei bine…

— Du-te la aprovizionare și vezi dacă le-au rămas câteva lăzi de 7,92, a fost o distribuție la regiment noaptea asta. Pierderi?

Omul, a cărui față era înnegrită de fum, jeg și sudoare, ridică din umeri.

— Nu știu, locotenentul Krammer m-a sunat. Bineînțeles! Din casă nu mai e niciun perete întreg.

Kowak închise ochii; maxilarele sale se reliefau aspru.

— Du-te la a II-a, făcu el cu răceală; și spune-i subofițerului

intendent să-mi dea raportul peste o oră.

— *Zum befehl!*

Lehmann și Kowak rămaseră tăcuți până când cizmele pline de noroi ale omului care urca scara împleticindu-se, dispărură. Peste un moment își reveniră.

— E un avion care va încerca să aterizeze noaptea asta pe bulevardul Alexandre Chtcherenkov. Vei putea oricum căpăta un loc; aceste fete trebuie păzite; este ordinul lui Keipler în persoană.

Lehmann făcu ochii mari.

— Un avion! Ați spus UN AVION!

— Șterge-o să le cauți pe cele trei fete și încearcă să urci cu ele, iar dacă scapi ocazia, întoarce-te aici; vei fi întotdeauna de folos!

Kowak, în pofida cinismului aparent al vorbelor sale, scoase un zâmbet larg.

— Încearcă să faci așa ca să nu te mai văd vreodată, Lehmann! bombăni el cu o voce slabă și surdă de emoție. Din toate măcelurile trebuie lăsat mereu câte un supraviețuitor care să povestească celorlalți cum s-a întâmplat. Adio, Lehmann.

Acesta salută și întinse mâna, însă ofițerul o ignoră din cauza brațului său în eșarfă.

— Spală putina, Lehmann. *Schnell!*

CAPITOLUL VI

— Cheamă-i la mine pe Leibowitz și Akermann! ordonă Lehmann cu o voce răgușită încheindu-și vesta căptușită cu molton în stil chinezesc pe care o luase de pe cadavrul unui uzbec.

Schmetterling așteptă ca ecoul salvei de mortieră cu care rușii pulverizau din belșug cartierele de vest să se împrăștie și sări peste parapetul adăpostului.

Se întoarse peste câteva secunde. Două fantome de culoarea prafului se prăbușiră în urma sa. Oamenii se târâră în patru labe până la fundul nișei înainte de a îndrăzni să se ridice.

— *Gut Morgen!* articulă încet Lehmann. Veți merge cu mine.

Feldgrenadier-ii nu reușiră să se abțină să facă o grimasă elocventă, privind către acoperișul adăpostului care trepida într-un mod îngrijorător.

— Porcii ăștia folosesc bombe cu efect întârziat pentru a distruge pivnițele, făcu Klotz care nu mai transmitea nimic de când emițătorul său fusese distrus în izba afurisită.

Lehmann așteptă un moment ca să se estompeze un zgomot de avalanșă semnalând un bloc care se prăbușea din temelii.

— Mă veți însoți până la *Frontlazarett-113.* Este în piața Popenkine; la circa doi kilometri.

Oamenii amuțiră așteptând continuarea. Trăgându-și capul între umeri printr-un reflex involuntar, semănau cu niște gnomi, acești Nibelungi din mitologia germanică.

— Pentru o evacuare? întrebă în sfârșit Leibowitz a cărui fizionomie sinistră de pirat era și mai accentuată de barba albăstruie care îi acoperea fața.

— Oarecum, răspunse Lehmann care mereu dădea impresia că este obligat să se rupă în două pentru a nu se lovi cu capul de tavanul adăpostului.

— Cine e rănit? întrebă din nou Leibowitz.

— Nimeni: trebuie evacuate trei *Krankenschwester* din *Frontlazarett-113.*

— Niște femei? Există femei în acest infern?

— Se pare că da; nu știu mai multe decât voi.

— Așadar, *Oberfeldwebel,* noi…

— Așadar, mă veți însoți până la *Frontlazarett* și acolo… le voi

lua în primire.

Akermann își scoase casca deformată și își trecu iute mâna peste craniul ras complet.

— Asta-i bună…

— Apoi ne veți apăra până la bulevardul Alexandre Chtcherenkov; trebuie să vină un JU-52 al *Luftwaffe…* Acesta va fi cu siguranță ultimul avion care va părăsi Mohilevul. Colonelul Keipler nu vrea ca aceste femei să fie capturate.

O tăcere. Cel puțin dacă putea fi numit tăcere bubuitul înăbușit al proiectilelor de toate calibrele care cădeau în avalanșă peste orașul mort.

Micul Klotz se agită stingherit.

— Așadar, e într-adevăr sfârșitul.

— Da, s-a terminat. Când acest bombardament blestemat va înceta, Ivanii își vor arunca hoardele asiatice asupra ultimelor cartiere care încă mai rezistă și va începe carnagiul. Da, e într-adevăr sfârșitul.

— Și mâine armata lor își va relua drumul către Orcha, conchise Akermann cu o filosofie disperată, i-am oprit pentru douăsprezece zile. Niciuna în plus!

Lehmann trase nesățios din țigara *„Attika” p*e care tocmai o aprinsese scăpărând un chibrit sulfurat de talpa uneia dintre cizmele sale.

— Asta pare să se potolească, scârțâi el de parcă era vorba de o simplă furtună. Schmetterling? Klotz?

Cei doi *Panzergrenadieri* ridicară capul în același timp.

— Veți rămâne aici până când se vor întoarce Leibowitz și Akermann, apoi vă veți pune la dispoziția *Oberleutnantului* Krammer, de la a II-a.

— Dumneavoastră nu veți reveni? întrebă Schmetterling cu mutra plouată.

Lehmann își aruncă țigara și își luă arma.

— Dacă totul merge bine, nu. Însă cine poate ști? aruncă el înăbușit.

Urcă cele câteva trepte care permiteau accesul la postul de tragere și aruncă o privire hoțească pe deasupra merlonului.

Ca de obicei, o veritabilă mantie de praf negru acoperea ruinele Mohilevului și dădea impresia unui amurg permanent.

— Trag mai către vest. Haideți!

Lehmann trecu peste parapet cu un salt sprinten, își recuperă

arma și începu să înainteze pe bulevardul pustiu, Leibowitz și Akermann urmându-l pas cu pas.

Un *Kübelwagen* revopsit în alb se hurduca printre urmele lăsate de vehicule și gropile de bombe; șoferul, cu siguranță un acrobat al volanului, își asuma riscuri halucinante pentru a ajunge cât mai repede la destinație și pentru a se strecura în vreo pivniță.

De-abia parcurseseră două sute de metri când fură nevoiți să se arunce pe burtă în spatele carcasei unei automitraliere *Horsch* incendiate.

Racheta vui lung și strident înainte de a aplica lovitura de grație unui bloc deja destul de crăpat și care se prăbuși într-un nor de praf.

— Ah, porcii! Cu o sută de metri mai aproape și gata! lăsă să-i scape Akermann atingând în treacăt fațadele care încă se mai țineau în picioare.

Își continuară drumul pe teren deschis și fură nevoiți să ceară informații de la o patrulă alcătuită din doi *Feldgendarmi,* a căror motocicletă cu ataș făcea un tărăboi inutil pe bulevardele lipsite de dezertori.

Din motive serioase…

O santinelă apărută pe neașteptate dintr-un pridvor îl opri pe Lehmann lângă un imens garaj subteran transformat în spital de campanie. Subofițerul își arătă *ausweiss*-ul și câteva minute mai târziu se găsea în ceea ce ar fi putut fi reconstituirea aproape exactă a infernului lui Dante.

Doi brancardieri îi conduseră într-un ocean de horcăituri și urlete printr-un veritabil labirint de tărgi și saltele într-un gen de întăritură care era, probabil, un fost atelier de reparații auto.

Acest compartiment fusese izolat de restul prin foi de cort și prelate vechi de camion.

— Aici, *Oberfeldwebel.*

Lehmann le făcu semn lui Leibowitz și Akermann să rămână afară și pătrunse singur în sala de operație.

Aceasta era pentru moment neocupată, fiindcă un scurtcircuit al generatoarelor de curent scosese din funcțiune dispozitivul central de iluminare.

Un om era culcat pe masa de operație, părea să doarmă, însă firișorul subțire de fum de țigară care urca vertical deasupra lui dovedea că acesta nu era un rănit în așteptarea intervenției.

Lehmann tuși o dată, de două ori, de trei ori. Fără rezultat. În sfârșit, se apropie și îl scutură de umăr pe necunoscut.

— *Entschuldigen!*

Acesta făcu ochii mari, clipi o dată sau de două ori și se ridică. Își ciufuli îndelung părul grizonat respirând anevoie. Semnele epuizării se citeau pe fața sa cenușie de oboseală.

— Sunteți cel care trebuie să le conducă pe cele trei infirmiere?

— Întocmai, *Herr* doctor.

— O țigară?

Lehmann luă *Attika* pe care acest om îmbătrânit prematur i-o întindea cu forța și o aprinse de la flacăra brichetei sale.

— Mă numesc Lehmann. *Oberfeldwebel* Anton Lehmann din Compania C din al II...

Omul alungă toate astea cu un gest descurajat din mână.

— N-are nicio importanță: s-a scurs mult timp de când nu mai sunt atât de aiurit ca să memorez vreun nume, cât despre unitatea voastră, probabil că nici n-am auzit vreodată vorbindu-se de ea! Sunteți aici și acesta e singurul lucru care contează.

El suspină adânc. Vocea sa era atât de groasă, încât Lehmann se întrebă dacă aceasta se datora faptului că se trezise dintr-un somn profund sau fiindcă era în urma unei beții fenomenale. Cu ochii obosiți, obrajii căzuți și aerul dezgustat, semăna cu caricatura unui buldog.

— Bineînțeles că știți despre ce este vorba?

— Da, *Herr* doctor.

— Nu-mi mai spuneți doctor, nu sunt mai doctor decât dumneavoastră *Führer;* sunt doar ofițerul însărcinat să administreze efectivele medicale ale acestui spital de rahat împuțit. Lăsați la o parte și gradul meu și spuneți-mi Fischer. Foarte scurt, Fischer.

— *Ya... Yawohl,* Fischer. Ce doriți de la mine?

— Îndemânare. Multă îndemânare. Precum și o anumită curățenie morală. Aveți așa ceva? Aveți acestea sădite în suflet?

Lehmann schiță o grimasă.

— Nu sunt eu cel care poate judeca acest lucru, Fischer.

— De acord! Trei fete. Rătăcite într-o gaură de cârtițe. În această seară un avion va încerca să scoată o încărcătură de ofițeri de stat-major fals responsabili de arhivele ultrasecrete ale Corpului VII. Norocoși afurisiți, *nicht wahr?*

— Aceasta ar putea fi spus când vor ateriza dincolo de Orcha, replică prudent Lehmann.

— Exact. În fine, în acest *Junker* rămân șapte locuri; aici sunt patru mii de oameni care ar face orice ca să spele putina. Înțelegeți?

Lehmann dădu afirmativ din cap și își puse *Schmeisser*-ul de-a curmezișul unei lăzi cu medicamente.

— Nu întocmai. Dacă vă închipuiți că noi patru vom declanșa o panică…

— *Ach nein,* e complet altceva! Acolo va fi o mulțime de ofițeri care va dispune de cele mai bune argumentări – și *ausweiss*-uri regulamentare, puteți să mă credeți – pentru a încerca să dea lovitura. Acești indivizi îmi vor călca în picioare fetele ca să le ia locul dacă va fi nevoie. Nu vreau una ca asta!

Lehmann îi aruncă buldogului o privire plină de simpatie. Schiță și un zâmbet.

— Dacă așteptați de la mine ca…

— Țineți!

Fischer scoase din buzunar un plic cu stema celui de-al III-lea *Reich.*

— Cunoașteți această semnătură?

— Nu… N-am văzut-o niciodată. Știți, acolo unde mă aflu se face mai curând schimb de gloanțe decât de circulare administrative!

— Ei bine, reluă Fischer împăturind cu atenție hârtia, păstrați asta cu mare grijă și nu vă despărțiți de ea niciodată. Aceasta este semnătura generalului conte Gustav von Lammerding.

— Dar… a murit!

— Și ce dacă? Fie el sau Keipler, e oricum comandantul Corpului VII, nu? Această hârtie vă asigură patru locuri în *Junker.* Trei pentru fete, unul pentru dumneavoastră. Străduiți-vă să vă amintiți de ea la îmbarcare: riscă să fie mare îmbulzeală acolo!

Niște imagini ale norodului înnebunit se derulară fugitiv în fața ochilor semiînchiși ai lui Lehmann.

— La ce oră?

— Aterizarea e prevăzută la o oră de dimineață; o altă tentativă se va încerca la ora trei în caz de eșec. După aceasta nu va mai fi niciunul, așa a spus însuși înaltul comandant al *Luftwaffe.*

Lehmann plecă capul. Țigara sa se consumase fără ca el

măcar să bage de seamă; o aruncă într-un colț al atelierului și băgă foaia în buzunar.

— Și nu va trebui decât să flutur în aer această hârtie pentru ca oricine să se prosterneze la picioarele mele?

— Cum spuneai adineaori că te cheamă?

— Lehmann.

— Ei bine, nu pe Lehmann l-am cerut, ci un tip destul de priceput pentru a întreprinde orice ca aceste fete să se îmbarce.

— Aceasta presupune să trag asupra propriilor ofițeri?

— Veți hotărî singur. În orice caz un ofițer care încearcă să fugă nu mai e ofițer.

— Bine, vom vedea!

— O țigară?

— Mulțumesc, nu. Aceste fete... ce caută aici? Credeam că ajutoarele feminine nu au ajuns niciodată pe linia întâi.

— Ați uitat că Mohilevul de-abia de două săptămâni e „spatele”, Lehmann? Drumul către Orcha a fost tăiat în noaptea când ele se retrăgeau cu convoiul sanitar. Au fost nevoite să facă cale-ntoarsă. De atunci lucrează aici, zi și noapte... un asemenea eroism nu merită să sfârșească printr-un viol colectiv.

— Vă sunt dragi, Fischer?

— Mai cu seamă le admir.

Bătrânul își schimbă brusc vocea, făcu un pas înainte și îl îmbrățișă pe Lehmann.

— Promite-mi să le scoți de aici, Lehmann, jură-mi!

— Cum să promit asemenea lucru? Dacă lucrurile se vor petrece așa cum îmi închipui, acolo va ieși un tărăboi cu ceartă, răspunse Lehmann care nu se aprindea ușor... Poate că voi fi nevoit să trag.

— Atunci, promiteți-mi cel puțin că nu le veți lăsa niciodată să cadă vii în mâinile rușilor. Niciodată!

Lehmann își coborî privirea și examină vârfurile scâlciate ale cizmelor sale oscilând de pe un picior pe altul.

— Da, făcu el în sfârșit, aceasta v-o jur.

Fischer păru a se dezumfla ca o bășică, tocmai îmbătrânise cu zece ani dintr-odată. Evident nu mai rezista decât cu speranța acestei acceptări.

Gârbovit, ocoli masa de operație și dădu la o parte prelata, descoperind priveliștea înfricoșătoare a acestui gigantic mortuar.

— Nu vreau să li se întâmple așa ceva, înțelegeți?
— Unde sunt fetele, Fischer?

CAPITOLUL VII

— Încetișor! Încetișor! Ce putreziciune e aici…

Lehmann se opri la începutul străduței pustii. Și în spatele său Leibowitz, Akermann și cele trei infirmiere.

Rămase pentru mai mult timp în picioare în spatele unei trăsuri răsturnate, ale cărei componente din lemn fuseseră folosite pentru a face focul, urmărind piața mare, pustie și neobișnuit de liniștită care se deschidea în fața sa.

În mod ciudat artileria sovietică aproape că își întrerupse total tirul – ceea ce de altminteri nu prevestea nimic bun – și un fel de stranie tăcere plana peste orașul sufocant din cauza fumului și prafului.

— Se vede ceva, *Oberfeldwebel?* întrebă Leibowitz strecurându-se lângă comandantul său.

— Nu. Întocmai. Niște locuri liniștite ca acesta, știi tu… Caută-mi un colț ca să-mi pot consulta harta.

Omul dispăru în întuneric. Lehmann rămase nemișcat atât de mult cât reuși. În zadar examinase toate ferestrele întunecate, deschizăturile ușilor, mormanele de dărâmături, intrările căscate ale pivnițelor distruse, nu vedea nimic.

Și tocmai asta era de mirare.

Lui Lehmann, un soldat experimentat, nu-i plăceau tăcerile prea perfecte. Aceste tăceri întotdeauna prevesteau nenorocirea.

Odată, în Georgia, își oprise patrula în mijlocul unei păduri fără niciun motiv. Numai pentru că tăcerea devenise pentru el insuportabilă dintr-odată. Când a fost întrebat de ce se oprise (și de ce cu aceeași ocazie ținea pe loc întreaga Companie C), răspunse că nu știa de ce și fusese considerat un fricos.

Atunci *Oberfähnrich*-ul Ziegler care avea poftă de bravură ceruse prin radio permisiunea de a trece în fruntea coloanei și o obținuse. *Oberfähnrich*-ul Ziegler voia *Ehrenkreuz.* Și a obținut-o.

Post-mortem.

Pentru că la o sută de metri mai încolo erau partizanii; și pentru că ei se aflau acolo fugiseră păsările.

Și, prin urmare, de aceea tăcerea era atât de perfectă…

De atunci Lehmann suspecta totul, și mai cu seamă absența

oricărui zgomot.

Leibowitz reveni după un moment, la fel de silențios ca un elf în ciuda molozului îngrămădit în drum.

— E o intrare într-un gang strâmt în dreapta, cred că putem merge încolo.

— Înțeles... urmați-mă cu toții!

Se întoarseră înapoi unul după altul. Cele trei fete nu știau nimic despre război, nu părăsiseră niciodată spitalul lor și își închipuiseră imediat că Lehmann se rătăcise. Pătrunseră într-un gang întunecos pe care un proiectil cu fosfor îl umpluse de funingine. Akermann încheia plutonul și se întorcea la fiecare zece pași.

Trebuia spus că contrar cu ceea ce toți crezuseră până atunci, erau destui dezertori printre ruine; oameni care nu mai voiau să lupte sau care își pierduseră comandantul și nu mai doreau să găsească alții, la fel și asasini, fără a-i mai pune la socoteală pe inevitabilii trăgători de elită siberieni pe care rușii reușiseră să-i infiltreze în oraș pentru a-i ucide pe ofițeri și pe toți cei care duceau un post de radio în spate.

— Rămâneți acolo, nu vă apropiați. Leibowitz, hai să vedem!

Lehmann se lăsă pe vine, își întinse harta pe pământul neregulat și îndrăzni să-și aprindă lanterna. De altfel, aceasta era cauza pentru care se băgase în acest gang umed și glacial.

— *Ach mein lieber Gott,* e aici, nu?

— Nu mai există plăcuța străzii.

— Știu bine că nu mai există plăcuța străzii... însă cea pe care tocmai am traversat-o a fost piața Servaiev... De altfel, iată și imensul garaj care este folosit ca spital. După părerea ta cât am parcurs?

— Aproximativ doi kilometri.

Lehmann își desfăcu degetul mare și arătătorul pentru a forma un gen de compas, își puse degetul mare pe locul parcării și descrise două semicercuri cu încheietura mâinii.

— Nu se poate! Trebuie să fie aici... Totuși n-am fi putut trece de această porcărie de bulevard fără ca cel puțin să-l zărim. Pentru a asigura aterizarea unui *Junker* sunt necesari cel puțin șase sute de metri de teren neted, l-am fi văzut.

O salvă bubui în apropierea fostului siloz de grâu din cartierele nordice, la mai mulți kilometri depărtare.

Exact în acest moment răsună un urlet strident. Cel al unei

femei îngrozite.

— *Halt! Halt!* urlă Akermann rămas cu cele trei infirmiere. Nu înaintați!

— *Polizei! Hände hoch!*

— Zău! Arătați-vă sau trag!

— Mâinile sus, repede!

Trei fascicule de lanternă pătrunseră în gang, târându-se de-a lungul peretelui cenușiu și oprindu-se asupra celor trei fete culcate la pământ. În spatele lor Akermann, orbit, se întreba dacă trebuie să deschidă focul, să spele putina sau să nu facă nimic. Cuvântul *Polizei* pur și simplu îl țintuise locului.

După ce observară că nu mai era nimeni (Lehmann și Leibowitz se evaporaseră instantaneu), oamenii se apropiară cu prudență.

— Ce faceți aici? Aici e zonă interzisă! Unde-i unitatea voastră?

Akermann încercă să se justifice.

— Cu alte cuvinte…

— Actele!

— Ia vino să te curăț, *grosse Schwein!*

— *Was?* Mâinile sus! urlă polițistul militar, lasă arma sau trag!

Ieșind din cameră și încredințându-se că patrula era compusă doar din trei oameni, Lehmann articulă lent:

— Lăsați-l în pace pe acest om, și pe noi de asemenea!

De uimire cei trei *Shupos* fură cât pe ce să cadă la pământ sau să-și scape armele.

— Cine… cine sunteți? se bâlbâi unul dintre ei, ce faceți aici?

Cu un oarecare sadism Lehmann păstră un moment de tăcere, bucurându-se de deruta celor trei polițiști care de la începutul războiului depuseseră cu siguranță mai multe eforturi pentru a urmări dezertorii și fricoșii de tot soiul decât pentru a lupta cu Ivan.

— Trebuie să găsim strada Alexandre Chtcherenkov, afirmă în sfârșit *Oberfeldwebelul.* Și avem un *ausweiss* pentru asta.

— Mă miră, bombăni cel care era probabil comandantul, însă care, în întuneric, nu-și putea etala ostentativ epoleții cu găitan.

Lehmann întinse permisul de liberă trecere.

— Ei bine, atunci citește asta!

Omul își coborî repede fascicolul lanternei de parcă-i era frică ca nu cumva Lehmann să profite de aceste câteva clipe pentru

a-i face de petrecanie.

În sfârșit, înapoie hârtia cu un respect deosebit.

— Așadar, sunteți la curent!

— În privința avionului? Da... Cele trei femei care sunt aici trebuie să se îmbarce. Și eu de asemenea. Acești doi oameni se află aici numai pentru protecția noastră.

— Îi puteți trimite înapoi, luăm asupra noastră protecția voastră. Acest avion trebuie să sosească peste douăzeci de minute. Și erați aproape pe pistă când ați făcut cale-ntoarsă, v-am văzut foarte bine.

Lehmann își aminti de acea inexplicabilă stare de neliniște pe care o simțise în spatele trăsurii. Și totuși, atât de departe cât putea să vadă în noaptea alburie, nu avusese niciun moment impresia că zărește cea mai neînsemnată zonă curățată pentru a fi o pistă de aterizare.

— Nu, refuzat... Acești doi oameni vor veni cu mine... Vor fi eliberați de misiunea lor după decolare.

— Nici vorbă: de aici încolo e zonă interzisă. Nimeni nu trebuie să se apropie. Orice dezertor trebuie doborât fără avertisment. Cunoașteți cu toții la fel de bine ca și mine legile războiului și ce înseamnă starea de asediu, nu-i așa, *Oberfeldwebel?*

— Știu la fel de bine ca voi că niciun polițist nu a curmat niciodată nici cea mai neînsemnată panică! Acești oameni vor rămâne cu mine, ei sunt disciplinați: nu vor căuta să se îmbarce, puteți să mă credeți.

— Ordinele...

— Voi le aveți pe ale voastre, eu le am pe ale mele. E pielea mea în joc.

Cei trei polițiști, încolțiți dintr-o parte de Akermann a cărui umbră imensă se profila la intrarea în gang și de altă parte de către acest subofițer înarmat cu unul din rarisimele *auswess*-uri semnate de însuși Lammerding... fără a-l mai pune la socoteală pe un al treilea pungaș care încă nu scosese un cuvânt, dar pe care-l auziseră mișcându-se în întuneric, se bălăceau în cea mai cruntă nehotărâre.

— Chiar veți trage? Știți ce riscați?

— Fără ezitare! făcu Lehmann. Și nu risc nimic: și eu la rândul meu nu fac decât să mă supun ordinelor. Peste trei zile orice va mișca aici va fi rus, atunci la ce bun să ne jucăm de-a eroii?

O salvă de katiușe urlă prelung în cerul întunecat. Toți aplecară involuntar capul, însă salva, trasă prea departe, nimeri în apropierea podurilor peste Nipru.

— Ajutați-ne să dăm de acest afurisit de bulevard Chtcherenkov, ceru împăciuitor Lehmann. Și apoi nici nu veți mai auzi vorbindu-se de noi... fără a mai pune la socoteală că doi *Feldgrenadieri* ca cei care îi am cu mine în acest moment, nu vor fi de prisos, dacă cumva, după cum îmi închipui, gloata de soldați deveniți isterici când vor auzi avionul, vor tăbărî asupra voastră. Ei știu să lupte!

Cei trei polițiști se prefăcură că nu înțeleg ironia caustică a lui Lehmann.

— Fie! acceptă unul dintre ei. Ne veți urma, însă fără prostii, ai?

— Aceasta e valabil pentru toată lumea, replică prompt Lehmann. Haideți, fetelor... ridicați-vă!

Unul dintre polițiști o luă înainte și traversară din nou blocul pentru a ieși în altă străduță la fel de plină cu moloz și moloni ca și precedenta. Lehmann se trase mai aproape de cel care părea să fie comandantul celorlalți doi polițiști, astfel încât să-l poată „demarca” permanent.

Merseră înainte printr-un parc ai cărui copaci fuseseră doborâți demult pentru foc și se opriră lângă un *T-34* sovietic, căruia o lovitură de *Panzerfaust* îi scrutase drumul.

— Priviți! Aici este.

Lehmann înaintă cu precauție câțiva metri și, de uimire, făcu ochii cât cepele.

Mai multe sute de prizonieri ruși zdrențuroși, pontonieri și geniști, precum și trei buldozere curățau bulevardul, astupând gropile de bombe, degajând fațadele prăbușite, netezind fiecare denivelare.

— *Grüss Gott!* Dar acesta e un adevărat furnicar!

Akermann se apropiase pe nesimțite și craniul său chel căpătă niște bizare străluciri cafeniu-aurii în lumina incendiilor care se împurpurau în diverse extremități ale orașului-fantomă.

— *Heilige Dame,* dacă cumva artileria roșie se hotărăște să lovească pe bulevardul Chtcherenkov, va fi un mare măcel pe care ne vor face să-l plătim foarte scump. I-ai văzut pe toți prizonieri ăștia?

Muncitorii, înarmați cu coșuri de răchită, roabe, remorci sau

tot felul de atelaje, cărau tone de moloz într-un zgomot extraordinar de ordine, înjurături și gemete peste care dominau loviturile deslușite ale ciocanelor pneumatice care fărâmițau cele mai mari blocuri de piatră.

Lehmann își consultă ceasul.

— Mai sunt douăzeci de minute... Aceasta e incredibil...

Noi echipe, Dumnezeu știe de unde mobilizate, se îndreptau spre marele bulevard și hărțuite de răcnetele *Feldgendarm*-ilor, se puneau imediat pe treabă.

— *Natürlich,* nu puteau începe curățirea și nivelarea terenului decât noaptea, remarcă Akermann, fiindcă aviația rusă ar fi reperat imediat șantierul. Cerul le aparține acum.

Un fluierat discret îi atrase atenția lui Lehmann. Un polițist venea spre el.

— Pentru că trebuie să vă îmbarcați, mai bine vă spun imediat că aceasta nu va fi ușor. Priviți!

Arătă cu mâna spre o imensă automitralieră *Horsch* pe opt roți care tocmai se oprise lângă intrarea unui bloc încă în picioare. Lehmann nu fu nevoit să holbeze prea mult ochii pentru a vedea siluetele hoțești care săreau jos.

— Ofițeri?

— Probabil. Și e a treia oară când vine, mărturisi polițistul pe care ranchiuna îl făcea să uite de orice precauție.

— Vreți să spuneți că toată această lume bună a mirosit ceva de evacuare și se va năpusti asupra avionului îndată ce va ateriza?

— Este exact ceea ce vreau să spun.

Lehmann, înfricoșat de ceea ce prevedea că se va întâmpla, dădu din cap.

— Da, e clar, foarte clar acum... Va fi o confuzie generală! În ce direcție va ateriza *Junker*-ul?

— Nu știu, dar în orice caz sunteți exact acolo unde trebuie: aici va întoarce pentru a se opri. E prevăzut că orice s-ar întâmpla, va rămâne la sol două minute și niciunul în plus!

Lehmann îl privi bănuitor.

— De unde știți?

— Priviți. Iată-i pe cei de la comunicații care își ocupă locul. Vedeți acolo în întuneric, sprijinit de copac? Acesta e colonelul Fritztanner, marele șef al serviciilor speciale; după cum se zvonește, mai ales pentru el a fost organizată salvarea.

Pe neașteptate, Lehmann îi adresă o privire plină de simpatie polițistului la gâtul căruia strălucea placa sinistră în formă de semilună.

— Ceea ce-mi spuneți e grozav.

— Pur și simplu sunt bucuros că în toată această harababură s-a găsit totuși cineva care să se gândească la soarta acestor trei fete... Noi, ceilalți polițiști, nu suntem niște fiare, știți! Munca noastră e de așa natură încât suntem dușmăniți de toți!

Lehmann auzi un piuit scurt și întoarse capul, ceea ce îl scuti de a răspunde că dacă celălalt nu voia să fie curcan, putea oricând să facă o cerere ca voluntar pentru o oarecare unitate de șoc!

— Ah! *Alles in Ordnung, Herr Oberst,* am legătura cu Jumo, exclamă un glas în întuneric.

— *Gut gemacht!* Să n-o mai pierzi. Ce face?

— Așteptați.

Radistul, invizibil în întuneric, își zdrăngăni din nou *buzzer*-ul și punctele și liniuțele își luară zborul către cerul roșu.

— Spune că este deasupra Orchei și că începe să descrie cercuri, așteptând semnalul nostru.

Lehmann, care nu mai asculta, se apropie de cele trei fete rebegite de frig care dârdâiau sub pelerinele lor de uniformă. Aici era Greta, blonda, sprintenă și vioaie ca o căprioară și care era, cică, anestezistă; Margrete și Paula, două fete grase, intimidate și tăcute.

Le simți aproape fizic privirile agățându-se de el; presimțeau, se prea poate, cu intuiția lor feminină că la ce asistau nu era decât preludiul unui uriaș sacrificiu. Știau deja că peste cel mult câteva ore urmau să se deruleze chiar aici scene cumplite, abominabile și că cruzimea umană își va da încă o dată frâu liber într-o orgie de crime și sânge.

— Nu vă faceți griji, zise el cu o voce liniștitoare, avionul anunțat a decolat.

Ele nu răspunseră imediat, îngrijorate de o serie de explozii din apropiere. Însă acestea nu erau decât niște blocuri mari din piatră pe care artificierii-geniști ai diviziei le aruncau în aer pentru a grăbi curățarea terenului.

Lehmann făcu câțiva pași într-o parte spre Akermann care își ridicase cagula mantiei și semăna acum cu o fantomă murdară.

— Va fi greu, știrea ultrasecretă despre sosirea acestui aparat

pare să fi transpirat peste tot.

— Și atunci, *Oberfeldwebel?*

— Și atunci ar trebui să fii orb ca să nu vezi că e o mulțime întreagă de indivizi care stau ascunși și care nu așteaptă decât un prilej ca să-și încerce norocul.

— Aceasta promite o mare harababură!

— Voi avea nevoie de tine, Akermann, și de tine, Leibowitz; m-ar mira să se poată ajunge la carlingă fără a merge pe capete, iar jandarmii nu vor proteja decât ștabii, ca de obicei!

Lehmann amuți. Una dintre femei își părăsise tovarășele și venea spre el șchiopătând, anchilozată de frig.

„... Se pare că nici măcar n-am avut timp să le văd fața", se gândi. „Oare sunt frumoase? Urâte de le visezi noaptea? Poate că n-o voi ști niciodată... Dar, la urma urmei, nu contează: mai bine să nu le cunosc ca să le uit mai repede."

Era adevărat că nici măcar nu le văzuse; Fischer cel gras le pregătise fuga și îi făcuse să aștepte în afara garajului pentru a nu trezi bănuielile celorlalți din personalul medical.

— Spuneți-mi...

O recunoscu pe Greta, cea care vorbea cu un accent renan.

— Poftim?

— Oare va putea totuși avionul să străpungă tot acest strat de praf și de fum?

— Ba da, ba da... Vedeți acolo acea „antenă-umbrelă"? Acesta e un radiofar: avionul se va îndrepta direct spre noi fără a avea nevoie măcar să ne vadă.

Zâmbi cu un surâs prefăcut.

— Nu vă faceți griji, totul va.fi bine. Aviatorii noștri sunt niște tipi pricepuți.

Un piuit discret îl făcu să-și ciulească urechile; ascultă degeaba; Lehmann nu cunoștea alfabetul morse; era nevoie de micul Klotz pentru asta.

Pe neașteptate apăru un camion *Büssing-Nag;* pneurile sale scârțâiră pe asfalt. El derapă pe un strat de polei și traversă bulevardul ca un fulger, declanșând panică printre muncitori.

„... Nebunia deja se instalează!" gândi cu glas tare Lehmann.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Leibowitz.

— Acest tip a venit în recunoaștere, atâta tot. Sau a greșit ora.

— A greșit ora?

— Pun capul la bătaie că va apărea din nou când va fi semnalat avionul. Vrei să afli părere mea, Leibowitz? întrebă Lehmann cu o voce sinistră; în curând aici vor fi mai mulți morți decât purici pe spinarea unui câine.

Grenadierul-cercetaș amuți: tocmai se petrecu o mare forfotă în mulțimea de muncitori. În același timp apărură două șiruri lungi de *Stürmeri,* în timp ce pe bulevardul Chtcherenkov se răspândea un miros puternic de petrol.

— *Oberfeldwebel!*

— Da, făcu Lehmann constatând fără plăcere că jandarmul pe care adineaori fusese cât pe-aci să-l ucidă îi pusese laba sa mare pe umăr.

— Vreau să vă rog ceva, șopti omul. Haideți... ascultați-mă.

Intrigat, Lehmann se lăsă condus într-o parte. Auzi în întuneric cum transmițătorul vorbea acum prin radio-telefon, ceea ce era fără îndoială dovada că avionul se apropia.

Un fleș luminos coloră în auriu poalele norilor deja roșii. Sunetul exploziei bubui prelung ca un tunet într-o seară de august.

— Voiam să vă cer un serviciu, *Oberfeldwebel,* doar un serviciu. Dacă acceptați, v-aș putea face și eu unul, și mare.

Suspicios, Lehmann se îndepărtă cu câțiva pași în așa fel ca să nu fie auzit de cele trei femei îngrijorate și pur și simplu agățate de buzele sale.

— Despre ce este vorba?

— Știu că veți scăpa din acest asediu, iar eu niciodată, pentru mine urmează un lagăr rusesc... și dacă suntem tratați acolo așa cum îi tratăm noi pe prizonierii lor în *Stalag*-urile noastre, am puține șanse să mă întorc viu de acolo.

Lehmann îl văzu deodată pe polițist băgându-și mâna sub mantaua sa *feldgrau* și scoțând de acolo un plic mare cafeniu pe care îl întinse cu un gest repezit și sfios.

— Odată ajuns de cealaltă parte a liniei frontului... trimiteți asta. Sunt niște scrisori pentru familia mea; cel puțin vor ști cum am murit.

Lehmann luă pachetul și îl băgă în buzunar.

— De acord, o voi face, zise el pe un ton glacial. Dacă ajung de cealaltă parte, o voi face.

Celălalt îi strânse umărul; un zâmbet patetic îi lumină fața.

— *Danke... Oh, Danke!*

— Și celălalt serviciu?

— Ei bine... dacă rămâneți aici, nu aveți, după părerea mea, prea multe șanse să vă îmbarcați. Haideți! Haideți cu toții!

Încrucișându-și privirea cu privirile întrebătoare ale lui Akermann și Leibowitz, Lehmann clătină din cap.

— Haideți, fetelor!

Ele se ridicară cu greu, înțepenite de frig.

Ceea ce se petrecea în jurul lor era nemaipomenit, într-un zgomot extraordinar de fluierături și de ordine urlate cât îi țineau plămânii, șefii corvoadelor își împingeau oamenii de o parte și de alta a bulevardului care deveni complet gol, pustiu cât se vedea cu ochii.

Nu mai erau pietre de zid, nu mai erau găuri sau crăpături, nu mai erau carcase de vehicule incendiate: o suprafață plată și netedă ca o „adevărată” pistă de aterizare.

— *Halt!*

Polițistul înaintă și discută un moment cu un *Feldgendarm* în uniformă de camuflaj.

— Vrea să vadă *ausweiss*-ul vostru.

Lehmann, cu gâtlejul uscat, întinse hârtia. Celălalt o verifică minuțios de parcă era vorba de un aviz de întemnițare!

În întuneric se auzea dialogul început între avion și ghidajul de la sol.

...în apropiere jos! Recepționat... culoar trei în zero patruzeci... da, balizarea pe loc la semnal confirmată... Protecția rulării asigurată... Nu, activitatea artileriei roșii în zonă: nulă... Prin vest! Nu prin apropiere directă... Recepționat bine; terminat. Nou apel vertical punct Oskar.

— Puteți intra.

Feldgendarmul se dădu la o parte, aproape cu regret. Lehmann, băgându-și înapoi în buzunar ordinul, le făcu semn celor trei infirmiere să pătrundă în urma sa într-un fel de țarc format din niște vechi zăbrele din parc și unde așteptau deja vreo douăzeci de persoane de toate gradele, mai ales dintre cele mai înalte.

Jandarmul bară fără milă trecerea lui Leibowitz și Akermann care, cu o mișcare identică, încercară s-o ia în spatele său.

— Voi nu!

— *Warum?*

— Numai cei menționați pe lista de îmbarcare. Îndepărtați-vă!

— Dar… protestă Leibowitz, noi îi păzim…

— Nu mai păziți nimic; acum noi suntem cei care păzim! Dați-vă la o parte, făcu din nou *Feldgendarmul* ridicând tonul.

Lehmann întinse mâna peste grilajul ruginit.

— Adio, Leibowitz! Adio, Aker… Noroc! Nu insistați: acest imbecil este în stare să vă scoată mațele în numele sacrosanctului său regulament.

— Noroc? Vom avea mare nevoie de el.

— Credeți-mă că nu plec din dorința mea.

— Dacă mi-ar cădea o asemenea șansă, sunt sigur că aș sări în sus cu amândouă picioarele odată, mărturisi Leibowitz.

— Să-i spuneți adio lui Klotz și… celorlalți.

Lehmann se îndepărtă repede, aproape jenat de norocul său nemaipomenit, de parcă ar fi evitat privirea celor care fuseseră oamenii săi și pe care îi lăsa la voia sorții.

Le regăsi pe cele trei infirmiere înghesuite una în alta lângă un grup întreg de colonei și maiori. Prin ce fel de nelegiuire, prin ce fel de compromisuri căpătaseră oare aceștia dreptul exagerat de a scăpa de soarta comună?

— Ascultați-mă, fetelor. Dumnezeu știe unde va ateriza avionul, însă un lucru e sigur: aici se va opri. Atunci va trebui să ne mișcăm foarte repede, vă voi împinge în fața mea; nu trebuie să vă gândiți la nimic altceva, auziți, la nimic altceva decât să reușiți să ajungeți la ușa carlingii, înțelegeți?

Ele dădură din cap într-un unison emoționant.

— Iar dacă una dintre voi cade, chiar dacă eu cad, nu vă opriți: grăbiți-vă! Numai că, adăugă el examinând fețele îngrijorate îndreptate spre cerul roșu și siluetele alarmante care hoinăreau de-a lungul fațadelor, numai că mi-e foarte teamă că va fi un scapă-cine-poate general.

— Scapă-cine-poate? întrebă Greta cu o voce subțire.

— Da, fiecare pentru sine, vă imaginați ce înseamnă FIECARE PENTRU SINE?

Și imediat apăru, pe neașteptate, fără ca cineva să audă vreun sunet al celor trei propulsoare ale sale care funcționau cu o minimă intensitate posibilă, o gigantică umbră neagră gonind pe sub norii de culoarea sângelui.

— Aprindeți! zbieră un glas la megafon.

Acesta fu uluitor: în mai puțin de douăzeci de secunde din neant se materializă o alee lungă de torțe. Oamenii pe care

până atunci nu-i văzuse nimeni erau aliniați impecabil, ca pentru o retragere cu torțe sau o paradă.

Funebră…

— Iată-l! Iată-l!

Un urlet extraordinar salută apariția *Junker*-ului trimotor, perfect vizibil în ciuda camuflajului său negru mat. Deodată acesta coborî în picaj spre Nipru.

Curios lucru, artileria roșie continua să bombardeze cu încăpățânare capetele podurilor, poate pentru a-și pregăti locurile de debarcare.

În țarcul unde erau închiși cei care urmau să scape din infern, fiecare își reținea suflarea cu privirea pur și simplu lipită de pasărea mare care vira fără încetare pentru a-și „găsi axa”.

— Jumo-II, în sfârșit! lătră radioul.

— Mergeți până la capătul fâșiei. Vânt zero. Presiune 1013 milibari. Temperatură-sol: minus zece…

— Corect. Grăbiți îmbarcarea, în față e cam tulbure! replică o voce deformată de paraziți și feding.

Avionul își pierduse acum două treimi din altitudine, dar încă nu se auzea huruitul celor trei motoare ale sale.

— *Heilige Dame,* fă ca ei să nu tragă! Fă ca ei să nu tragă! bâlbâia cu voce tare un ofițer ai cărui epoleți erau împodobiți cu găitane roșii… Să nu tragă…

La sol, strigătele deveneau din ce în ce mai intense, doar purtătorii de torțe rămâneau impasibili; aveau nevoie probabil de o doză extraordinară de abnegație pentru a rămâne așa stoici, protejând fuga celor care nu se gândeau decât la salvarea propriei piei.

Junker-ul tocmai își terminase în sfârșit virajul și cobora perfect orizontal spre dubla rampă strălucitoare care lumina ruinele.

Atmosfera deveni imediat electrizată. Nervos, un *Feldgrenadier* își zăngăni chiulasa armei și acest zgomot sec făcu să tresară toată lumea.

Lehmann o apucă de umăr pe infirmiera cea mai apropiată.

— Apropiați-vă de mine! Apropiați-vă cât mai mult de mine! Nu vă îndepărtați de mine niciun pas.

O salvă de mortiere grele puse la grea încercare nervii tuturor, însă aceasta era destinată uzinelor Petkov, departe către sud.

Artileria germană, sau cel puțin ceea ce mai rămăsese din ea, se trezi subit, mascând astfel pătrunderea *Junker*-ului.

Acesta era acum la nivelul rarelor blocuri încă întregi și continua să coboare asemănător unei păsări mari din Apocalipsă.

Deodată atinse pământul, sări din nou în sus și își restabili poziția pe cele două roți ale sale, provocând o adevărată furtună de zăpadă în urma sa. Un *ahhh!* de profundă satisfacție răsună aproape pretutindeni.

— Să nu tragă! Să nu tragă! continua să scandeze *Oberst*-ul.

— *Achtung!* strigă unul dintre *Feldgrenadieri.* În rând! Aliniați-vă câte patru în rând! Aceasta e singura metodă de a vă încadra și de a vă proteja până la capăt.

Vorbea unor ofițeri cu grad mare și nu se putea abține să nu se poarte cu mănuși.

De bine, de rău, cei treizeci de oameni aleși de soartă se aliniară oarecum. Trecuse mult timp de când pentru ei alinierea devenise ceva de domeniul necunoscutului.

Junker-ul creștea cu fiecare secundă; se zdruncina pe cele mai mici asperități ale „pistei” și trenul său de aterizare era pus la grea încercare.

— Înainte! Nu fugiți! Mai cu seamă nu fugiți! strigă un *Feldgendarm.*

— Haideți, fetelor! Rămâneți lângă mine, făcu Lehmann ca un ecou.

Grupul porni, împresurat din toate părțile, exact ca o mulțime de prizonieri.

În sfârșit, enorma pasăre fu acolo, zbârnâind din toate tablele sale înnegrite. Pilotul acceleră din plin un motor și îl opri pe altul... Imensul aparat vira spre începutul pistei reușind să-și stopeze elanul.

— Încetișor! Încetișor! strigau nervoși *Feldgendarm*-ii. Trei oameni, țâșnind brusc din ruine, porniră în fugă spre aparat.

— Îndepărtați-vă! urlă imediat un megafon.

Tăcăni o rafală; cei trei oameni se aruncară la pământ.

În acest moment o explozie extraordinară sfâșie noaptea; o erupție de pământ se ridică la mai puțin de cincizeci de metri de nasul aparatului nemișcat și niște schije secerară în întuneric câțiva ofițeri.

Într-o clipă începu debandada; frica era prea puternică,

pericolul prea presant și avionul prea aproape; niciun fel de voință nu rezista. Primii care au rupt-o la fugă au declanșat panica printre ceilalți.

— Nu! Nu! Încetișor! Stați liniștiți!

Într-un urlet din ce în ce mai strident, al doilea obuz de calibru mare sfredeli cerul rece. Acesta dărâmă o fațadă din dreapta avionului și fulgerul exploziei decupă – din interior – toate ferestrele goale ale blocului.

— Salve de reglare! *Schnell! Schnell!* urlă o voce din care transpira spaima.

Un om căzu în îmbulzeala generală, ceilalți trecură peste corpul său fără să încetinească cel puțin. Da, asta era fiecare pentru sine.

— Mai repede! Mai repede! gâfâia Lehmann care vedea îngrijorat mulțimea de fugari înghițindu-l, depășindu-l și... sporind inexplicabil.

WHAM! Solul vibră; de data asta proiectilul explodase pe pistă. Câțiva purtători de torțe se clătinară, apoi se prăbușiră; torțele lor continuau să sfârâie în zăpadă.

— Mai repede! Mai repede!

Lehmann, înspăimântat, văzu țâșnind a doua oară camionul smintit. Drept spre ei. Un *Büssing-Nag* mare cu placa radiatorului dispusă pe verticală. Niște oameni săreau din el, chiar dacă fusese pornit în plină viteză. Se rostogoleau pe pământ, unii se ridicau totuși și se repezeau la rândul lor spre aparat.

Dezordinea își atinse repede apogeul. Lehmann văzu un *Feldgendarm* golindu-și încărcătorul în aer, ceea ce nu avu niciun efect asupra celorlalți.

Un adevărat ciorchine de oameni se strânsese deja în jurul micii uși. Începură să curgă loviturile.

Un om pe care-l împingea Lehmann se întoarse cu înjurătura pe buze și cu pumnul ridicat. Fu cât pe ce să lovească atunci când mulțimea îl înghiți.

O explozie. Încă! Un suflu torid și niște urlete de groază.

Panica era la culme. Lehmann se întoarse; în spatele său nu mai erau decât două fete, două fete cu ochii măriți de groază.

În sfârșit, ajunse la ușă. Un ofițer pe jumătate urcat îl împinse cu lovituri puternice de călcâie. Îl înhață de picior și îl aruncă sub aparat. Un pumn îl izbi peste ceafă și auzi strigătul de

durere al celui care tocmai îl lovise și care probabil își tăiase falangele de muchia căștii sale.

Făcându-și frenetic loc cu umerii, respinse cu o lovitură de cizmă un *Hauptmann* care vocifera, înșfacă de talie una din cele două infirmiere și o aruncă pur și simplu în interiorul carlingii.

Un urlet nebun scutură plebea în delir odată cu explozia unui nou obuz. O clipă scurtă și totul fu luminat de o licărire fulgerătoare.

Lehmann, conștient că nu se va putea menține mai mult de câteva secunde în fața ușii, se întoarse pentru a o înșfăca pe cealaltă fată. Sute de mâini îl înhățară încercând să-l dea la o parte.

În clipa aceea se produse un veritabil ciclon care mătură zăpada și culcă oamenii care fugeau; cuprins și el de panică, pilotul acceleră la maxim pentru a decola în dezastru.

Și pe jumătate gol.

Lehmann auzi urlete, strigăte, înjurături și chiar câteva împușcături. Încercă cu disperare să se agațe de deschizătura ușii; o cizmă îi strivi degetele. Într-o sclipire îl văzu pe omul care-l lovea, un maior genist cu ochii năuciți de groază.

Dădu drumul mâinii, fu tras la pământ și roata cozii avionului trecu la mai puțin de un metru de capul său.

Lehmann rămase întins acolo pe jumătate năucit pentru câteva clipe, când pentru el timpul încetă să mai curgă. Pentru un moment avu impresia că peste corpul său trecea o șarjă de cavalerie în timp ce un huruit interminabil de tunet sfâșia cerul.

— *Oberfeldwebel! Oberfeldwebel*, cum vă simțiți?

Lehmann holbă ochii și îl recunoscu pe Leibowitz îngenuncheat lângă el.

— Sunteți rănit?

Făcu semn că nu, se așeză anevoie, își scoase casca și o lăsă să cadă în zăpada bătătorită. Torțele, aruncate în grabă, nu mai alcătuiau decât o serpentină derizorie pe bulevard.

— Nu... nu, e bine! Cred că cineva m-a lovit în spinare... o lovitură cu patul armei. Și fetele?

— Akermann a recuperat-o pe una, cred; eu o căutam pe cealaltă când am căzut peste dumneavoastră.

— *Mein Gott!* Și avionul? A decolat? articulă Lehmann care nu mai avea o noțiune prea exactă a timpului.

— E pe cale s-o facă, priviți.

Într-adevăr, *Junker*-ul cu elicele ambalate se zdruncina greoi pe bulevardul cufundat din nou în întuneric. Explozii din ce în ce mai numeroase zguduiau aerul rece.

Aruncat de una din ele, aparatul se ridică câțiva metri pe o aripă și căzu înapoi cu greutate. În sfârșit, se ridică cu o încetineală îngrijorătoare.

— Asta e, a decolat! constată Leibowitz.

Lehmann, care își revenise pe deplin, își șterse cu dosul mănușii sângele care șiroia de pe buza sa spartă.

— Vax... e pe jumătate gol...

— E o tâmpenie să încredințezi securitatea *Feldgendarm*-ilor, încă o dată au făcut-o de mântuială. Ar trebui împușcați pentru asta!

Junker-ul urca întruna, atingând înălțimea etajelor superioare ale blocurilor. În urma sa coliziunile zdruncinau din nou pământul. Artileria rusă se dezlănțuia.

— Ce mizerie, gândi Lehmann cu glas tare, ce mizerie...

— *Oberfeldwebel*! Priviți! Priviți!

O grozăvie curată! Dezechilibrat de suflul unei deflagrații în clipa când atingea înălțimea acoperișurilor, *Junker-ul* se lăsă pe o aripă, trecu „la muchie” printre două blocuri și se izbi de al treilea.

Se înălță o adevărată sferă de foc, luminând tot orașul cu un soare de sfârșit de lume.

— *Mein Gott... Ohhh, mein Gott!* bâlbâi Lehmann.

— Haideți; nu mai rămânem aici: încep să lovească dur.

În timp ce rămășițele arzânde ale aparatului căzeau ca o ploaie de foc de-a lungul fațadei, Lehmann, ajutat de către Leibowitz, se ridică în picioare și se mai alătură o dată celor care fugeau de potopul de proiectile.

Cu mult mai târziu îl întâlni pe Akermann care rătăcea și el printre ruine. Akermann le păzea pe cele două infirmiere, scuturate de hohote nestăpânite de plâns.

CAPITOLUL VIII

— Așteptați-mă aici!

Lehmann se opri din mers și ceilalți din spatele său făcură la fel. Pândi pentru o clipă clipocitul apelor canalului de scurgere, dar nu deslușI niciun ecou suspect.

— Nu vă mișcați; acum probabil că am ajuns.

— Va trebui să mai așteptați puțin; lovesc prea puternic, îl sfătui Leibowitz așezându-se pe micul chei care se întindea de-a lungul canalului.

Însă Lehmann se îndepărtă fără să răspundă. Ceea ce voia era să se despartă cât mai repede de cele două infirmiere, să i le întoarcă lui Fischer și s-o șteargă să-și regăsească postul de pe malurile Niprului.

Era inutil să rămână în aceste ruine copleșite fără întrerupere de obuze de toate calibrele. Mai bine să-și regăsească restul oamenilor pentru sfârșit...

Urcă încet barele scării fixate de bolta canalului de scurgere și ieși direct sub cerul liber, pentru că era mult timp de când placa de fontă fusese smulsă ca să fie folosită ca placă de blindaj sau ca apărător de schije într-un oarecare adăpost improvizat.

Nu se putu abține să nu zâmbească cu satisfacție când recunoscu Piața Potemkine; simțul său de orientare nu-l înșelase (era adevărat că mai mersese deja prin acest canal de scurgere de două ori de la începutul asediului).

În sclipirile orbitoare ale exploziilor (după apariția *Junker*-ului pe cerul Mohilevului artileriștii sovietici păreau să fie toți cuprinși de frenezie) recunoscu perfect intrarea garajului subteran de cealaltă parte a bulevardului.

Ieși în aer liber între două explozii și alergă ca un smintit. Era din nou la adăpost în adâncimile pământului când următoarea salvă începu să vuiască în întuneric.

Îl opri un *Feldgendarm*. Îl ceru pe *Hauptmanul* Fischer. Acesta apăru peste câteva minute.

— *Sakrament!* Dar ce căutați aici?

Își încrucișă privirea cu cea inexpresivă a *Feldgendarm*-ului, îl apucă pe Lehmann de un braț și îl trase după sine la adăpost, sub trei nivele de beton într-o sală de triere unde erau aduse coloane întregi de răniți care urlau.

Artileria roșie avea succes.

— Ei bine? Și avionul? N-a venit?

— Da, a venit… însă n-a putut pleca.

— Cum adică „n-a putut pleca”?

— S-a ciocnit la decolare.

— Sfinte Dumnezeule, și fetele mele?

Fischer făcu niște ochi mari gata să-i sară din orbite; Lehmann crezu pentru un moment că îl va apuca de gât.

— Una dintre ele e moartă. Paula Schwein.

— Sigur?

— Absolut. Era singura pe care reușisem s-o îmbarc. Și asta e un noroc!

— Cum… dar cum s-a întâmplat?

— La ce bun să vă explic? Era panică, atâta tot. Toată lumea voia să se îmbarce, nu mai existau jandarmi, șefi, disciplină, nimic; fiecare era gata să ucidă pentru a-și salva pielea mizerabilă; nu v-ați putea imagina niciodată cum a fost! Niciodată!

Umerii lui Fischer se încovoiară și-și plecă capul.

— Paula… Micuța Paula, suflă el.

Deodată se ridică.

— Și celelalte? Ai? Unde sunt celelalte? Ce-ați făcut cu ele?

— Sunt la două sute de metri de aici, vi le-am adus înapoi.

— Vii?

— Sunteți nebun?

— Scuzați-mă, eu… Nu mai știu ce vorbesc. Unde spuneți că sunt?

— În una din gurile marelui canal de scurgere de cealaltă parte a Pieței Potemkine.

— Ei, bine că au rămas acolo. Duceți-le înapoi!

— Ce? tună Lehmann stupefiat.

— Nici nu se pune problema de a le aduce înapoi aici, nu; nici nu se pune problema. Nu le primesc.

— De ce?

— V-am explicat deja.

— Și ce să fac cu ele? Unde să meargă?

— Oriunde. Dar în orice caz, nu aici.

— Cu siguranță ați înnebunit… Știți cel puțin ce infern e acolo sus? strigă Lehmann care se înfuria, cu arătătorul întins către tavanul jos al garajului.

— Ceea ce știu este că misiunea dumneavoastră constă în a le scoate din Mohilev și că n-ați reușit.

Stupefiat, Lehmann rămase un timp tăcut, pur și simplu năucit. Deasupra sa tavanul vibra fără încetare; aterizarea lui *JU*-52 dezlănțuise toate trăsnetele cerului sovietic. Nu exista niciun tun, niciun lansator de rachete care să nu dea glas.

Ai fi zis că orașul era construit pe un vulcan pe cale să erupă.

Nu lipseau decât scurgerile de lavă. Era adevărat că nu prea mai avea ce arde în Mohilev.

Cu un gest repezit, aproape hoțesc, Fischer își puse laba mare și păroasă pe umărul subofițerului.

— Nu vă faceți iluzii, dacă pe ruși îi interesează prizonierii, e pentru a-i pune să muncească ca niște sclavi de-a lungul drumurilor lor strategice sau pentru lucrările de terasament la calea lor ferată transsiberiană pe care o strică cu blindatele lor, însă niciodată nu se vor îngriji de răniți. Toți cei ce sunt aici vor pieri, Lehmann. Și știți de ce? Foarte simplu, pentru că nu pot să-i hrănească. Atunci credeți… niște fete!

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți? făcu Lehmann care încerca să se agațe de orice, cu toate că nici el nu credea ceea ce spune.

— Am fost încorporat la *Frontlazarett 125* la Minsk când au cucerit orașul… Atunci am văzut cum „tratează problema” rușii: oricum au nevoie de paturi pentru răniții proprii, atunci ai noștri, gândiți-vă! S-au mărginit să-i scoată afară, gerul din prima noapte a făcut restul.

Fischer deveni deodată rugător.

— Faceți imposibilul pentru ele, Lehmann, vă jur că nu se vor deranja de femei.

Clătină din cap cu o înfățișare total descumpănită.

…cu siguranță nu.

Lehmann suspină adânc și ridică din umeri.

— Și eu? Și noi? Credeți că soarta noastră va fi mai bună? Poate că nu auziți ce se întâmplă deasupra dumneavoastră? Aceasta se numește o „pregătire de artilerie” și întotdeauna precedă atacul. Mâine în zori Ivan își va trimite valurile de asalt: tătari, kirghizi, uzbeci, niște indivizi cărora le place să ucidă; aceste valuri se vor rostogoli urlând peste ruine și nu vor cruța pe nimeni.

— Voi poate că aveți o șansă să scăpați. Noi nu. Personalul

medical trebuie să rămână lângă răniții săi... cel puțin așa scrie în convenția de la Geneva, chiar dacă după părerea lor aceasta nu are nicio valoare. Adio, Lehmann! Noroc!

Fischer făcu deodată stânga-mprejur, lăsându-l în spatele său pe *Oberfeldwebelul* înmărmurit.

— *Mein Gott,* asta-i într-adevăr cea mai scârboasă misiune pe care am primit-o vreodată!

Își ridică arma și se apropie de intrarea în garaj. Stoic, gardianul era mereu la post în spatele parapetului său din saci de pământ. Orașul nu mai era decât o explozie gigantică.

Lehmann așteptă puțin, își luă elan și se repezi drept înainte. Fumul îl înghiți cu totul peste mai puțin de zece metri.

Cu dinții scrâșnind de praf și plămânii arzând de *exolit* regăsi chepengul canalului de scurgere și mai degrabă se aruncă decât coborî în canal.

Leibowitz, Akermann, Greta Schmerl și Johana Reiffen îl înconjurară imediat. Cele două fete, cărora Lehmann le vedea fața iluminată pieziș de la cerul stacojiu, păreau încremenite de frică.

— Parșiv! Fischer nu vă primește înapoi.

— Ce? exclamară ele într-un glas.

— Destul! Ne întoarcem la Compania C.

— Dar...

— Trebuie să dau raportul. Nu știu ce va face cu voi *Oberleutnantul* Kowak; în orice caz ascultați ce cade peste noi: Ivan va ataca acum dintr-o oră în alta. Mâine vom fi sau morți, sau prizonieri. Urmați-mă. Și uitați de acest spital: el nu vă mai primește înapoi.

Se cufundară din nou în canalul de scurgere, întâlnindu-se din când în când cu fugari și dezertori, apoi fură nevoiți să înainteze prin salturi rapide pe străzile goale cu blocuri moarte și pur și simplu epuizați ajunseră la perimetrul defensiv al Companiei C al 23-lea *Abteilung.*

Lehmann apăru împingându-le în fața sa pe cele două infirmiere în adăpostul lui Kowak care rămase încremenit.

— Ce? Din nou voi? Dar ce naiba căutați aici?

— Avionul a fost distrus, *Herr Oberleutnant.*

— Ei bine, bravo!

— Am venit să vi le aduc pe aceste două fete. Cea de-a treia a murit în avion.

— *Ach nein*, cu siguranță sunteți nebun; ce vreți să fac cu ele, Lehmann, ați căzut în cap?

— La spital nu le mai primesc… Ei spun că…

— Ah, știu bine ce spun ei! Că ele au mai multe șanse să scape cu voi decât rămânând acolo. Nu-i așa, ai?

— *Yawohl, Herr Oberleutnant.*

— Iar eu știți ce-o să vă spun?

O explozie zgomotoasă îi aruncă pe toți la pământ în fundul adăpostului. Așteptară ca să termine de șuierat schijele și răpăitul molozului pe acoperișul din grinzi înainte de a se ridica.

— Vă voi spune să vă duceți să vă spânzurați cu aceste două muieri. Duceți-vă unde vreți, dar spălați putina! Nu vă mai primesc în Compania C. *Verstanden?*

— Dar, *Herr Oberleutnant,* își pierdu răsuflarea Lehmann, total descumpănit, dar…

Kowak făcu un gest autoritar.

— Este singurul serviciu pe care pot să vi-l fac, nu înțelegeți?

— Ai?

— În timpul asaltului final va fi o harababură îngrozitoare; aceasta este poate singura voastră șansă de a scăpa… ultima șansă, deoarece altele nu vor mai fi. Dacă vă primesc înapoi în rândurile Companiei C, este ca și cum vă condamn la moarte. Trimițându-vă la dracu', poate că vă las o mică șansă… să negociați cu dracul în persoană.

Lehmann lăsă să treacă vuind o salvă de katiușe care împrăștie cu unda sa de șoc toată zăpada care acoperea parapetul și pronunță încetișor:

— Pot să-i iau pe Leibowitz și Akermann?

— După cum stau lucrurile acum, luați pe cine doriți; totul e pierdut. Adio, Lehmann.

Oberleutnantului Kowak îi clocotea sângele de mânie.

— Și nu le aduceți cumva înapoi pe fete: rușii le vor da drept carne vie plutoanelor lor de șoc până când vor crăpa!

În glasul său se simțea un fel de disperare confuză.

Lehmann plecă capul; întreaga noapte se umpluse de un șuierat strident, din ce în ce mai ascuțit, din ce în ce mai intens.

— *Achtung!* Aceasta e pentru noi! mugi Leibowitz astupându-și urechile.

Se aruncară la pământ. Câteva secunde de groază și deodată șocul puternic, deflagrația, suflul dement care mătura totul în

calea sa, valul seismic de noroi și zăpadă care țâșni până la cer.

Și liniștea. În sfârșit, liniștea.

Lehmann se ridică și își dădu seama că era acoperit cu un strat de pământ. Ici-colo în adăpost niște chipuri începură să se ridice de sub bulgării de pământ.

Lampa de gaz se balansa nebunește pe toarta sa. Era de necrezut că extraordinara undă de șoc n-o stinsese.

Afară cineva striga:

— Brancardieri!... Brancardieri!...

CAPITOLUL IX

OBERKOMMANDO DES WEHRMACHT – SOLDATENSENDUNG – FRONT EST

COMUNICAT.

— Astăzi, 9 ianuarie 1943, la orele patru dimineața, precedate de o intensă pregătire de artilerie, trupele de asalt sovietice au traversat Niprul și s-au aruncat asupra apărătorilor Mohilevului.

La ora actuală eroica garnizoană se apără cu vitejia și curajul său știut de toți.

Pierderile sovietice, atât umane cât și materiale, sunt considerabile.

Colonelul Keipler – care a fost ridicat la gradul de general de brigadă – ține cu succes situația în mână și n-a fost nevoit, în ciuda eforturilor frenetice ale diviziilor a XII-a, a XV-a și a XXX-a ale Armatei Roșii, să cedeze decât câteva grupuri de case asediatorilor.

Luftwaffe, stăpânul cerului, zdrobește valurile de asalt pe măsură ce acestea încearcă să traverseze Niprul.

Mohilevul va fi mormântul Armatei a IV-a sovietice.

SFÂRȘITUL COMUNICATULUI.

Astfel Germania află că începuse bătălia de la Mohilev – și foarte puțini se îndoiau că ea era deja pierdută.

*

* *

Pentru *Feldgrenadierii* care luptau „la nivelul solului” situația nu era identică cu cea descrisă în comunicatul emfatic al *Propagandastaffel* remis prin *Soldatensendung.*

Deloc.

Fix la ora șase, Ivan începuse să-și combine toate salvele cu funingine portocalii. Peste treizeci de minute mai multe zeci de șalupe de asalt se năpustiră către malurile de est ale Niprului și vărsară într-o ceață artificială șase companii de șoc asupra apărătorilor epuizați de privațiuni, lipsă de somn, dârdâind în găurile lor și total deprimați de intensitatea tirului de pregătire.

Peste mai puțin de o oră, în ciuda eforturilor artileriei germane muribunde, fusese instalat primul cap de pod.

Din acel moment începu îmbulzeala.

Renumitele *„Ura!” c*are înghețau sângele celor mai oțeliți

Stürmeri răsunau aproape pretutindeni printre ruine.

La amiază, jumătate din oraș era cucerit și coloane întregi de prizonieri nemți își începuseră lungul lor marș către est...

Un contraatac dat peste cap, ultima convulsie a unei apărări fără speranță, tocmai se stinsese în fața combatanților ruși ca un val pe o plajă.

Din acest moment fiecare cartier, fiecare grup de case, fiecare bloc lupta separat. Acesta era indiciul că în Mohilev încetase orice rezistență organizată.

Statul-major rusesc presimțea victoria.

Cât despre *Luftwaffe,* un singur *Messerschmidt* venit de la Orcha încercă să facă câteva fotografii și fu repede petrecut dincolo de liniile frontului german de vreo treizeci de *Yak*-uri foarte hotărâte să-i vină de hac. Acesta își datoră salvarea doar unei goane nebunești la firul ierbii și intervenției masive a *Flack*-ului de calibru mare german...

CAPITOLUL X

Prăbușit din temelii prin energia gigantică a unei lovituri directe, imobilul se lăsase pe o parte. Din exterior părea un gigantic bloc cubic așezat strâmb pe pământul accidentat.

Toate etajele se surpaseră unul peste altul când începură să cedeze stâlpii de susținere. Așa se dărâmă un castel din cărți de joc.

Prinsă între două grupuri de blocuri cu mult mai înalte și care erau încă în picioare, această ruină modestă nu reprezenta niciun interes militar și nemții nu făcuseră prostia să se cramponeze de ea.

Fiindcă – absolut evident – era pustie, sovieticii n-au avut nici ei vreun motiv să se intereseze de ea.

Doar un câine flămând scăpat cu viață printr-o minune chinuia cu urletul său sinistru coridoarele sale sub cerul liber și pereții înclinați.

Da, blocul *„Mamai”* nu mai era decât o imensă grămadă de moloz complet părăsită.

Cel puțin în aparență.

Fiindcă într-o cavitate de la etajul patru – care se surpase până la nivelul celui de-al doilea – în haosul de pereți dărâmați, de grinzi prăvălite și de blocuri de zidărie sfărâmate se mișca lent, pe nesimțite, nevăzut în îngrămădirea de dărâmături un binoclu.

Acesta se opri pentru o clipă, apoi își reluă meticuloasa examinare a bulevardului învecinat unde tocmai se oprise vuind o companie de tancuri *T-34* care aștepta ordinul ca să intre în luptă.

— Sunt douăsprezece, șopti fără zgomot o voce, și în jurul lor au infanterie de însoțire.

Dintr-o cavitate întunecoasă răsună o altă voce prudentă:

— Și ziua, Leibowitz? De ce încă mai e ziuă?

— Noaptea nu se lasă cu adevărat, *Oberfeldwebel,* este și din cauza tuturor acestor incendii. Le-au aprins pretutindeni cu obuzele lor cu fosfor.

— Da, știu, aceasta le servește pentru a ne orbi: vântul duce fumul spre cartierele din vest... astăzi până și vântul este sovietic.

— Ce facem? întrebă Akermann care abia avea loc să se miște, pentru că acolo unde se lungise tavanul și podeaua aproape se uniseră.

— Nimic, replică destul de răspicat Lehmann, nu facem nimic. E încă prea devreme.

Și adăugă fără să râdă:

— E urgent să așteptăm.

Lehmann întoarse încet capul. Greta Schmerl, tânăra anestezistă, era culcată chiar lângă el. Îi simțea presiunea corpului lipit de al său, precum și căldura sa; dar credea că, în ceea ce privește căldura corpului ei, aceasta trebuia să fie mai degrabă o halucinație plăsmuită în mintea sa.

Era adevărat că Lehmann nici nu văzuse, nici nu atinsese vreo femeie de aproape șase luni… Fetele se întâlneau rar pe câmpiile pline de zăpadă ale unei țări în plină fierbere.

— Nu, nu ne mișcăm niciun pic, repetă, e încă prea devreme.

Închise ochii, încercând cu disperare să-și calmeze bătăile înnebunite ale inimii, când mâna femeii se ghemui în mâna lui. Întoarse încetișor capul către ea și întâlni privirea emoționată a pupilelor sale dilatate de spaimă.

Încercă să schițeze un zâmbet, dar nu-i reuși decât o grimasă urâtă.

— Credeți că…

— Liniște, Greta, nu are nicio importanță ce cred sau nu cred. Tot ceea ce știu este că sunt viu și că trei pătrimi dintre oamenii mei nu mai sunt… Adineaori am văzut cum ucigașii de la *N.K.V.D.* îl duceau cu sine pe *Oberleutnantul* Kowak cu brațul său în eșarfă pentru interogatoriu…

— Va… va muri?

— Bineînțeles. Starea în care îl vor aduce nu le va permite să-l țină în viață… În fața noastră nu mai avem oameni, ci monștri. Războiul e cel care îi transformă în monștri. Războiul ucide indivizii slabi și creează monștri…

Își mușcă buzele. La ce bun să spui toate acestea? De ce simțea nevoia să vorbească în șoaptă? Pentru a-și dovedi că este încă viu? Ca să uite pentru o fracțiune de secundă că moare de frică?

Își strânse la rândul său degetele pe încheietura mâinii tinerei femei, aproape provocându-i durere.

— Ah, în sfârșit! Se cară!

Concomitent cu apelul discret al lui Leibowitz răsună vuietul puternic al tancurilor *T-34* și apoi zdrăngănitul caracteristic al șenilelor de oțel pe asfalt și caldarâm. Compania tocmai își primise ordinul de a intra în încăierare.

Lehmann își privi ceasul, însă de când trăiau în întuneric, acele pierduseră din fosforescență, și nu reuși să descifreze nici măcar ora.

Știa totuși că trebuiau să plece; nu puteau rămâne acolo la infinit. Era deja o minune că trupele de asalt, prea ocupate să-și mențină alinierea, trecuseră pe lângă ei – în toiul atacului – fără a încetini măcar.

Mult prea ocupați să-i ucidă ca pe niște iepuri pe sărmanii *Panzergrenadieri* care spălau putina în fața lor.

Desigur, fuseseră „curățătorii”, cei din al doilea val. Însă ei nu s-au interesat de această ruină lipsită de mister și de unde nici măcar nu se putea trage ca lumea.

O ruină în care niciodată un combatant, oricât de prost ar fi, n-ar fi fost atât de nebun să se rătăcească.

Lui Lehmann încă îi mai răsunau în urechi ordinele gradaților care răcneau la oamenii lor să nu se rețină.

Lăsă brusc mâna tinerei femei și, preocupat să nu facă să scârțâie molozul, se târî până la Leibowitz.

— Binoclul!

Instrumentul trecu în alte mâini și Lehmann cercetă amănunțit peste acoperișurile blocurilor încă în picioare apele supraîncărcate de șalupe de asalt ale Niprului. Între cele două maluri era un trafic fantastic.

Rușii nu mai luau nici cea mai elementară măsură de precauție, mai cu seamă după ce ultimele tunuri germane fuseseră reduse la tăcere. Trebuia menționat că încă o dată *Luftwaffe* strălucea prin absența sa.

— Ai văzut? Au de trecut atâta material de pe cealaltă parte, încât și-au rezervat pontonul numai pentru tancuri și camioane.

— Da, făcu scurt Leibowitz care avea gâtul uscat, da, remarcasem.

Lehmann urmări mult timp toate șalupele cu motor care brăzdau fluviul în ambele sensuri. Din când în când câte o explozie mai puternică sau o rachetă de iluminare decupa câte una într-o zonă de lumină vie care făcea ca vreo douăzeci să fie cuprinse de întuneric.

— Ah! Dacă am avea un sfert din mijloacele lor, turba Akermann care molfăia o țigară stinsă în colțul său, am fi fost deja în Ural!

— Hmm!... Pentru moment ne mișcăm mai curând în partea opusă, nenicule; încearcă să-ți amintești asta, bombăni Lehmann.

— Mă întreb cum de nu se ciocnesc. Sunt atât de numeroase și e atâta fum...

— Li se întâmplă, *Oberfeldwebel,* le-am văzut pe două lovindu-se cu pintenul adineaori, s-au dus la fund în mai puțin de un minut! Ei, bine, puteți să mă credeți dacă vreți, însă nici o singură șalupă n-a venit în ajutorul lor. Niciuna! Tipii s-au înecat unul după altul... îi doare-n cot de oameni!

Lehmann își ascunse binoclul în buzunarul de pe burtă.

— Ascultați-mă.

Fiecare simți cum îi tresare inima, înțelegând că acesta era momentul. Momentul riscului.

— Fără discuții: mergem. Jos e încă harababură și e noapte. Poate că e șansa noastră... Vreau să ajungem la Nipru la nivelul podului Potocnik folosind fostele tranșee ale Companiei C fiindcă cunosc terenul ca propriul buzunar. Pe urmă vom vedea. Voi mă urmați. Jos Leibowitz va trece în frunte, iar Akermann va încheia coloana. Noroc tuturor.

Lehmann nu se putu abține să se gândească că până și cu cel mai mare noroc din lume nu aveau prea multe speranțe de scăpare. Întinse mâna și își trase spre el *Schmeisser*-ul, căruia îi scoase siguranța, atingând-o în treacăt cu degetul mare.

— După mine, Leibowitz!

Se târî câțiva metri până când înălțimea dintre sol și tavanul surpat deveni suficientă. Acolo se ridică și, pe dibuite prin întuneric, se apropie de o spărtură în zid.

Douăzeci de metri mai jos de ei mergea la luptă o unitate rusească. Oamenii înaintau încet, unul după altul, în două coloane.

Lehmann se trase înapoi în întuneric.

— Nu pe aici, s-ar putea să aibă o oră de defilat.

Se întoarse înapoi și merse spre scară. Însă după câteva trepte își dădu seama exact la timp că aceasta dădea în gol.

— *Himmelgott!*

Făcu din nou cale-ntoarsă.

— *Oberfeldwebel! Oberfeldwebel!*

Akermann îl chemă cu jumătate de glas.

— Priviți; cu siguranță acolo a căzut o bombă care n-a explodat.

Se aplecară în jurul găurii din parchet și profitând de o sclipire deslușiră sub picioarele lor ceea ce rămase dintr-o sufragerie. Lehmann, fără să mai aștepte, se așeză pe margine și se strecură încolo.

Aterizâ cu toată greutatea printre plăci, pe ceea ce rămase dintr-un covor ars și se apropie imediat de fereastră.

Infanteria sovietică continua să înainteze, din când în când câte una dintre mașinile mici cu motor liniar care au produs senzație când au apărut pe frontul de est și care se numeau *„jeep”,* întreceau coloana zdruncinându-se extraordinar pe moloz.

— Haideți!

Se lăsară în jos unul după altul. Lehmann regăsi scara și coborî până la parter; de acolo se apropie de stradă.

Neașteptat, nu-i mai era frică; ca și cum faptul de a fi lansat în acțiune îl făcea să uite că nu era decât un mort în devenire. Atât doar că înainta într-un gen de letargie asemănătoare cu hipnoza, „dincolo” de frică; atinsese și chiar depășise perioada în care frica înceta să mai fie paralizantă.

— *Achtung!*

Se simți înșfăcat de umăr și tras în urmă.

— Priviți încolo!

Leibowitz îi arăta patrula care înainta încet printre grămezile de ruine.

— „Curățătorii”…

— Da… Să sperăm că…

— Nu: prea târziu, se îndreaptă drept spre noi.

Cei patru soldați ruși care puteau fi ușor recunoscuți după căștile lor rotunde scotoceau prin dărâmăturile construcțiilor. Din când în când unul dintre ei se apleca și întorcea câte o grindă, ajungându-și apoi din urmă tovarășii.

— O ștergem! hotărî Lehmann. Prin partea cealaltă.

Atrăgându-i pe ceilalți după sine, reveni în casa scării și se apropie de o crăpătură care traversa pe diagonală un perete de susținere.

În fața sa se întindea un bulevard, sau cel puțin ceea ce mai

rămăsese din el, adică o aliniere monstruoasă de ruine. La treizeci de metri depărtare, ivindu-se din noaptea roșie pentru a se cufunda din nou în ea, înainta întruna coloana rusească.

O adevărată paradă de fantome.

— Suntem încolțiți, gemu Greta Schmerl.

— *Gar nicht!* Nu! Urmați-mă: indivizii pe care i-am văzut-adineaori nu sunt „curățători”, ci jefuitori de cadavre și în acest caz avem șanse. Nici ei nu vor să fie deranjați.

Lehmann trecu prin spărtură în clipa când răsună o serie extraordinară de explozii. Ultimii apărători ai Mohilevului își aruncaseră în aer ultimul depozit de muniții.

Apariția *Feldgrendier*-ului lângă fațada distrusă nu provocă nicio reacție.

— Voi, ceilalți, haideți!

Era adevărat că toți combatanții purtau odăjdii albe; era greu, de fapt imposibil, să distingi un neamț de un rus la mai puțin de douăzeci de metri.

Stăteau acolo, lăsați pe vine în spatele parapetului, uluiți că încă mai sunt în viață.

— *Sehr gut!* Sunt prea tâmpiți ca să ne atragă atenția. *Vorwärts!*

Lehmann făcu câțiva pași, se împiedică, își restabili echilibrul pe o cărămidă și, în sfârșit, ajunse la asfalt.

— Fiți atenți să rămâneți în spatele meu!

O privire în dreapta îi permise să se asigure că jefuitorii își continuau treaba lor josnică, preocupați mai degrabă să-i ocolească atât pe nemții supraviețuitori, cât și patrulele sovietice.

Fugarii parcurseră vreo sută de metri și pătrunseră pe o străduță întunecoasă. Aici totul ardea și un miros puternic de cauciuc infecta aerul rece. Ici-colo niște scântei aruncau umbre fantomatice în interiorul unei camere.

— Nimeni, nici țipenie de om! șopti Lehmann, dând colțul unei străduțe.

— Sunt prea ocupați să-i omoare pe ai noștri, ripostă Akermann care își scosese baioneta din teacă pentru a o băga în cizma dreaptă.

Lehmann se întoarse încetișor.

— Ce fac fetele?

Cele două infirmiere pe care le îmbrăcaseră înainte de a

părăsi Compania C în odăjdii de *Feldgrenadieri* nu răspunseră.

— Akermann?

— *Alles in Ordnung, Oberfeldwebel,* șopti omul cu o voce slabă. Va trebui să luăm niște căști de la Ivan, ale noastre sunt mult prea ușor de reperat.

— Și de unde îți vei pescui căștile?

— De pe cadavre, *natürlich! Stürmer*-ii probabil au împușcat vreo câțiva, chiar dacă au spălat putina.

Lehmann ridică din umeri.

— Să mergem!

Întorcând cu hotărâre spatele canonadei (tunurile grele nu mai bubuiau și nu se mai auzea lătratul răgușit al *Minenwerfer,* ceea ce era un indiciu că acum combatanții luptau aproape corp la corp), Lehmann coborî străduța către fluviu.

Un *T-34* își rupsese o șenilă lângă o bornă; echipajul său era ocupat cu reparația. Profitară de trecerea asurzitoare a unei semiremorci mari pentru a trece de el.

„... Dumnezeule, e imposibil, e de necrezut că au ajuns atât de departe”, gândea Akermann care mergea pur și simplu ca un somnambul și tocmai se împiedicase de un cadavru.

Drama se produse peste nici douăzeci de minute, când ajungeau în una din periferiile vestice ale Mohilevului.

Sprijinit de colțul unei porți mari cu două canaturi unde fusese pus de gardă pentru a păzi un depozit de alimente stocate într-o cameră, omul era complet nevăzut.

Și deodată, surprins, își dădu seama că cei pe care îi privea deja de o clipă indiferent cum se apropie nu erau din echipa pe care o aștepta.

— *Stoi!*

De uimire Lehmann ezită o secundă. Deodată, apăsă trăgaciul *Schmeisser*-ului său și omul, aproape retezat de la brâu, se îndoi în două înainte de a se prăbuși.

Din bloc se auziră strigăte și urlete.

— *Schnell! Schnell!*

Nemții o rupseră la fugă, mânați de frică, întoarseră după primul colț, continuând să fugă cât îi țineau picioarele și dădură nechibzuit peste un grup de brancardieri care coborau răniții către Nipru.

— Stânga-mprejur, repede!

— Dar ne urmăresc! făcu Greta cu ochii gata să-i iasă din

orbite.

Lehmann nu o ascultă; făcu câțiva pași gata să deschidă focul, când Akermann strigă:

— Pe aici, repede! Ajutați-mă!

Văzându-l în genunchi în zăpadă, se îndreptară spre el.

— Placa de la canalul de scurgere! Ajutați-mă s-o deblochez!

După ce curățară suprafața de molozul care o îngreuna și mai tare, își uniră eforturile. Placa se dezlipi dintr-odată, spărgând pojghița de gheață care o suda de soclul său.

— Repede! Săriți!

Lehmann o împinse cu brutalitate pe Greta care se dăduse înapoi, văzând gaura întunecoasă al cărei fund nu-l deslușea.

— Sari!

Ea scoase un strigăt dispărând, însă nu se auzi zgomotul apei, canalul era probabil secat (adevărul era că primul lucru pe care s-a grăbit să-l facă Ivan încă de la începutul asediului fusese să oprească apa în Mohilev).

Lehmann dispăru și el la rândul său. Căzu cu toată greutatea pe pământul noroios, alunecă și simți o durere acută la nivelul șoldului stâng. Johana Reiffen ateriză în spatele său, împinsă de către Akermann care o ajunse din urmă în același timp cu Leibowitz peste mai puțin de o secundă.

— Nu avem cum să închidem la loc trapa, e prea înalt, *Oberfeldwebel,* ar trebui…

— S-o ștergem de aici, și repede… În direcția pantei. Dacă le vine cumva ideea să arunce o grenadă în mațul ăsta, vom fi nimiciți cu toții.

Duhoarea era extraordinară, însă ar fi trebuit să fie cu mult mai puternică pentru a-i face să șovăie. Erau destul de departe când urmăritorii lor, care de altfel nu dădură nicio atenție acestei guri de canalizare deschise, trecură pe deasupra lor.

Lehmann, fără a încetini, înaintă pe pipăite cu riscul de a-și rupe gâtul în vreo groapă de decantare. Acest canal părea să coboare în pantă lină și Lehmann nutrea speranța că va ajunge astfel, nevăzut de nimeni, la malurile Niprului.

Se înșela: peste trei sute de metri câteva rachete scormoniseră drumul și spărseseră ireparabil marele tunel.

Se opriră, luați prin surprindere.

— Ce ne facem?

— Chibzuim, Leibowitz, chibzuim!

Lehmann mai examină o dată în plus terenul cu acel gen de agerime vizuală fără pereche pe care o capătă vechii combatanți.

Bulevardul, garnisit ca și toate celelalte cu mormane de ruine, era iluminat de un acoperiș pe care îl aprinsese un obuz cu fosfor și care continua să ardă ore întregi după căderea proiectilului. Un *Kübelwagen* aruncat cu toate roțile în sus de vreo careva torpilă aeriană era în echilibru pe capotă și unul dintre pneurile sale ardea scoțând un fum gros și negru.

— Pare pustiu, făcu Akermann din vârful buzelor.

Lehmann își crispă fața.

— Mișună pretutindeni, așa e!

— Când „curățătorii" lor vor traversa în sfârșit Niprul, va fi câte un Ivan după fiecare piatră, adăugă Leibowitz.

— Traversăm, *Oberfeldwebel?*

— Da… Suntem cu mult mai aproape decât credeam: acest canal ne-a fost al dracului de folositor. Din câte îmi amintesc suntem la mai puțin de opt sute de metri de primele fortificații ale Companiei C.

— Dar… oare nu ne vom arunca în gura lupului?

— Întăriturile noastre erau toate îndreptate către vest, Akermann, Ivan n-are, așadar, niciun motiv să le ocupe, deoarece nu are ce face cu ele; problema lor este să trimită destui oameni și material pentru a ne rupe șira spinării înainte de un contraatac al Armatei a 25-a de tancuri. De ce s-ar opri pe maluri?

Lehmann se retrase încet în întunericul canalului de scurgere și se apropie de cele două tinere femei care se sprijiniseră obosite de zidul boltit al canalului. Întâlni privirea limpede a Gretei, pur și simplu agățată de el. Johana în schimb se cufundase în sine și închisese ochii. Îți făcea impresia că se roagă și dârdâia vizibil sub îmbrăcămintea sa prea mare pentru ea.

— Vom continua, șopti Lehmann cu voce slabă. Urmează ce e mai greu.

Nu credea nicio iotă din ceea ce spunea, însă știa că cele două infirmiere erau peste măsură de speriate și avea destule probleme de rezolvat pentru a mai avea pe cap în plus și două fete pierzându-și cumpătul.

— Tot nimic, Leibowitz?

— Doar doi jefuitori care tocmai au trecut, acum sunt departe.

— Să mergem!

Ieșiră din cavitatea care scotea canalul în aer liber și începură, încă o dată, să se miște lipiți de fațadă. Înaintau pe furiș, cu degetul pe trăgaciul *Schmeisser*-ului și cu grenada pregătită.

Însă Ivan nu folosea această arteră de circulație, probabil pentru că era astupată de o adevărată piramidă de moloz pentru curățarea căreia buldozerelor geniștilor le-ar fi trebuit ore în șir.

Și totuși, cu toate că ei crezuseră că își luaseră toate precauțiile, văzură ivindu-se patrula rusească, fără s-o audă măcar cum se apropie.

Mai întâi un cercetaș, apoi doi, apoi trei care ieșeau unul după altul dintr-un bloc deschis tuturor vânturilor.

— *Sakrament!* Suntem prinși ca niște șobolani, auzi Lehmann în spatele său.

Gata să vomite, continua totuși să meargă de parcă nu se întâmpla nimic și la drept vorbind era prea îngrozit pentru a avea cea mai mică reacție.

De altfel, să se oprească, să se culce sau cel puțin să vădească cea mai mică ezitare echivala cu declanșarea vânătorii de oameni.

Lehmann întoarse cu promptitudine capul și întâlni privirea îngrozită a lui Leibowitz. Fața sa brăzdată atât de frică, cât și de uimire devenise de nerecunoscut.

În spatele său cele două fete preocupate să nu se împiedice printre ruinele de zidărie încă nu observaseră nimic. Ca și Akermann care supraveghea spatele și se întorcea la fiecare douăzeci de pași.

— Ce facem, *Oberfeldwebel?*

— Tacă-ți gura! Tacă-ți gura!

— Sunt cinci.

— Văd bine că sunt cinci!

— Poate că e avangarda unui *Abteilung.*

— Poate că nu.

Cele cinci siluete albe traversaseră una după alta bulevardul răvășit, provocând fuga discretă a unui jefuitor pe care Lehmann de altminteri nu-l zărise; apoi, primul cercetaș întoarse la dreapta provocând o exclamație furioasă din partea lui

Lehmann.

— *Scheisse…* drept către noi!

— Mai rău nici că se poate! murmură Leibowitz ca un ecou înăbușit.

Lehmann se simți deodată cuprins de un tremur de nestăpânit; încetini inconștient, pur și simplu hipnotizat de cei cinci ruși care veneau direct spre el de cealaltă parte a bulevardului.

— Ce facem, *Oberfeldwebel?*

— Nimic, Leibowitz, nimic… mai ales nimic…

— Cu siguranță ne-au zărit.

— Da, cu siguranță.

— Ne iau drept ai lor.

— Fără îndoială, altfel ne-ar fi pârjolit deja.

Deodată Lehmann își recăpătă stăpânirea de sine și realiză că, dacă continuau să meargă drept în față „de parcă nimic nu s-a întâmplat”, și ei dădeau impresia că ar fi ruși.

În fața sa, sovieticii căutau trăgători izolați, mai cu seamă indivizi la capătul forțelor sau voinței, care se ascundeau jalnic printre ruine.

Nu cinci siluete înaintând sigur, fără ocolișuri.

O jerbă lungă de trasoare brăzdă cerul roșu, câteva secunde mai târziu canonada reîncepu cu un nou avânt. Ivan părea să aibă rezerve inepuizabile de obuze.

La treizeci de metri una de alta, cele două patrule se tot apropiau și nu se întâmplase nimic.

Lehmann nu-și credea propriilor ochi; acum îl deslușea perfect pe gradatul care comanda echipa, un uriaș bărbos ai cărui ochi înguști păreau să fugă în toate părțile.

Deodată, acesta ridică mâna. Lehmann făcu imediat la fel.

Toate acestea erau un miracol, un vis, aceasta nu putea ține la nesfârșit.

Cele două patrule se întâlniră acum, fiecare de partea sa de stradă. În afară de cercetașul din față care cerceta prudent în fața sa, ceilalți îi priveau pe cei pe care îi luau drept compatrioții lor.

— *Mein Gott! Mein Gott!* se gândea Lehmann, aceasta nu poate să țină, își vor da seama… Nu, aceasta nu poate să țină…

— Hei! Nu i-ați văzut pe naziștii care i-au atacat adineaori pe brancardierii noștri? întrebă deodată gradatul rus.

CAPITOLUL XI

Dacă Lehmann ar fi putut înțelege, ar fi realizat că cei cinci oameni veniseră, printre toate celelalte, să scotocească cartierul în urma daraverei cu brancardierii.

Dar el nu pricepea o vorbă rusește.

— Hei! Cu tine vorbesc, tovarășe! Ai văzut trăgători solitari prin zonă?... Mi s-a semnalat că sunt trăgători nemți la pândă.

Lehmann, presimțind că trebuia cu orice preț să răspundă ceva, lucru pe care nu-l putea nicicum face, grăbi pasul.

Ceea ce era o greșeala groaznică.

— Ai asurzit, tovarășe? urlă sovieticul cu o voce schimbată.

Leibowitz se întoarse dintr-odată și apăsă cu putere pe trăgaciul *Schmeisser-ului* său; șoldul îi e iluminat de fulgerele roșiatice ale flăcărilor. Cu o fracțiune de secundă mai târziu, Akermann și *Oberfeldwebelul* deschideau și ei focul. Pietrele, asfaltul, zăpada se împestrițară de ciocniri, iar aerul înghețat se umplu de zgomotele ricoșărilor.

Cercetașul și comandantul patrulei se prăbușiră imediat, alți doi, aruncați în urmă de forța coliziunilor, se prăvăliră pe spate.

Numai ultimul, cel care, la fel ca Akermann, încheia coloană, avu timp să se arunce în spatele unei dale.

Trilul *Kalachnikov*-ului său țârâi peste mai puțin de zece secunde. Toți nemții se aruncară imediat cu nasul în zăpadă.

— Ah! Ne blochează! Mai rău nici că se putea, răcni Leibowitz foarte conștient că acest schimb de focuri, chiar dacă foarte scurt, va face să se îndrepte către ei tot ce bolborosea rusește din zonă.

Se aruncă în spatele unei borne kilometrice și ridică capul. Aerul se umplu imediat de sulițe de foc.

— Ah, pui de cățea, era cât pe ce!

Nervos, cu niște mișcări neîndemânatice din cauza fricii precum și a excitării, smulse una din cele trei *handgrenaten* pe care le avea prinse de centiron, o percută de muchia unui bloc de beton și o aruncă din toate puterile pe deasupra parapetului său improvizat.

...Cinci... șase... șapte... număra el în minte.

Deodată auzi o înjurătură și ridică privirea exact la timp pentru a-l vedea pe rus schimbându-și poziția.

În aceeași clipă Akermann zbieră:

— O șterge! *Feuer! Feuer!* Trageți, *sakrament!*

Îngenuncheat în grabă cu arma la șold, Leibowitz trase din instinct. Secerat în plină fugă, cercetașul sovietic dădu ortul popii.

În clipa asta grenada care îi declanșase fuga explodă cu un fulger portocaliu și aerul arzând al exploziei inutile linse fațadele înghețate.

— O ștergem de aici, și repede!

Lehmann o zbughi din loc cu viteza unui sprinter. Cu o sută de metri mai încolo se găsea la adăpostul încăperii centrale a ceea ce fusese probabil un restaurant și din care nu mai rămăsese decât tejgheaua și marmura fărâmițată a câtorva mese rotunde.

Gâfâind, apăru și Leibowitz, urmat la rândul său de Akermann care le împingea în fața sa pe cele două infirmiere.

— Toți sunt aici? *Wunderbar...* gâfâi Lehmann, o adevărată minune!

— Pentru un moment, am crezut chiar că vor trece fără să-și dea seama de nimic, bâigui Leibowitz.

— *Gut.* Nici vorbă să prindem la mucegai aici: să mergem!

— Iarăși! gemu Greta Schmerl.

Însă Lehmann se făcu că nu aude și, după ce traversă fosta sală a restaurantului cu un scârțâit puternic de sticlă fărâmițată, se aventură din nou pe bulevard.

Mai merseră încă vreo douăzeci de minute fără să fie deranjați decât de năvala bruscă a unui pluton de tancuri *T-34* care apăru pe neașteptate și dispăru la fel de repede precum sosise.

— *Halt!* Iată, aici începe sectorul Companiei C, îmi amintesc, articulă în sfârșit Lehmann.

În ciuda antrenamentului lor, a cunoașterii locului și a simțului de orientare, celor trei oameni le venea nespus de greu să se orienteze, într-atât nivelase peisajul artileria roșie.

Stradela cobora în pantă lină și continua astfel până la malurile Niprului.

Trecură – fără a fugi – prin fața unui bloc care cu câteva ore mai devreme adăpostise bucătăriile de campanie ale Companiei C. Auzind cântecele zbierate cât ține gura, răgetele și chiar împușcăturile de pistol care punctau hohotele de râs, se putea presupune că mai rămăsese o provizie considerabilă de *Schnaps*

sau de bere în rezervele abandonate ale *Wehrmacht*-ului.

— Mai repede! Mai repede!

Primele garduri de sârmă ghimpată, o iluzorie linie de apărare care nu a întârziat decât pentru un singur minut rostogolirea valului de asalt sovietic aruncat pe plaje de șalupele cu motor, se profilară în sfârșit ca o pânză de păianjen părăsită.

— *Achtung,* culcați-vă!

Doi oameni tocmai apăruseră din pământ, probabil dintr-un adăpost pe care nu-l observaseră. Unul dintre ei ducea pe umăr o ladă. Provizii, fără niciun dubiu.

Discutând între ei, trecură la mai puțin de cinci metri de fugari și dispărură în fum.

— Acum, la dreapta.

— Ești sigur, Leibowitz?

— Da, recunosc locul, Niprul e drept în spate. *Oberleutnantul* Kowak voia cu orice preț să-și instaleze postul de comandă în acest fost cinematograf. Eu am fost cel care l-am împiedicat s-o facă.

Lehmann dădu din cap, contemplând extraordinarul spațiu gol rămas în urma clădirii pe care o salvă directă de tir o spulberase pur și simplu.

— Urmați-mă.

De data aceasta Lehmann o luă în față. Găsi fără a bâjbâi prea mult intrarea în rețeaua de tranșee săpate acum cincisprezece zile de către oamenii din compania sa și trecu pe lângă o mitralieră abandonată…

— Încetișor…

Încetiniră, constatând cu o oarecare ușurare că, după cum anticipaseră, rușii nu rămăseseră pe o poziție care nu prezenta interes tactic pentru ei.

Regăsiră fostul post de comandă al lui Kowak – intact – dar înăuntru nu mai era nimic. Nici măcar felinarul de vânt.

Un pic mai încolo, se împiedicaseră de un cadavru pe jumătate înmormântat, fiindcă paradosul se surpase în acest loc; Leibowitz se aplecă asupra lui, oprind toată coloana. Când îl ajunse din urmă pe Lehmann, acesta întrebă:

— Cine era?

— Micul Klotz.

— Klotz… e aproape un an de când a fost încorporat în Compania C, era din Posen-Breskau.

— Dar nu mai există Compania C, nu mai există pluton, nu mai suntem decât noi… și poate că nu pentru mult timp.

— Atenție!

Tocmai ajunseră la încrucișarea a trei tranșee întortocheate. Artileria sovietică părea să fi reperat acest punct de legătură cu Compania K și se înverșunase asupra sa.

— Direcția spre această groapă; nu rămâneți acolo.

Săriră peste parapetul zgâriat de schije și se întinseră jos pe fundul unei cavități rămase în urma impactului unui 120. Lehmann se târî pe coate până când ochii săi atinseră marginea opusă a gropii.

— *Himmelgott,* veniți să vedeți! Leibowitz! Akermann! Veniți să vedeți asta!

Peisajul care li se deschidea în fața ochilor era fantastic. La mai puțin de cincizeci de metri în spatele a ceea ce pe timpuri fusese probabil un mic scuar încântător umbrit de mesteceni demult dispăruți se întindea Niprul.

Un Nipru la fel de roșu precum norii, fiecare din vălurelele marelui fluviu scânteind purpuriu într-un gen de peisaj suprarealist.

— *Mein Vater!* E negru de vase, exclamă consternat Leibowitz.

Într-adevăr, pe plajă părea să domnească o harababură generală; în fiecare secundă șalupele de asalt ajungeau la mal, ghidate de o mulțime de „semnalizatori”. Își descărcau imediat încărcătura de oameni sau materiale, băteau rapid în retragere și se aruncau din nou în curent.

În stânga lor, geniștii se străduiau să termine un nou pod, ale cărui traverse se legau una de alta prin articulații. Pe primul pod, cel care fusese terminat încă de la primele ore ale atacului, vuia cu putere un interminabil convoi de camioane.

— Un adevărat furnicar! exclamă Akermann cu buzele uscate.

Pe plajă, la cincizeci de metri de ei, o șalupă tocmai descărcase ceea ce părea să fie o unitate medicală. Infirmierii se aliniară conform indicațiilor „semnalizatorilor” de pe plajă, în timp ce șalupa care numai ce îi descărcase dispărea în ceața artificială.

— Da, un adevărat furnicar, întări Lehmann, sunt mii…

— *Ya,* dar dacă era aici *Luftwaffe,* i-o întoarse Leibowitz, ați fi văzut cât de iute s-ar fi cărăbănit… și încă cum sare în aer un

ponton!

— Da, numai că *Luftwaffe* nu intervine niciodată noaptea asupra obiectivelor la altitudine joasă, ripostă Akermann, iar în zori toată armata lor va fi trecută pe celălalt mal și *Luftwaffe* va mitralia, probabil, podurile goale.

— Dacă reușește să se apropie de ele…

— Liniște! Tăceți din gură și gândiți-vă, gașcă de coțofene! bombăni Lehmann. Vă cer prea multe?

Două șalupe de asalt tocmai străbătuseră fumul. Douăzeci de oameni săriră din ele imediat cum atinseră malul. Câteva ordine urlate cu voce tare îi aranjară câte doi în rând, gestul unuia dintre „semnalizatori” îi făcu să pornească în aceeași direcție cu precedenții.

Lehmann își transferă atenția asupra omului.

Acesta făcu câțiva pași în lung și în lat pentru a se încălzi și se duse să reînsufletească fotoforul portocaliu spre care se îndrepta, de la celălalt mal, flotila de șalupe de asalt.

— Akermann?

— Da… e o șansă s-o ștergem, i-o întoarse *Stürmer*-ul care avuse același gând cu comandantul său.

— O foarte mică șansă, croncăni Leibowitz. Mai sunt și niște indivizi care trec flota în celălalt sens, să nu uităm de asta.

— *Ya…* și trebuie să mai fie și posturi de reglare, presupuse Lehmann, fără a mai pune la socoteală că… ce vom face pe malul celălalt (dacă ajungem la el) în mijlocul întregii armate roșii… nu, aici trebuie să încercăm să dăm lovitura!

Trei șalupe cu fundul plat tocmai apăruseră din fum; ele erau atât de aproape una de alta, încât erau cât pe ce să se ciocnească. Două echipe săriră pe mal și începură să descarce niște lăzi pe care le puneau pe tărgi și le cărau undeva în afara privirii celor trei nemți.

— Ce facem? întrebă Akermann care auzise mișcând în spatele său.

— Cât e ora?

— Trei și patruzeci.

— În două ore se va face ziuă.

— Da, articulă Leibowitz, și dacă mai rămânem aici…

— Destul! Știu totul! Știu totul! se enervă Lehmann.

— „Semnalizatorul” este cel cu care trebuie să încercăm, *Oberfeldwebel.*

— Îți voi atrage atenția că sunt câte unul la fiecare sută de metri... Dacă ai numărat bine, pe această plajă afurisită vin în fiecare minut câte patruzeci de șalande.

— Dar e fum.

— Da, bineînțeles, fumul...

Lehmann se înfundă din nou în groapa de bombă împingându-se cu ambele mâini și întorcându-se spre cele două infirmiere ghemuite una în alta.

— Cum merge?

Ele nu răspunseră.

— Vom încerca să trecem.

— Ce... ce se află în spate? se bâlbâi Greta Schmerl care cu siguranță părea să fie singura care mai era în stare să articuleze câteva cuvinte.

— Malurile Niprului.

— Cu ruși?

— Plin!

— Dar atunci...

— Nu ne dau nicio atenție.

— Dar, se agită în sfârșit Johana Reiffen care părea să mai prindă viață, cum vom...

O întrerupse cu autoritate.

— Rămâneți aici! Nu vă mișcați! Nu încercați să aflați ce se întâmplă de cealaltă parte. Akermann va rămâne aici. Cu voi!

Greta își puse deodată mâna pe brațul lui Lehmann.

— Ne abandonați, ei? Așa este? Ne abandonați: noi amândouă suntem o povară prea incomodă pentru voi, nu-i așa?

— Nu... vom face ce e mai greu.

— Deja ați spus asta adineaori, insistă blonda, și cu toate acestea încă nu am văzut nimic!

— Fac ce pot! îi ripostă el cu toată brutalitatea de care era în stare. Și mulțumiți-i îngerului vostru păzitor că încă mai sunteți în viață, chiar dacă acum crăpați de frig și de groază.

Se înălță până la marginea gropii; tocmai acostaseră alte două șalupe; un gradat tocmai voia să vocifereze pentru că unul din oamenii săi scăpase în mâlul de lângă mal ceea ce părea să fie o mitralieră *Simonov.*

— Akermann? Rămâi cu cele două fete. Leibowitz?... Îți amintești de targa ceea din tranșee chiar după adăpostul lui Kowak?

Nu prea încântat pentru că presimțea ce urmează, Leibowitz dădu din cap.

— Credeți că...

— Da, cred că! Repede!

Fără tragere de inimă *Stürmer*-ul se rostogoli în groapă, urcă anevoie panta opusă și dispăru târându-se pe spate pentru a trece pe sub ceea ce rămăsese din rețelele de garduri de sârmă ghimpată.

Ivan părea să aibă necazuri cu unul dintre șlepurile sale autopropulsoare pe care încerca să le lege pentru a construi cel de-al doilea pod. În ciuda eforturilor aprige ale pontonierilor, acesta refuza cu încăpățânare să se agațe de celelalte.

Leibowitz se întoarse peste zece minute; nu mișcase din loc nici măcar o piatră și Lehmann nici nu-l auzise apropiindu-se.

— Targa e aici.

— *Sehr Gut,* o vom lua amândoi și ne vom apropia de „semnalizator”... În principiu, ar trebui să meargă.

— Ar trebui să-l punem pe Aker’ pe targă.

— Nu, vreau să rămână cu fetele, acestea sunt extrem de nervoase și sunt în stare de orice.

Apărură trei șalupe deodată și își descărcară conținutul uman care se alinie pe „plajă”.

— Și ceilalți „semnalizatori”?

— Dacă o facem destul de repede... poate că... La urma urmei, și ei privesc spre celălalt mal al râului!

Un rotocol de fum, mai dens ca celelalte, acoperi o jumătate din râu. Când acesta se destrămă sub bătaia vântului înghețat, cele trei șalupe deja începuseră să dea îndărăt.

— „Semnalizatorul” e sarcina ta, dacă greșești: plonjează! Îl voi doborî cu *P.M.*-ul. *Verstanden?*

— *Ya...*

Lehmann se ridică prudent și apucă mânerele tărgii. Cei doi oameni coborâră cu pas lent surpăturile, croindu-și anevoie o trecere printre obstacolele de sârmă ghimpată și păși în sfârșit pe pietrișul presărat cu zăpadă de pe malurile Niprului.

„Semnalizatorul” le întoarse spatele, ocupat să cerceteze fumul și să-și legene felinarul roșu.

Lehmann și Leibowitz înaintau cu mare zarvă pentru a-l înșela. Nu vedeau nimic pe Nipru în afara fumului roșcat. Era imposibil de știut dacă nu urma să apară dintr-o secundă în alta

vreo șalupă.

— Așteptați, *Oberfeldwebel!*

Lehmann se opri – fără a-l slăbi din ochi pe rus. Nu-l văzu pe Leibowitz scoțându-și din cizmă vechiul său pumnal de *Fallschirmjäger* și punându-l în targă. Cu mânerul spre sine.

— Gata, înainte!

Încă câțiva pași. O adevărată tortură.

Auzind cum scârțâie pietrișul în spatele său, rusul se întoarse brusc; privirea sa cuprinse concomitent și targa și pe cei doi purtători.

— Nu pe aici, unitatea medicală! E în sectorul 6! Lehmann încă mai înainta, cu nervi încordați la maxim.

Doar trei metri îl mai despărțeau de „semnalizator”.

— Spălați putina! vociferă acesta. Eliberați-mi „plaja”! Eliberați, fără târgi…

Targa tocmai căzuse. Lehmann își înșfacă arma. Leibowitz, cu o săritură de pisică, se aruncă dintr-o parte. Lama se înfipse până la plăsele între coastele omului care se frânse în două.

— *Schnell!*

Cu o lovitură de genunchi, Leibowitz îl expedie pe rusul care încă se mai zbătea la pământ. Lehmann puse mâna pe felinar și începu să facă aceleași gesturi ca și „semnalizatorul” câteva secunde mai înainte. Când întoarse capul, văzu că Leibowitz târa cadavrul acum nemișcat al omului în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-un blochaus.

Apoi, se întoarse la Lehmann cu pași mari.

— Ați auzit? A vorbit adineaori. Ce-ar fi putut spune?

— Ce contează… Șterge-o! Întoarce-te cu ceilalți; să fie pregătiți.

— Ceilalți „semnalizatori” nu s-au mișcat din loc.

— Spală putina de aici!

Cu o mișcare largă a brațului, Lehmann își agită fotoforul. Era și timpul: peste mai puțin de un minut, atrasă spre el ca un fluture la lumină, o șalupă străpunse perdeaua neuniformă de fum roșu.

La bord erau zece oameni: efectivul lărgit al unui aruncător de mine de calibrul 81. Ei săriră pe mal fără să-și ude picioarele, fără niciun cuvânt. Cel care părea să-i comande încercă să-i spună ceva lui Lehmann și vru să se apropie, însă acesta agită frenetic brațul cum îl văzuse făcând pe „semnalizator”.

— *Davai! Davai!* vociferă el, folosind cu acest simplu cuvânt aproape toate cunoștințele sale în limba lui Tolstoi.

Echipajul aruncătorului se alinie ca și toate celelalte și porni pe drumul deja trasat prin zăpadă de către toți cei care trecuseră înaintea lor.

Mai departe, totul se petrecu foarte repede; Lehmann își lăsă fotoforul, făcu un salt spre barca ce începea deja să dea îndărăt și sări înăuntru.

Cel care „deservea” propulsorul se ridică, total neîncrezător, dar încă nu total speriat.

Patul *Schmeisser*-ului îl lovi în frunte în plin mers. Fără milă, Lehmann repetă lovitura. Omul bătu în retragere, lăsă mânerul accelerației și se prăvăli în apa întunecată.

— *Schnell, kommen sie! Schnell!*

De prisos. Leibowitz deja apăruse, iar în spatele său Akermann și Johana Reiffen, împingând-o pe Greta Schmerl care șchiopăta rău.

Motorul vuia și șalupa de asalt se clătină puțin când săriră cu toții la bord. Lehmann acceleră imediat la maxim, ceea ce provocă o agitație puternică.

Avea impresia că malul devenea tulbure, din ce în ce mai străveziu, nedeslușit și realiză că se cufundase, în sfârșit, în ecranul de fumigene.

— Culcați-vă cu toții pe fund!

Trecu pe punct mort și se întoarse pentru a porni înainte. Șalupa își neutraliză inerția abătându-se de la direcție și începu să prindă viteză, ridicându-se deasupra apei după vreo treizeci de metri.

O altă șalupă de asalt apăru din pâcla roșie și imediat se cufundă din nou acolo. Era ticsită de soldați, însă niciunul nu întoarse capul spre ei.

Aveau destule lucruri asupra cărora să chibzuiască peste câteva secunde de la debarcare…

CAPITOLUL XII

— Incredibil! *Unmöglich!* Absolut incredibil!

Lehmann nu-și putea veni în fire; ceea ce vedea în jurul său era uluitor, atât de uluitor încât avea răsuflarea întretăiată.

— Ce vedeți, *Oberfeldwebel?* întrebă alarmat Leibowitz care nu îndrăznea să ridice capul.

— Tocmai am trecut de ecranul de fumigene… Sunt sute, auzi bine: sute de șalupe! Suntem în mijlocul unei adevărate armate! E incredibil… Niciodată n-aș fi crezut că Ivan poate alinia atâtea nave în flotă, niciodată!

— Chiar atât de multe sunt? se cutremură Akermann.

— De nu se vede apa!

Supraîncordat, Lehmann încetini brusc regimul propulsorului pentru a nu izbi o șalupă de asalt care, umplută până la refuz, traversa Niprul în direcție opusă.

Leibowitz se târî în spate, împinse o canistră și ridică prudent capul.

— *Mein Gott!* Dar toată Armata Roșie e pe apă!

— Exact în asta constă drama, Leib'… Aceasta nu-i decât o *mică* parte din această afurisită armată roșie.

Un convoi din patru șalupe care mergeau una după alta trecu pe lângă ei. Una dintre ambarcațiuni era încărcată cu lăzi de explozive de demolare.

Unul dintre cei ce pilotau șalandele făcu niște semne către Lehmann, însă acesta se mulțumi doar să-i facă cu mâna.

— Ce vom face, *Oberfeldwebel?* Dacă continuăm tot așa, vom sfârși prin a ne izbi de celălalt mal al Niprului.

— Exact.

Lehmann întoarse capul de mai multe ori. Pe de o parte vedea într-o viziune absolut delirantă, o gigantică ciupercă roșie luminată din când în când de strălucirea subită a exploziilor, iar de cealaltă parte era malul vestic pur și simplu acoperit de materiale și oameni înșirați în șiruri lungi de așteptare pe plaje.

— Încep să se vadă lămpile „semnalizatorilor" lor de pe malul vestic…

Îi întrecu o șalupă goală. Cel care o pilota nu le acordă nicio atenție în ciuda vitezei anormal de scăzute a șalandei.

— Cred că voi face cale-ntoarsă la o sută de metri de mal,

făcu Lehmann care nici măcar nu se gândise să reușească atât de departe în încercarea sa disperată și, din această cauză, nu mai știa ce să născocească.

— Și dacă o ștergem... Vreau să zic în aval? propuse Akermann de pe fundul bărcii.

— Numai nu asta! Vom fi singurii care vom merge perpendicular din tot traficul... Cu siguranță au șalupe însărcinate să facă ordine în acest „du-te-vino”, dacă încep să ne urmărească...

— *Richtig!* se mărgini să spună Leibowitz.

Malul vestic se apropia întruna; acum se deslușeau mai bine, datorită strălucirilor infernale ale orașului cuprins de flăcări, șirurile de așteptare ale infanteriștilor gata să traverseze.

— Ah, dacă artileria noastră ar putea lovi în ei, medită Lehmann, ce harababură ar fi!

Însă artileria germană încetase să-și mai facă auzit glasul. Ea chiar încetase să mai existe.

Cel puțin în Mohilev.

— Întorc!

Lehmann lăsă să treacă un convoi de bărci. Una dintre ele, încărcată până la nivelul bordului cu canistre de benzină, nu avea propulsoare și se legăna în vârtejurile siajului, remorcată de o altă barcă.

Când bărcile ajunseră destul de departe, Lehmann apăsă pe mânerul cârmei. Mașinăria, practic goală, reacționă imediat: după ce descrise o buclă spumegândă, șalupa de asalt se îndreptă din nou spre ecranul de fum roșcat care „acoperea” malul estic.

Nici Lehmann, nici vreunul dintre ceilalți ocupanți ai ambarcațiunii habar nu aveau că exact în acest moment unul dintre „semnalizatori”, care tocmai văzuse șalupa virând aparent fără niciun motiv la mai puțin de o sută de metri de el, se repezi spre un mic emițător portativ.

— Am o soluție, afirmă în sfârșit Lehmann, vom continua să traversăm Niprul într-o direcție, apoi în cealaltă și de fiecare dată vom lua câte patru sau cinci sute de metri spre aval... Iată ce avem de făcut pentru a părăsi zona de luptă fără a atrage atenția asupra noastră.

Mulțumit, apăsă un pic mai tare pe accelerație și șalanda strănută. Trecu în coada unui convoi, îndreptându-se spre un

imobil mare dărâmat pe care pâlpâia un proiector albastru.

— Ce fac fetele?

— Ne putem ridica? întrebă cu o voce plângăreață Johana care, fiind udă leoarcă, dârdâia jalnic.

— Nici vorbă… Felicitați-vă doar că mai sunteți încă în viață și nu mișcați nici măcar un deget! bombăni Leibowitz care tocmai văzuse cu îngrijorare o șalupă părăsindu-și șirul și îndreptându-se direct spre ei.

Era încă destul de departe și oscila în vârtejurile lăsate de siaj, însă îi ajungea rapid din urmă.

Leibowitz ezita. Nu era absolut sigur că această navă îi urmărea, de aceea nu îndrăznea să-i ceară comandantului său să schimbe direcția. Asta însemna să dea alarma!

— Vom întoarce din nou când vom fi la adăpostul fumului, hotărî Lehmann care privea doar în fața sa.

Apăsând pe mânerul cârmei, el devie foarte ușor traiectoria în așa fel, încât să treacă pe sub stâlpul podului care fusese rupt la mijloc.

Leibowitz întoarse din nou capul și inima sa începu să bată tot mai tare în piept. Cealaltă șalupă tocmai schimbase și ea direcția.

— *Oberfeldwebel!..* Uitați-vă în urmă!

— Lasă-mă în pace… *Was?* Șalupa ceea?

— E deja o bucată de vreme de când ne urmărește.

— Ești sigur?

— Așa mi se pare!

— *Sacrament...* Vom verifica.

În lumina stacojie a acestei nopți infernale, Lehmann încercă să determine distanța care îi mai despărțea de fumigenele de la malul estic, dar ajunse repede la concluzia ca la viteza demențială cu care se deplasa cealaltă șalupă, aceasta urma să-l ajungă din urmă cu mult înainte ca el să poată dispărea în ecranul protector.

Pe de altă parte, încercarea de a accelera la maxim și de a spăla putina n-ar fi făcut decât să grăbească evenimentele.

— Au motorul mai puternic, *Oberfeldwebel!*

— Sigur?

— Da, aceasta este cu siguranță o șalupă de supraveghere și ne ajunge din urmă; scoate din ea tot ce poate!

— Văd bine; nu sunt orb!

— Cu mersul ăsta nu vom ajunge niciodată până la fum.

— Tacă-ți gura, Leib'! Doamne sfinte, lasă-mă să mă gândesc!

Lehmann întoarse cu promptitudine capul, trecând sub ceea ce mai rămăsese din marele pod. Șalupa continua să-i ajungă din urmă; un om care stătea în picioare în centrul ei urla prin megafon ceva ce Lehmann nu putea înțelege.

— Îl înțelege cineva pe rusnac? întrebă Lehmann la noroc.

Nu obținu nici măcar aparența unui răspuns.

— Și dacă accelerăm la maxim spre nord? propuse Leibowitz.

— Ne vor pârjoli peste mai puțin de zece secunde și, împănați cu plumb, nu vom ajunge mai departe de fundul apei.

Deodată luă o decizie și opri brusc accelerația; șalupa merse mai departe datorită avântului, se cufundă puțin, pierzând din viteză și sfârși prin a se răsuci în jurul propriei axe.

— Luați-vă armele! strigă Lehmann. Nu trageți decât la ordinul meu!

Șalupa ajunse lângă ei peste zece secunde. Cu o îndemânare desăvârșită, cârmaciul porni motorul înapoi, imobilizând-o aproape instantaneu.

— Ce dracu faci? strigă omul în megafon. De ce ai făcut calentoarsă, tovarășe?

Lehmann nu îndrăznea nici să clipească. La picioarele sale cei patru fugari, întinși pe burtă ca niște cambale în apa uleioasă care acoperea panoul zăbrelit de pe fundul bărcii, își țineau răsuflarea.

— Ei bine… răspunde! Ești surd sau ce? strigă rusul.

— *Oberfeldwebel,* șopti Akermann care tocmai se mișcase.

Gata să i să facă greață, Lehmann îl vedea pe mitraliorul culcat pe o mică platformă de pe punte care, cu degetul pe trăgaci, îl fixa cu un aer din ce în ce mai suspicios.

— *Oberfeldwebel!* repetă Akermann în șoaptă.

— Oprește-ți motorul! Știu ce se întâmplă cu tine, lașule, vociferă *N.K.V.D.*—istul, nu te mai încumeți să te apropii de Mohilev și atunci ți-ai închipuit că să faci cercuri pe apă este cel mai bun lucru pentru sănătatea ta! Te iau la remorcă!

— *Oberfeldwebel!* chemă din nou Akermann.

— Lipește-te de el, îi ordonă rusul cârmaciului său. Treci pe lângă el și aruncă-i un „capăt"!

Motorul șalupei vui mai înăbușit.

— Oprește-ți propulsorul, fricosule! Oprește-ți râșnița și lasă

totul!

Vedeta acostă încetișor. În aceeași clipă Akermann urlă:

— *Vorwärts!*

Electrizat de strigăt, Lehmann se supuse aproape contrar voinței sale cu mai puțin de o secundă întârziere; trecu pe lângă ofițerul rus care făcu ochii cât cepele de mirare. Goală sau aproape goală, șalupa accelera uluitor de repede.

— *Svolotch!* Ești nebun! Știi cât te va costa asta? *Stoi! Stoi!*

Zece metri, douăzeci, treizeci: pocnetul sec al chiulasei mitralierei; Lehmann plonjă pe fundul bărcii, făcând să țâșnească în părți apa înghețată.

— Stai! Stai! Știi cât te va costa asta, nenicule? Zece ani de lagăr! Da, zece ani de lagăr! urlă megafonul.

Omul se aplecă spre cârmaciul său.

— *Davai!* Ajunge-mi-l din urmă pe porcul ăsta, o să-l abordăm!

Explozia îl aruncă la douăzeci de metri depărtare. Nu mai era decât un corp care încă se zbătea și care dispăru în Nipru concomitent cu rămășițele arzânde ale șalupei sale.

Împietrit de spaimă, Lehmann văzu lumina purpurie fulgerând la nivelul suprafeței apei, apoi stingându-se imediat. Se putea spune că barca fusese ștearsă.

— O… o lovitură de tir direct! O lovitură de tir direct! zbieră el aruncându-se spre mânerul accelerației pentru a redresa traiectoria bărcii. O șansă unică! Este o…

— Nu, îl corectă Akermann cu o voce de nerecunoscut. O grenadă. Era o grenadă.

— Vrei să zici…

— Pur și simplu i-am pus-o mitraliorului între picioare când a trecut pe lângă mine ca să ne acosteze.

— *Mein Gott,* ne-ai salvat viața!

Șalupa se apropia periculos de malul vestic; se cufundă direct în fumul opac al pâclei artificiale. Lehmann viră din nou.

Lăsând mereu impresia că efectuează „du-te-vino”-ul său oscilatoriu între cele două maluri, barca se îndepărta puțin câte puțin de orașul cuprins de flăcări.

În sfârșit, se pomeni în afara traficului, cufundată în noaptea stacojie.

— De data asta a mers! hotărî Lehmann. Am dat lovitura!

Cercetară cu toții apele roșii fără a întrezări nicio șalandă nici

de o parte, nici de cealaltă. „Capul de pod” era acum mult prea departe.

Șalupa întoarse puțin câte puțin și dispăru în întunericul complet, coborând pe cursul Niprului și având acum o singură preocupare: să aștearnă o distanță cât mai mare posibilă între sine și acest cazan drăcesc.

— Acum vă puteți ridica, își dădu în sfârșit consimțământul Lehmann. Și fiți cu ochii în patru! N-am nicio poftă să dăm din neatenție peste vreo epavă pentru a ne sfărâma!

Înghețați până la oase, suferind îngrozitor, coborâră în aval, orbecăind astfel timp de peste două ore, umplând de două ori rezervorul din canistrele pe care le găsiseră la fundul bărcii.

Când primele licăriri ale zorilor începură să facă să pălească noaptea, Mohilevul nu mai era decât un punct nedeslușit care se împurpura la orizont.

— Tragem la mal, hotărî Lehmann, amorțit de frig.

— Și pe urmă?

Greta era cea care vorbise. Îi aruncă o privire plină de simpatie.

— Pe urmă vom merge.

— Nu sunt în stare să fac un pas.

— Nu. Niciodată nu cedează corpul, ci doar voința.

— Picioarele mele sunt înghețate.

— Vei merge, Greta, nu te-am adus vie atât de departe pentru a te lăsa aici; vei merge, chiar dacă pentru asta trebuie…

— Dar nici măcar nu pot să-mi mișc piciorul stâng. Sunt ore întregi de când nu se mișcă.

Cu un pârâit îngrozitor, șalupa intră într-un crâng de arbuști spinoși. Înghețați, de parcă erau din sticlă aceștia se spărgeau la cea mai mică atingere a carcasei și cădeau trosnind precum banchiza la dezghețare.

— E o ruină la cincizeci de metri de aici; ne vom refugia acolo pe timpul zilei.

— Și vom face focul? imploră Johana cu o voce slabă.

— Categoric nu!

Lehmann sări primul pe gheața care acoperea malul și băgă de seamă cu satisfacție că șalupa era absolut de negăsit, ascunsă astfel în pădurea de arbuști.

— Haideți! Să ajungem la această izbă sau cel puțin la ce-a mai rămas din ea; cel puțin acolo nu va mai bate vântul.

Unul în spatele altuia pentru a nu lăsa decât o singură urmă în zăpada recent căzută, traversară ceea ce fusese probabil un câmp de porumb. Fiind primul, Lehmann împinse ușa vechii dărăpănături cu o lovitură de cizmă.

Și la fel primul făcu ochii cât cepele, pomenindu-se în față cu micul ochi rotund și întunecat al unui *Kalachnikov.*

— *Stoi!*

Rusul nici măcar nu ridicase vocea.

— *Stoi!* Gluma s-a sfârșit!

Lehmann avu impresia că îi cade în cap toată izba. Rămase acolo înmărmurit, oscilând înainte și înapoi ca un om beat.

— Caraghios, ei?

Erau șapte inși care se mișcau în lumina palidă a dimineții. Șapte indivizi rezemați de pereții camerei și ale căror priviri ucigătoare se îndreptau spre el.

— Nu fă pe prostul! strigă o voce. Lasă asta!

Akermann schițase un vag gest de apărare, iute oprit. Cât despre urletul de groază pe care îl scosese Greta Schmer prăbușindu-se, aceasta fu singura manifestare de revoltă a supraviețuitorilor aflați la capătul puterilor.

— Cu fața la perete! Repede!

Cu siguranță rușii îi văzuseră trăgând la mal și îi lăsaseră să vină drept spre ei fără să miște.

— Am spus: CU FAȚA LA PERETE!

Lehmann nu înțelese cuvintele, însă lovitura patului de pușcă îi servi drept interpret.

Se pomeni lipit de bârnele din lemn și percheziționat energic.

— *Ach nein,* să faci atâta drum ca să nimerești în capcană aici! gemu Leibowitz, turmă de porci: până în final ne-au avut!

Deodată, Lehmann nu mai simți mâinile care îl pipăiau fără rușine.

— Vorbești germana, Ivan? exclamă unul dintre ruși.

— La sigur! E cu mult mai ușoară decât limba ta primitivă!

— Dar… Ei! Băieți, întoarceți-vă! Sunteți nemți! zbieră o voce cu un evident accent bavarez.

Lehmann simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Spuneți-mi că visez!

Omul care venea spre el avea o față cu trăsăturile parcă tăiate din topor și niște ochi extraordinar de spălăciți.

— Dar voi… voi sunteți nemți? se bâlbâi Leibowitz. Dar,

aceste uniforme?

— Haideți! Veniți să vă încălziți! E un „*Primus*” în cealaltă cameră. Haideți, urmați-mă cu toții!

Unul după altul se aplecară pentru a trece într-un fel de anexă care probabil fusese magazie pentru instrumente.

— Sunt *Hauptmanul* Stempfe din regimentul Brandenburg.

— Brandenburg! croncăni Akermann, palid ca un mort, Brandenburg!

— Apropiați-vă de foc... Ei, voi, ceilalți, continuați supravegherea, toți la ferestre! ordonă ofițerul.

Cei scăpați teferi se împleticiră până la micuța sobă așezată direct pe pământ și care folosea plăcuțe de alcool solidificat fără a scoate niciun fel de fum. Temperatura din cameră li se păru toridă, atingea probabil patru sau cinci grade.

Johana se prăbuși imediat și alunecă la pământ fără niciun suspin.

— *Schnaps?* propuse *Hauptmanul* afișând ostentativ o sticlă metalică plată. Vă luasem drept o patrulă sovietică și ne pregăteam să vă facem felul în liniște.

Afișă un zâmbet feroce și ochii săi decolorați sclipiră cu răutate.

— Sunt *Oberfeldwebelul* Lehmann, iar aceștia sunt *Feldgrenadier*-ii Akermann și Leibowitz din Compania C...

Simți o slăbiciune și se clătină o secundă în timp ce ofițerul îi umplea sticla de un sfert de litru cu alcool, apoi continuă cu o voce schimbată:

— ...din Compania C a Corpului VII.

— Nu-mi spuneți că veniți din Mohilev!

Lehmann ridică capul și vărsă o picătură de *Schnaps* apucând cu lăcomie sticla cu mâinile sale tremurânde.

— Da!

— *Mien lieber Gott,* strigă deodată unul dintre comando care se aplecase deasupra corpului Johanei, dar e o femeie... Aici e o femeie!

Aceasta Lehmann n-o mai auzi: tocmai își sorbise sticla dintr-o înghițitură și se prăvălise în față, fără cunoștință.

— Din Mohilev! ÎNTR-ADEVĂR vin din Mohilev, repetă ofițerul uluit.

Prestigiosul regiment Brandenburg era o formație alcătuită

numai din specialiști în transmisiuni a căror misiune consta mai presus ca orice în a procura informații în adâncime în spatele liniilor inamicului.

Trimiși la locul acțiunii prin parașutare sau infiltrare, fiecare dintre comando era instruit în vederea supraviețuirii în zonă ostilă și trebuia – fără a interveni vreodată în vreun fel – să spioneze mișcările trupelor inamicului pentru a descoperi concentrarea acestora.

Printre cele mai strălucite fapte de arme ale sale, numără eliberarea lui Mussolini de pe Grand Sasso, dezorganizarea spatelui frontului aliaților în timpul bătăliei de la Ardennes, distrugerea ecluzelor Anvers-ului și numeroase distrugeri ale convoaielor blindate sovietice chiar înainte de pătrunderea lor în zona luptelor grație informațiilor transmise în direct escadrilelor specializate ale *Luftwaffe* și mai ales celei a lui Ernst Rudel.

EDITURA Z

Prins în vârtejul unei confruntări dramatice a celui de-al doilea război mondial, *Oberfeldwebelul* Anton Lehmann trebuie să dea dovadă de curaj, inteligență, spirit de sacrificiu și mai ales stăpânire de sine, înfruntând lipsa de scrupule a superiorilor săi, pentru a supraviețui unei catastrofe a *Wehrmacht*-ului, comparabile atât ca amploare, cât și ca situație cu crah-ul de la Stalingrad. Lehmann și oamenii săi, cercetași din Compania-C a Corpului VII german, sunt încercuiți în orașul Mohilev de forțele Armatei Roșii, care dispun de o superioritate numerică și tehnică copleșitoare și sunt nevoiți să lupte cu înverșunare pentru a se salva. Nu numai pe sine...

ISBN 973-9127-89-3

Lei 7.500

EDITURA Z EDITURA Z